

قوربانینی ۲۵۶
ژماره

تېيىنى:

نوسەر يەكەمجار ناونىشانى رۇمانەكەى كىرەبوو (قربانى شماره ۲۵۶)، بەلام دەزگای بلاوكردنه وهى چاپه تى به (كلاغى لای موهايم)، ئيمه بۇ چاپه كوردیيه كه، لهسه رەزامه ندىى نوسەر ناونىشانه كهى پيشتەر (قوربانىى ژماره ۲۵۶) مان بۇ دانايه وه، كه زياتر گوزارشت له نيوه رۆكى رۇمانه ده كات.

قوربانىي ۲۵۶

ژماره

گه لاويژ نه زهريان

بو كوردى: ريباز مستهفا

قوربانیی ژماره ۲۵۶

بابهت: رۆمان

نوسین: گه لاویژ نه زه ریان

بۆ کوردی: ریپاز مسته فا

تایپ: زریان ریپاز

پیداچوونه وه و هه له چنی: حوسین مسته فا

دیزاین و بهرگ: هه ریم عوسمان

چاپ: چاپخانه ی هینی

نۆبه تی چاپ: چاپی یه که م

تیراژ: ۱۰۰۰ دانه

نرخ: ۵۰۰۰ دینار

سالی چاپ: ۲۰۲۲ - هه ولیر

له بهرپوه بهریتی گشتیی کتبخانه گشتیه کان
ژماره ی سپاردنی ۲۵۳ ی سالی ۲۰۲۲ ی پیدراوه.
مافی له چاپدانه وه و بلاوکردنه وه ی پاریزراوه

«باشتر وایه ههر له ئیستاوه ئه وه بلیم که واکه تو له گهل که سیکی
ئاساییدا پرووبه پروو نیت، من ریک دوو سال به ئه اندازهی دوو
سه ده، له گهره کی قاوه چیه کان له نیو که سانیکدا ژیاوم، که ههر
یه که یان له نیو تیره یه کی یاجووج و ماجووجه وه هاتبوون و خوین
وه ک په یامبهری عه شق ده ناساند و ... من زور زوو له نیو ئه وانهدا
گه وره بووم، ته نانهت گه وره تر له حه سه نی سمیل قیت، که قاجیکی
له لیوی گور بوو و ناوی هه موو فه یله سوفه کانی جیهانی ده زانی».

ئەو تەھى كۆچ ھەيە ، كۆچ ئەكەم
ئەو تەھى گۈر ھەيە ، ئەسوتىم
ئەو تەھى ئاۋ ھەيە ، ئەخنىم
ئەو تەھى تىخ ھەيە ، قوربانىم
ئەو تەھى خاك ھەيە ، بى خاك
ئەو تەھى شاخ ھەيە ، من تلۆر ئەبمەو
ئەو تەھى دار ھەيە ، لىتى ئەدرىم
من لە پىش مۇساۋە ئاۋارەم
پىش مەسىح من خاچم
پىش قورەيش من زىندەبەچال و
پىش حسين من سەرى براوم
ئەنفالە ئەنفالە ئەنفال...

۱

نیره دوورگه‌ی هزار داستانە*.

دایناسور گه‌پاوه‌ته‌وه شار. دنیا له قه‌ندیلە‌یه‌ک ده‌چیت،
پینگاکان سه‌هۆلبه‌ندانن و مروڤگه‌لینکی زور به‌چاوی
هه‌لتوقیوی وه‌کو هه‌لوژهی گه‌ییو به‌دهمی داپچراو و
نیوه‌کراوه‌یانه‌وه، که جگه‌ره‌یه‌ک به‌لالیواندا لار بووه‌ته‌وه،
ده‌خولینه‌وه و ده‌لین مه‌رگ، راستیش ده‌کن، مه‌رگ...

کاتزمیره‌که‌ی تو نازانم، به‌لام کاتزمیری مالی ئیمه له
دووی نیوه‌شه‌ویش لای داوه. که‌له‌شیریک له‌سه‌ر بانی مالیکدا
ده‌قووقینیت، ده‌لئی که‌سیکی له‌نیو قورگیدا سه‌رده‌برن. ئیژن
له‌نیوه‌شه‌ودا قووقه‌ی که‌له‌شیر شوومه. ئەمه‌یان ته‌نانه‌ت ئەو
پشیلە‌یه‌ی دراوسیشمان، که عومەری شه‌هلا چەند رۆژیک
پیشتر هاوجووته‌که‌ی لی کوشت، ده‌یزانی. حه‌سه‌نی سمیل
قیت راستی ده‌کرد، که له‌م شاره‌دا شتگه‌لی سه‌یر و سه‌مه‌ره
زۆرن، که‌سانیک، که نیوه‌رۆیان ده‌زریکینن و دوا‌ی که‌مترین
په‌له‌قاژه بو‌مانه‌وه له‌ژیان، به‌لادادین و ده‌مرن؛ کیسه‌لان
ده‌بینین، که له‌چەند ریزی هاوته‌ریبدا پیکه‌وه به‌ئاسماندا
ده‌فرن، ئەوه‌ش که‌ی! له‌و زستانانه‌دا، که بو‌نی میوه‌ی گه‌ییو
له‌دره‌خته‌رووت و بینه‌ره‌کانه‌وه ئەم ناوه‌داده‌گریت؛ که‌واته
خویندنی که‌له‌شیر له‌نیوه‌شه‌ودا پیناچیت هینده‌ش شتیکی
سه‌یر بیت. خه‌ریک بووم به‌دزیی باپیره‌م ئەم قسانه‌م به‌

ورته ورتیکه وه له گه ل بوو که له که م ده کردن ...

ئو شه وه شه ویکی سهیر بوو، لانی که م من وام بیر ده کرده وه. باپیره، که راستییه که ی ده یکرده باوکی عومهری شه هلا، وه کو که چه لیفتیکی گه وره له کونجیکی هۆله که دا که وتبوو. قاچه کانی ئاوسابوون و هه رچه نده ی مه له هم تیه له ده سووین ئاوسانه که نه ده نفایه وه و تا ده هات زیاتر ده بوو؛ پیستی ته نک بوو بوو و شتیکی له ژیر پیسته ته نک که یدا ده جوولا، باپیره ده یگوت بایه و زیاتر له ئاو ده چوو، لاجانگه کانی ده رپه ریبوون و سه رپه نجه ی قاچی راستی که میک قه لشیبوون و زوری نه مابوو لیکه له بزپین و قورسایي نه مینیت و وه ک قه لاشک به هه وا بکه ویت.

ئازاری هه بوو، ئازاری که سیک، که میزی گیرایتت، به لام کپ و بیده نگ بوو. لیوه کانی وه کو سیگوشه یه کی شکاویان لی هاتبوو، لیکاویان پیداده هاته خوار و په له یان له سه ر به رچیژی** کراسه که ی جیده هیشته، به لام نیگای له سه ر دیواره که گیرسابوو وه، له و شوینه ی، که وینه له چوارچیوه گیراوه که ی عومهری شه هلا و ئو دوو کورانه ی دیکه ی، که یه کیکیان لاوازیکی بالابه رز بوو، ده تگوت سیمیکی بادرای لاربووه وه یه، من ئه وم قه ت نه بینیبوو، به لام هه ر کاتیک به لای وینه که یدا رته ده بووم هه ستم ده کرد خه ریکه به چاوی چه پی، که ئیدی له سه ر پوخساریدا به دی نه ده کرا له سه ر ئو کارتونه ساف

و بريقه داره وه ورد ورد ليتمه وه راماره، به شيويه ك ليم
 نزيووه ته وه**، كه بيه ويت به قينه وه بلي ناسو و نه توانيت
 هيچ بلي و زمانى له گو بكه ويت...، به لام كوره كه ي ديكه ي
 نيو چوارچيوه كه به نيگايه كي سارده وه تا نه ژنوى چه قيوه ته
 نيو به فر و به دوو چاوى رهش و به قوولداچوويه وه له
 خاليكدا نزيووه ته وه، وهك نزيوونه وه ي جانه وه ريكي مردوو
 و به سه هولبووى به عه رزه وه نووساوه وه، كه وتبووه نيو
 رووبارى سيروان و ناوه كه له گهل خويدا راپيچى كرديوو
 و هه رگيز ته رمه كه ي نه دوزرابووه وه و ئيستا من له وينه ي
 نه و سى كوره، ته نيا عومه رى شه هلا ده ناسم، كه به شيكى له
 هه ر يه ك له دوو برايه كه ي هه لگرتبوو، به سميلى بابو و له
 بناگويوه تنيه رپوى، كه نووكى لاسميليكي ده گه يشته لوله ي
 نه و تفه نغه ي به ده ستيه وه بوو و په نجه كاني گود كرديوون.
 باپيره به رامبه ر به دهر د و نازار زور خوراگر بوو، به
 شيويه كي سه ير مرؤى سه رسام و ده سته پاچه ده كرد. مينيش
 ده سته پاچه بوو بووم، به لام بو كه مكر دنه وه ي نازاره كه ي هيچ
 شتيكم له ده ست نه ده هات، نه و قيچه مه له ه مه (نه ميل تانج)** ه ي
 ما بووه وه به ده سته پاچيه وه له قاچه كانيم هه لسووى، به
 خيراى هه ستام، ده ستم به جله كانم سرينه وه و بو ستيه مين
 ژوور، كه له وسه رى هول كه وه بوو گه رامه وه.
 شتيك وهك بلي رو شنايييك بيت له نيو ژووره كه دا

هه ناسه ی ددها و به ئه سپاییکی زۆره وه هه ناسه ی ددهایه وه،
ماله که له پریکا کپ و بیههست و خوست بوو و وهک بلئی
یه کیک له نیو ئه و بیده نگییه دا گوتی: 'ئاسۆ'...

ئاوړیکم دایه وه، مال بو ساتیک که وته نیو تاریکیکی
خهست؛ دایکم بوو سنی جار هاواری کرد: 'ئاسۆ'... و من
هه رچه ندی هه و لم دا له شیپانه ی دهرگا که رهت بیم نه متوانی،
هه ندی جار وا بیر ده که مه وه که وا عومه ری شه هلا بزماریکه و
له هه ر جییه ک مروّف وه گیر بخت توند به عه رزیدا ده کوتیت،
به شیوه یه ک، که جووله و برستی لی زه وت ده کات، ئه وساش
هه ر ئه و هه سته م هه بوو، که هه نوو که هه مه، وام هه ست
ده کرد که وا عومه ری شه هلا به قاچه کانمه وه چه سپاوه و به
هه موو هیژییه وه به عه رزیمدا ده باته خوار.

له نیو ئه و تاریکییه دا دوو ده ست که وتنه سه ر شانها کانه م و
گوتی: 'بو وه لامم ناده یته وه؟'

خیرا ئاوړم لی دایه وه و گوتم: 'عومه ری ش... ش...'.
دایکم سه رمی خسته سه ر سنگی و به ئه سپاییه وه گوتی:
'مه ترسه هیشتا نه گه پراوه ته وه!'

ویستم باوه ش بکه م به دایکم و توند بیگرمه ئامیزمه وه،
به لام هه رکه ده ستم به ده وری که مه ریدا هه لقه کردن، سییه ری
له ژیر قاچه کانمدا خوشی و پیک له ژیر روونا کایی ئه و زوپا
نه وتیییه ی، که له گو شه یه کی ژووره که دا بوو، ئاسه واری نه ما.

به شله ژاوييه وه به ره و لای زوپاکه چوم، که وه کو کیسه لی
 ئاوی ته نیا سه ری به دهره وه بوو و دووکه لیکي ته نکي لی
 هه لده ستا.

به هیواشییه وه گوتم: 'فتیله ی ئەم زوپایه سووتاوه!'
 وه ک ئەوه ی دهنگیک له نیو دووکه له که وه باگوم بداته وه به
 نزمی گوتم: 'فتیله ی ئەم زوپایه سووتاوه!'

له هه موو لایه که وه دهنگه دهنگ بوو، دهنگی هه راوزه نای
 پچرپچر، دهنگه که له دهره وه خوی به ژووریدا ده کرد و
 دیسان له ژووره وه دهر ژایه وه کولان. له و شه وه دا ئەو جوړه
 دهنگانه له هه موو مالیکدا ده بیستران، نازانم بوچی هه موو
 جاریکیش گشتمان و امان هه ست ده کرد یه کیک خه ریکه
 شوینمان ئاشکرا ده کات، یه کیکي وه کو عومه ری شه هلا؛ ئاخر
 ئەو جاش بوو. ئەم وشانه، داویین وشه بوون، که له دهمی
 باوکه وه بیستبوومن، بیگومان مایه ی سه رسورمانیش نه بوو،
 که باوکه بهر له مردنی به عومه ری شه هلا ی گوته بوو جاش،
 له و سه رده مه دا به و که سانه ده گوته را جاش و خو فرۆش، که
 ده ستیان له گه ل سه ربازانی عیراقیدا تیکه ل ده کرد و یارمه تی
 سه دام حوسینیان ده دا؛ خو فرۆشه کان له خو مان بوون و
 ئاگایان له هه موو شتیکی ئیمه هه بوو، ته نانه ت ئاگایان له
 هه ناسه هه لکیشانی شمان هه بوو و عومه ری شه هلا یه کیک له و

خۆفرۆشانه بوو، که شوینە کهمانی بۆ یه کێک ئاشکرا دەکرد. دەستمم خسته بناگویم، هەر له ویدا له تهک زۆپا نهوتیه که دانیشتم و له پهنجهره چوارگۆشهیی و بچوکه که ی ژووره که رامام، که پارچه یه کی گولدار ی پێدا هه لاسرابوو و بۆی هه بوو هه ندی له دهنکه کان بگریته وه و له نیو خۆیدا گلیان بداته وه، به لام سینه ره کان نا، خه لکیکی زۆر، وهک ئه وهی سینه ر بن تا ئه وسه ری کولانه که ده چوون و زۆر خێرا ده گه رانه وه، وهک ئه وهی له سه ر هیلێکدا قورمیش کرابن و ئه و شه وه به بیر خۆم ده هینمه وه و هه مووی بیر له وه ده که مه وه، که ئه و هه موو خه لکه چۆن ئاوا له یه ک کاتدا ده یانتوانی ئاوا به وردی پیکه وه به سه ر هیلێکدا برۆن و ئه و هه موو قسه یه چی بوو ده یانکرد، ئه ویش یه کبێن و پیکه وه..

پینه ده چوو له م کۆلانه و له کۆلانه کانی دیکه شدا هیه چ کهس خه وتبیت، نه خۆشیی بیخه وی بلاو بوو بووه وه و مالی ئیمه شی گرتبووه وه.

هه وا سارد بوو.

دایکم له ژوورۆچکه که ی ئه وسه ری حه وشه که به ره و مال ده گه راپیه وه، خسه خشی سۆله کانی** هیه چ دهنگیکی تایبه تیان نه بوو، به لام نازانم مرۆف بۆ وای هه ست ده کرد شه که تییکی فریوده رانه و نه یینیانه قاچه کانی خواردبوون و هه زار سال زیاتره ئه و که مه ئه ندامیکی به جووله یه...

دهستى بوکه له که مم گرت و له گه ل خوډما پامکيشايه ژير په توکه م، له ژيره وه سنبه رى دايکم، که دووباره هاتبووه وه ژووره وه و که ميک له خوى دريژتر بوو سهير کرد، نه و خهريک بوو شتيکى دهخسته نيو لاپه رهکانى قورئانه که و به ناراميه وه دهیگوت: (خوایه به زه يیت پیماندا بيته وه).

روژانه نزيکه ی دووسه د و په نجاوشه ش جار نه م رسته يه م له ده می دايکه وه دهبيست و هر جار يکيش بو من واتايه کی تازه ی هه بوو.

باپيره، که ی؟ نازانم، به لام له ژير نه و دوو په تووه قورسه هاتبووه دهر و به و قاچه ئاوساويانه يه وه وه کو که مانتيکی کشراو له نيو شپيانه ی دهر گادا وه ستابوو، دنگی نه گه رچی غه مگين بوو، به لام به شتويه کی سهير خه وی بوو که له که می زړاند و سنبه رى دايکم له هه مان شوين له ناوه راستى ژووره که دا توایه وه و نه ما.

باپيره گوتی: 'سبه ی سه رى نه م که له شيره ده برم؛ فير بووه له کات و ناکات ده خوینیت!'

دایکه ئاوړی دایه وه و به خه مگينيه وه گوتی: 'که له شيره کانى دیکه شى وروژاندوون! شار يه کپارچه پر بووه له قووقه ی که له شيران.'

باپيره نالاندی و به هه سره تیکه وه گوتی: 'پيوسته هه موویان له شيش بدرين!'

دایکه گریا و که له شیرده که سی جاری دیکه ش قوو قاندى.
 هم دایکم و هم باپیره ترس سیمای هر دو وکیانی
 دایگرتبوو، هر دو وکیان له ترسان خه ویان لی نه ده که وت.
 ئاخر ئه مه یه که م جار نه بوو که وا که له شیریک نیوه شه و له سهر
 باناندا بخوینیت و به یانییه که ی گیزه لوو که یه که هه لته کات،
 لافاویک رانه سیت، ئه ستیره یه که نه که ویت و...

بوچی درو بکه م منیش ترسابووم، به لام زیاتر له وه
 ده ترسام خه وم لی بکه ویت، ئینجا باپیره بوو که له که م ببینیت
 و به گژمدا بیته وه. ئاخر له و کاته وه ی، که باوکم له ئه نفال
 نه که رابوو وه ئه و له نه بوونی عومه ری شه هلا دا پیاوی ماله که
 بوو و ههر ئه وه ش هیژی ئه نجامدانی زور کاری پیدابوو.
 کارگه لیک، که...

روژی یه که م، که زانیم ئه نفال ناوی هیچ شاریک، یان
 شوینکی دیاریکراو نییه، خه م دایگرتبووم و چوومه نک دایکم
 و بو هه زاره مین جار لیم پرسى: 'دایه ئه نفال چیه؟'

لی دایکم وه که هه موو جار هکان په نجه ی خسته سهر
 لیوی و به دهنگیکی نزم و به یه که رسته ی دوو باره کراوه وه :
 «وسسس، عومه ری شه هلا و باوکی گوئیان لی ده بیت و...»
 وه لامی دابوو مه وه و ئه من دیسان ده بوا بیدهنگی لی بکه م.
 «گه وره کان هه موویان وه کو یه کن، هیچ کات نایانه ویت
 ئه وه تیپگه ن، که مروف ئه گه ر ته مه نی بچوکت و به ژنی

کورترتريش بيت، مانای ئه وه نيه له شته كان نه گات، به لكو
 ئه ویش ده توانیت له رووداو و سه برده كان بگات و به پیتی
 تیگه یشتن و لیكدانه وهی خوی هه لیان بسه نگی نیت. من له
 ئه نفال تیده گه یستم، به وینا کردنیکی زور هوفناکتر*، لی
 دایکم هه میشه ئه وهی نه ده زانی و قرچوکانه** هه ولی دها لیم
 بشاریته وه. نه، به هه له تیمه گه ئیستا به نیاز نیم باسی ئه نفال
 بۆ بکه م، یان قسه له باره ی داوه ریکردنی گه وره کانه وه بکه م،
 ته نیا گه ره کمه بزانی، که خویندنی که له شیر له نیوه شه ودا به
 راستی واتایه کی باشی ناییت».

-دایکم دووباره گه رایه وه ژوور وچکه که ی ئه وسه ری
 حه وشه که و جالجالو که که ش ته ونی خوی راجاندبوو. لی باپیره
 هه ره له وی له لای ده رگا که وه له سه ر چیچکان رو نیشتبوو و
 نه ده جوولا، که له شیره که بۆ جاری هه شته م قوو قاندی و کر
 بوو. رووناکیکی کز تا و ناتاویک له کولانه که ی دها و خیرا ون
 ده بوو و نه ده ما، به لام ژووره وه هه ر تاریک بوو و قاچه کانی
 باپیره له نیو ئه و تاریکییه دا تا ده هات زیاتر ده ئاوسان و
 ده نگیکیان لیوه ده هات، ده نگیک وه ک قاشکردنی کاله ک له
 هاویندا؛ له ترسی عومه ری شه هلا و تاریکی و زور شتی
 دیکه سه رم خستبووه ژیر دوو په توی گه وره وه، که یه کیکیان
 په تویه کی زه رد بوو نه خشی پلنگیکی له کاتی راکردنی له سه ر
 بوو و ئه وه ی دیکه په تویه کی نارنجی ریشوه دار بوو و هیچ

نه خشتیکی له سهر نه بوو، ههردوو په توکه و چهند دانه یه کی دیکه ش یه کییک له هاوری کونه کانی عومهری شه هلا بۆ پیبوو کانه ی** دایکم له کوهیت بۆی هینابوون، له سهدهقه ی سهری دایکه ئەم دوو دانه یان به من درابوون و من ئیستا له ژیر ئەو دوو په تو گه وره یه دا وهکو سه گیک، که شو رپای داغیان کرد بیت به قورگییه وه، خه ریک بووم دهنگه کانم له قورگمدا ده جووین و خره خریم ده کرد، ههستم ده کرد شتیک له دلما خه ریکه ده خلیسکی، شتیکی وهک ماسی، یان بوقتیکی زور گه وره، به ته وای نازانم، و ایزانم دایکیشم هه مان ئەو ههسته ی منی هه بوو، ئاخر هیچ ئوقره و هه جمنی نه بوو، به ردهوام دهستی له سهر دلی بوو، توند فشاری دها و بیپسانه وه دهینالاند.

سهیریکی دایکم کرد و خیرا خیرا سهرم بۆ جاری هه شته م خسته وه ژیر په توکه و چاوم نوقاندن، له ناکاو گرانیی دهستی دایکم که وته سهر سهرمه وه، هه ر وهک گرانیی په توکانم ههست پیکردبوو ئاوا گرانیی دهسته کانی ئەویشم ههست پیکرد، به دهستی چه پم په توکانم له سهر روخساری خۆم لادان، ئیستا ئیدی به روونی دهمتوانی دهسته کانی ببینم، ئەو دهسته ی، که زور مافووری پی چنیبوون و زور جارن له بهر که مته رخه میکردن بریبوونی، به هه مان ئەو چه قویه ی زور جارن باپیره هه ره شه ی پی لی کردبووم، که گوئییه کانم

دهبریت و هه‌لیان ددهاته بهر پشیله‌کانی عومهری شه‌هلا، ده‌ستیک، که ئیستا ئیدی ده‌ستی هه‌مووان بوو و چیدی ده‌ستی خۆی نه‌بوو...

بیری تازه، به‌لام سه‌یر و ئالۆز له سه‌رمدا ده‌خولانه‌وه؛ بیرگه‌لیک، که به‌رده‌وام به‌ دوای یه‌کدا ده‌هاتن و گالته‌یان به‌ جزمه^{**} سووره‌کانی یه‌کدی ده‌کرد...، له‌پریکدا بریارم دا واز له‌ بیرکردنه‌وه له‌ دایکم به‌ینم و خه‌میک له‌و بیره‌ سه‌یر و سه‌مه‌رانه‌م، که هه‌موویان وه‌کو یه‌ک بوون، بخۆم، ئه‌م کاره‌م وه‌ک پیاویکی غه‌مگین ئه‌نجام دا، که له‌ناکاوئیکدا بریار ده‌دات مه‌ی بخواته‌وه، خۆی مه‌ست بکات، جگه‌ره‌ بکیشیت و جنیو به‌ که‌ون و کاینات بدات.

ژووهره‌که‌ بۆنی ئه‌و بنیشته‌ی ده‌دا، که زیاتر له‌ چه‌ند جار بیانجوویت، له‌و جۆره‌ بنیستانه‌ی، که عومهری شه‌هلا هه‌میشه له‌ گیرفانه‌کانیدا بوون و هه‌ر کاتیک که‌سیک به‌اتبایه‌ته‌ مألمان به‌ زۆریش بایه‌ دانه‌یه‌کی ده‌رخوارد ده‌دا و ناچاری ده‌کرد، که تۆپی پێ بکات و به‌ لیویدا بیته‌قینیه‌وه و ئه‌ویش له‌به‌ر پیکه‌نین دوولا بیته‌وه. ئیستا دیسان ترسی گه‌رانه‌وه‌ی عومهری شه‌هلا بالی به‌سه‌ر هزر و خه‌یالدا کیشابوو، ئه‌گه‌رچی له‌به‌ر بوونی چه‌کدارانی ئیرانی گه‌رانه‌وه‌ی عومهری شه‌هلا بۆ هه‌له‌بجه‌ ئاسان نه‌بوو، به‌لام ئه‌مه‌ بیر و خه‌یال بوو و می‌شکی مژوول کردبووم و له‌گه‌ل خۆیدا ترس و دل‌ه‌راوکیی

دەھيتا، دايكىشم لە لا نەبوو تا بلى نىگەران مەبە، بەلام من نىگەران بووم و لەو ژوورە تاريكەدا جگە خوڤستنه ژيرئەو دوو پەتو قورسە، كاريكى ديكەم لە دەست نەدەھات.

كۆلان نيوہ تاريك، بەلام چۆل بوو، حەپە حەپى چەند سەگيك لە كۆلانەكە ھات و دەنگيكي ژنانە بە ئارامییەوہ گوتى: «چەغە».

باپيرە لە پىر ھەستايەوہ، قاچە ئاوساويیەكانى بە دواى خۆيدا پاكيشان و بەرەو لای ژوورەكە چوو، بە سەردەستە فشوڤۆلەكانى ھەلمى سەر جامى پەنجەرەكەى سەرى و لە دەرەوہ پام، لە پىركدا ھاتە سەرى پەنجەرەكە كەميك بكاتەوہ و تف فرى بداتە كۆلان، ئەمە خوويكى ھەميشەى خۆى بوو، ھەر كاتيك ترس تىنى بۆ بەھيناىبایە ئەو كارەى چەند جار دووبارە دەكردەوہ، پىك وەك ئەو نزايەى بەسەر چاوى كوئىركدا دەخويندريت و كوئىرەكەش بەو خەيالەى، كە چاوى چاك ببنەوہ، خيرا خيرا ئارەزووى ئەوہ دەكات و دوا جار كاتيك چاوى دەكاتەوہ دەبينت دۇنيا ھىشتا ھەر تاريكە.

كاتزميرەكەى مالمان وەك ئەوہى جەلتە لى دابيت لەسەر ژمارە دوو خەوتبوو. باپيرە ھەر لەوئى لە لای پەنجەرەكە وەستابوو و دايكم خەريك بوو بەرەو لای ژوورەكەى من دەھات، قۆلى وەك دوو جالجالۆكەى گەورە بە ھەردوولای شانەكانيدا شوڤر بووبوونەوہ و بەو جەلە سەوزانەىوہ

دهتگوت دوو په‌لای ره‌شن، سه‌رم بۆ لای وهرسووراند، که ئیستا ئیدی له گوشه‌ی لای راستی ژووره‌که دانیشتیوو و خه‌ریکی پاککردنه‌وه‌ی فتیله سووتاوه‌که‌ی زۆپاکه بوو، له دووره‌وه روخساری وایده‌نواند، که خه‌وتبیت، به‌لام نه، نه‌خه‌وتبوو، راستیه‌که‌ی چاوی نیوه‌کراوه بوون، ته‌نیا دوو درزی باریک و هاوته‌ریبی پیلووه‌کانیم ده‌بینن، خیرا نیگام له‌سه‌ر روخساری دایکم و په‌نجه‌ره‌ی ژوور سه‌ری، که روخساریکی وه‌ک ده‌بده‌به‌ی ته‌قیوی پیته‌وه نووسابوو، لا‌برد و وام نواند خه‌وتووم؛ هه‌ستم ده‌کرد ره‌نگیت هه‌ر ئیستا نا ئیستا عومه‌ری شه‌هلا پیله‌قه‌یه‌کی توند له په‌نجه‌ره‌که بدات و به‌یته ژووره‌وه، قورگم هه‌لبدریت و من دیسان به ترسه‌وه له خه‌وی هه‌وت ساله‌ییم راپه‌رم و سه‌یه‌رم دوو گه‌وز بکات و لیم دوور بکه‌ویته‌وه، دوور و دوورتر... له‌سه‌ر پیداکری دایکم باپیره راکشابوو و له‌ژیر دوو په‌تۆ و لیفه‌یه‌کی گه‌وره‌دا تازه خه‌وی لی که‌وتبوو، ده‌نگی پرخه‌پرخ‌ی نزم بوو، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا خه‌وی لی ده‌زپاندین، به‌لام من خه‌وم لی که‌وتبوو. به‌ته‌واوی نازانم که‌ی؟ پیم وایه‌یه‌ک دوو کاتژمیر خه‌وتم، هه‌لبه‌ت ئه‌گه‌ر سه‌روسه‌دای سه‌یوه‌ر لینگه‌رپا‌با و خه‌وی بوکه‌له‌که‌می نه‌زپاندبا‌یه، ره‌نگبوو له‌یه‌ک دوو کاتژمیریش زیاتر بخه‌وتبام.

-سیۆەر کچی کاک هەیاسی بەرگدروو بوو، رێک دوو سال لە من گەورەتر بوو، بەلام لەگەڵ ئەوەشدا قەد و قیافەمان لە یەک دەچوو، تاکە شتیکی جیاوازی نێوانمان قژمان بوو، ئەویش لە سایەى سەرى باپیره، که هەمیشە پرچی کورت دەکردمەوه، وای کردبوو خەلکی دی لە لەیه کجیاکردنەوهمان ماندوو نەبن، بەلام هەندى جار لێوه گوشتن و چاوه شین و گونا خڕه کانمان، زۆر لە خەلکهکەى دەخستە گومانەوه.. لى ژێهات کهمیک لە ئێمه جیاواز بوو، قژیکی تۆپهلی رهش و گروازه وهک کارگیك، که بەردهوام هور و بروسکه لى دابیت، لەسەر تۆقى سهریدا شین بووبوو و شکویهکی پیاوانهى پى بهخشیبوو، بەلام دەستهکانى هەمیشە به تەنیشتیدا شۆر بووبونهوه و دەتگوت هاكا قەمامهى** جلهکانى هەلبوه شینهوه و هەردوو دەستی لى بەربینهوه؛ من پیم وابوو هۆکارهکه دهبی لە نهخۆشییهوه سەرچاوهی گرتبیت، که ئەو به سالی تاعون ناوی دهبرد، بەلام سیۆەر دهیگوت: دایکی گوتویهتی کاتیک ژیهات ویستویه لە دایک بیت شهیتان دەستهکانى راکیشاون و ههشت رۆژی ربههق بووته بروسکه و ههورهتریشقه، له بهر ئەوهیه، که قولى ئاوا شل و خاون.

دهنگى سیۆەر بهرزتر بووبوو. وهکو پۆشنایى دهپرژایه نيو ژوورهکه، رینگای خوی دهکردهوه و خهريک بوو بگاته

ژوورهکانى دیکهش، ئىدى نهدهکرا بخهوين، ژوورهکه پى بووبوو له دنگ و پوښنايى، تيشكى خوښ له شوينىکهوه، که نازانم کوئ بوو دههاته ژوورئ، له مافوورهکهى ددها، به ديوارهکاندا ههلهدهگهرا، دهگهيشته بنمىچ و رادهى دنگى سيوهى زياتر دهکرد.

دهمويست ههستمهوه، بهلام حهزيكى زورى خهوتن بهسهرمدا زال بووبوو، که نهدهتوانى له بهرامبهريدا بهرگريى بکه؛ لهگهلهوهشدا چار نهبوو دهبوا بهر لهوهى باپيره بکاته شيرهشيرهستابام، ههر چوئىک بوو خوڻ له عهرزى کردهوه و له ژوورهکه چوموه دهري، باپيره له نزيک زوپا نهوتيهکه به کزى خوئى گرموله کردبوو و چاوه رهش و بچوکهکانى به شيوهيهكى نائاسايى لهنيوئهوهلمه چرهى، که له لولهى کترييهکه بهرز دهبووهوه تهلهخ بووبوون و منى نهدهبينى. دوو دانه لهو جوړه چاوانهش به دهموچاوى عومهرى شههلاوه بوون، ههروهها قزىكى ژهنگاوى، که پيموآبيت چهند وهچهى پيشتريشى توشى لهخوگورپن دهکرد.

دهنگى نهرم گوتى: 'ئاسۆ.'

سهرم به چوار لاي مالدا سوورانده، دنگ له هيچ شوينىکهوه نهدههات. ويستم بو لاي پهجهرهکه بچم، که باپيره لچكى کراسهکهى راکيشام و گوتى: 'برۆ سووراعى دايه خهجييم بو بکه!'

له پوخساری باپیره، که هیچ جووله یه کی تیدا نه ده بیندرا
نز بوومه وه و گوتم: 'ئاخر...'

باپیره لیوه سپیی هه لگه راو و باریکه کانی دووباره به
سهختی جوولاندن و گوتم: 'نابینی حالم چه ند خراپه، سه گباوا!'.
منیش به دهنگیکی هه ر ئه وه بوو ده بیسترا گوتم: 'باشه،
ئیستا ده چم'.

دهرگای ژووری عومه ری شه هلا کلۆم درابوو، دهرگای
ژووره کانی دیکه، که هه مووی سی ژوور بوون و ژور به
نارپیکی له نیو دالانیکی گه وره دا هه لکه وتبوون، کرابوونه وه.
جگه له و ژووره ی، که که میک پیشتر لئی بووم و دهرگاکه ی
قاوهیی بوو و کیلونی هه ر نه بوو، سه رم به دوو ژووره که ی
دیکه دا کرد و به وردی چاوم پیداگیران تا دلنیا ببه مه وه له وه ی
عومه ری شه هلا نه گه راوه ته وه، نه گه را بووه وه. ژووره کان
هه ر وه ک ئه و کاته بوون، که هیشتا نه رۆیشتبوو و که مترین
گۆرانیان به سه ردا نه هاتبوو، به هه مان بالنجه مه خمه لی و
بالیفه خره کانه وه، که به ریز له ته ک دیواردا هه لچنرابوون
و چواچیه ی وینه ی ئه و که سانه ی، که سه ر به سه ده کانی
رابردوو بوون و به چاویان که سیکیان قووت دابوو و
گه ره کیان بوو ئه وانی دیکه ش قووت بدن، من له ناویاندا
زیاتر له بجمی یه کیکیان ده ترسام، که چاوی چه پی خیل بوو...
له ژووری هاتمه دهر، جزمه سووره کانم کردنه پی و

بهره و حهوشه رۆیشتم، رووهو لای دهنگی سیوهر، بۆنی داری تهر و نانی تازه دههات. دایکم له پۆخ تهنوورهکه دانیشتبوو، دهستیکی لای ههویرهکه و دهستهکهی دیکهی شوپکردبووه نیو تهنور. بهرچاوی قوول بووبون و سیمای له دوورهوه له پارچهیهکی سهنگینی که تیرهکراو، که زۆر له نیو ئاودا خووسیندرا بیت، دهچوو. ویستم بچمه لای، بهلام دهنگی سیوهر وهکو زیندهوهریکی قه به به بنمیچی مالمانه وه نووسابوو، لیکدهکشایه وه و تا دههات دریزتر دهبوو و زیاتر بۆ لای خۆی رایدهکیشام. نیگام له سهه بنمیچه که و روخساری دایکم لادا، که به هۆی دووکهلی زۆروه په نامابوو و چووم بهرهو لای سیوهر، که له کۆلان بوو.

کۆلان بهو خانووه چیمهنتۆیانهی، که وهکو شقارته پالیان ویکدابوو چۆل نهبوو. ههر که سهه بۆ ئه نجامدانی کاریک له مال دهرکه وتبوو و ئه گهر بتویستبایه ژمارهی شوینیپی ههر یهکیکیان بژمیری دنیا یهک شوینیپیت ده ژمارد؛ سیوهر لهو سهری کۆلانه که وه ستابوو. به ئاماژهی دهستیکی خهریک بوو داردهستی یاری (په لیکانه) *ی پیشان دهدام و به دهستهکهی دیکهشی چاوی خۆی هه لده گلۆفی، که پیدهچوو به هۆی ئه و با و زریانه وه بوو بیت، که هه لیکردبوو و تۆز و خۆلی کۆلانی به چر و چاو و دهمو لوتی مروّفا ده کرد.

رامکرده لای و گوتم: 'پیرۆزه!'

دوا زهنگی خویندنگه که لیدرا.
 سیوهر گوتی: 'چی؟'.
 گوتم: 'پیلاره که ت ده لیم'.
 سیوهر گوتی: 'تازهم کریوه'.
 گوتم: 'زور جوانه!'.
 سیوهر گوتی: 'جووتیکی دیکه ی وهک ئەمه ی هه بوو، پیم
 وایه ئەندازه ی پیی تویه!'.
 سهیریکی جزمه سووره کانی خۆم کرد و گوتم: 'ئاخر...'.
 سیوهر پیکنی، ژیهاتیش پیکنی و من داره کهم له سیوهر
 وهرگرت و گوتم: 'بچینه خویندنگه؟'.
 سیوهر گوتی: 'نا، ماموستا ئەمرۆکه ش نایه ت'.
 گوتم: 'ئهی بۆ بانگی منت کرد؟'.
 سیوهر ملی خۆی لار کرده وه و گوتی: 'باشه.. من... ویستم
 کایه بکهین و دواتریش بچینه لای چه کداره کان، وینه یان
 له گه لدا بگرین و ...' و توند ئەنگوستی خۆی گهست.
 روخساری سیوهر جوړیک بوو، که مرۆف دهیویست
 بگرییت، به لام من نه گریام پیکنه نینم دههات و هه به و
 پیکنه نینه شه وه داردهستی په لیکانه کهم له سیوهر وهرگرت و تا
 هیزم تیدا بوو په لیکه کهم تیئه لدا، ژیهات رایکرد بۆی، سیوهر
 هاواری کرد و منیش به دوا ی دا به دهنگی بهرزه وه هاوارم
 کرد، شار هاواری کرد، ماله کان گشتیان هاواریان کرد له

هه‌موو کۆلانه‌کاندا ده‌نگى توورپه‌ى پياويک به‌ره‌و هه‌رسىکمان ده‌هات، که به توورپه‌يه‌وه ده‌يگوت: 'مه‌رگ'.

به‌مرووه ئه‌وه سى رۆژ بوو هه‌له‌بجه ئارام بوو، سه‌ربازانى عىراقى له‌وى نه‌مابوون، به‌لام شار هيشتا له‌نيو ترس و دل‌پراوکيدا بوو، له سه‌رى هه‌ر کۆلانىکدا يه‌ک دوو چه‌کدارى ئيرانى له‌گه‌ل چه‌ند که‌سيکى دیکه‌ى پيشمه‌رگه وه‌ستابوون. ژماره‌يه‌کيان له‌م چه‌ند رۆژدا له هه‌موو جيه‌يه‌کى شاردا به‌دى ده‌کران و من پيشتر بيرم نايه‌ت که‌سيک ئاوا به ئاسووده‌يه‌يه‌وه به‌م شاردا پياسه‌ى کردبیت.

سيوه‌ر به هيمنيکه‌وه ده‌ستى راکيشام و گوتى: 'ئاسۆ دايکت...'

به‌له‌ز** سه‌يرى لای سيوه‌رم کرد، که پووى له مالى ئيمه بوو، دايک له‌نيو ده‌رگادا وه‌ستابوو و به نيگه‌رانييه‌وه بانگى ده‌کردم: 'ئاسۆ، ئاسۆ زووبه برۆ بانگى دايه خه‌جى بکه' ده‌نگى دايکم نزم بوو و تا ده‌گه‌يشته من تين و تاوى نه‌ده‌ما، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا مه‌به‌سته‌که‌ى تيگه‌يشتم، ده‌ستى سيوه‌رم به‌ردا و له دووره‌وه ده‌ستىکم بۆ دايکم پاره‌شاندا و گوتم: 'هه‌ر ئيستا ده‌چمه دواى'.

تازه به بيرم هاته‌وه، که باپيره‌ش گوتبووى بچمه دواى دايه خه‌جى و من له بيرم چووبوو و... يارييه‌که تازه گه‌رم بووبوو و دل‌م نه‌ده‌هات جى به‌يلم، زۆر ده‌مىک بوو ئه‌و

جۆره یارییانه مان نەکردبوون، جاران یارییه کانمان زیاتر شیوهی جهنگ و توندوتیژیان هه‌بوو و... پیشتر بهر له‌وهی ئێرانیه‌کان شاره‌که بگرن و عومهری شه‌هلا شار به‌جی به‌ئیت و رابکات... زۆر خیرا به‌ دواى ژیهاتدا رامکرد، دارده‌سته‌که‌ی له‌ ده‌ست که‌وتبوو و هه‌رچی ده‌مکرد ئه‌وه‌ی منى نه‌ده‌دایه‌وه، ناچار بووم توند شه‌لواره‌که‌ی له‌ دواوه رابکیشم تا به‌لکو بوه‌ستیت دارده‌سته‌که‌می لى بستینمه‌وه، به‌لام ئه‌و په‌فتاره‌م خراب که‌وته‌وه و بووه هۆی ئه‌وه‌ی دۆخینی شه‌لواره‌که‌ی بپسیت و سیوه‌ر پێی پێکه‌نیت، من سه‌رم له‌به‌ر خۆم نایه‌وه، کاریک، که‌ سیوه‌ریش ده‌بوا بیکردبایه؛ به‌لام پوخساری ژیهات وه‌کو هه‌ویری ترشاو، که‌ سۆده‌ی زۆری تیکرابیت هه‌لچوو‌بوو، ریک وه‌کو ئه‌و پشیله‌یه‌ی، که‌ عومهری شه‌هلا هه‌فته‌ی پێشوو خه‌ساندبووی و پشیله‌ی به‌سته‌زمان به‌ ده‌وری خۆیدا پێچی ده‌خوارد و ده‌یزریکاند. چه‌ند جار به‌ دواى یه‌کدا به‌ ده‌نگی به‌رز داواى لیبوردم له‌ ژیهات کرد، به‌لام ئه‌و تا توانی جنیوی پێ دام و به‌ره‌و مالێ خۆیان پێی پێوه‌نا.

سیوه‌ر هه‌شتا هه‌ر پێده‌که‌نى و به‌ ده‌ست هه‌ر ئاماژه‌ی به‌ سته‌گۆره‌که‌ و دارده‌سته‌که‌ی ژیهات ده‌کرد، که‌ ئیدی له‌وی که‌وتبوو. نیگام له‌سه‌ر سیوه‌ر گواسته‌وه و نه‌مده‌ویست بۆی پوون بکه‌مه‌وه، پوونکرده‌وه بۆ ئه‌و هه‌ر ته‌نیا کاره‌که‌ی

پوله کتر* دهکرد، نه دهکرا، نه مده ویست، سه رم نایه بهر
 خوم و به ره و مالی دایه خه جی چووم، که چند کولانیک له
 خوار مالی ئیمه وه بوو. سیور به پیدزه به دوامدا دههات،
 به شیوهیه ک وهک ئه وهی که سیک، که دزیی لی کراییت و به
 داوی دزه که دا بروات و تاقیبی بکات، ئاوریکم لی دایه وه و
 خوم له گیلی دا، وهک ئه وهی ئاگام لی نه بیت سینه ره که ی به
 سینه رم بکه ویت و له گه ل مندا بروات.. له سووچی شه قامه که
 ریوار ئه و پیاوه قه له وه سپیه که له یه له مالیکدا هاتبووه در
 و به روخساری هه لچوویه وه دینه راند و جنیوی به دنیا
 بونیا ده دا؛ دهستم به راکردن کرد و ریک وه کو خه لکه که ی
 دیکه زور به خیرایی خوم گه یانده سووچی شه قامه که، سی
 پیاو بوون، هه ر سیکیان پانتورپان له پی بوو، تیشکی خور
 له سیما خوریکاوویه که یانی ده دا، له سه ر دهستی چه پی یه کیک
 له پیاوه کان، که سی قوچیه ی یه که می کراسه که ی کرابوونه وه
 و چاوی بچوک و به قولداچوو بوون، کوتانیک هه بوو، که
 له وینه ی ژنیکی نیوه پرووت ده چوو، سه رنجی هه مووانی بو
 لای خوی راده کیشا، دهستی گوشتن و سپی هه ر سیکیان
 به رده وام له هه وادا ده جوولان، هه ندی جار بو ئاماژه کردن
 به شوینیکی دور، هه ندی جاریش بو توندکردنه وه ی قایشی
 پانتور و...، هیچ کهس له تا که وشه یه کیان نه ده گه یشت.

ژنیک ده تگوت لوو له یه کی چیمه نتوییه له دوی منه وه قیت
 ږاوه ستابوو، لچکی رفته که ی به ددان گرتبوو و به دهنگی کی
 نزمه وه له پیاوه له نده هوره که ی ده پرسی: 'شمه کی گرانبه هایان
 لی دزیون؟'، کابرای تاین وه لایمی ژنه که ی نه دایه وه، به لام نه وه
 ژنه زیاتر له هه شت جاری دیکه نائومیدانه نه وه پرسیاره ی له
 پیاوه که کرده وه و دواچار له نیو خه لکه که دا ون بوو.

سینه ری سیوه ر له نیو ئاپوره ی خه لکه که دا ون
 بووبوو، سینه ری هه مووان ون بووبوو، نیستا ئیدی که س
 روخساری نه وه پیاوانه شی نه ده بینی، که له بهر توورپه ی
 سووره ه لکه ږابوون.

تا ده هات شه قامه که قه ره بالغرته ده بوو، به باشی نه تده توانی
 هه ناسه هه لمژیت، به خیرایی خوُم له نیو ئاپوره ی خه لکه که
 کشانده دواوه و به ره و لای مالی دایه خه جی رویشتم، که
 زوریش دوور نه بوو.

مالی دایه خه جی دوایین مالی گه ږه کی دارتاشه کان بوو،
 ده رگای مالیان بی جهره س بوو و ناچار بووم به هه موو
 هیزمه وه به پیله قه بکیشتم به ده رگاکه یان، به لام که س ده رکه ی
 لی نه کرده وه، له کاتیکدا به پیله قه و سه روه سدا وه رگژابوومه
 ده رگاکه، پیاویک له سه ر سه کوی مالیکی به رامبه ریان
 دانیشتبوو، ته نانه ت چاوی نه ده کوتین. نیگای له سه ر ده سته ی
 چه پی، که به رزی کر بووه وه کلوم بووبوو.

گوتم: 'دايه خه جى له مال نيهه؟'

كابرا شانى هه لته كاندن و خوى كوور كرده وه، ده تگوت له ناخه وه پيچ ده خوات و قولنجى هه ستاون، له ترسان دوغاهوى له دهموچاوى هه لسوويبوو و بهو بيده نكييهى دهيه ويست مروفت بخنكينيته؛ نائوميدهانه رووى خوم ودرگيپا و سى جارى ديكه توند له دهركه بچوك و رهنگر ويشتوو كهى مالى دايه خه جيم دا، به لام دايه خه جى دهركهى هه ر نه كرده وه و ئه و پياوه ش ئيدى جووله يه كى نه ده كرد.

ماويهك هه ر له وئ له بهر دهركا دانيشتم و له چه ند كه سىكى ديكه ش سو راغيم پرسى، به لام هيچ كه س هه واليان نه ده زانى. ئيدى دلنيا بووم، كه ئه و له مال نيهه، له كوئ بوو نازانم، رهنكيته له كولانيك، شوينيك ون بوويته. به بيرمه دايمك به سه لما خان، ئه و ژنهى دراوسيمانى گوتبوو كه وا پيرى بهر له وادهى خوى به هيواشى ياده وه رى مروفت ده خوات، ياده وه رى دايه خه جيشى خواردوه، له بهر ئه وه يه، كه ئه و زوربهى كات نازانيت كهى و بو ئه نجامدانى چ كاريك له مال ده چيته ده ر.

بوئى چيشته له په نجه ره نيوه كراوه كانه وه ده گه يشته كولانه كانى شار و هه ستي برسيتى ختووكه ده دام، پيم وايه زور له بهر دهركهى مالى دايه خه جى ماتل مابووم، هه ستام و خيرا به ره و كولانى خومان كه و تمه رى، كه مه وداكه به

ههنگاوه گه وره کانی من سه د و هه شتا و سی و به ههنگاوه
 بچوکه کانی سیوه ریش، دووسه د و په نجا و شهش ههنگاو بوون.
 ئەو پوژه کولانی ئیمه زور چۆل نه بوو. وهکو هه میشه،
 دهرگای مالی ئیمه و زوربهی مالله کانی دیکهش نیوه کراوه
 بوون، دروست وهکو دهرگای مالی مه یفرۆشه کان له
 دهرنگانی شه ودا...؛ دوو ژن که میک له ولاتری مالی ژماره ده،
 که مالی ئیمه بوو، سه رگرمی قسه کردن بوون، با سه مای به
 سیبه ره که یان، که هی جلویه رگیان بوو، ده کرد و سیبه ریان
 کورت ده بوو و دریژ ده بووه وه. سی مئرمندا لیش له به رده م
 مالی ئیمه بوون، که دوو داریان به دهسته وه بوون پوبه پووی
 یه کدی گولله ی خه یالییان به یه کدی وه ده نان، یه کیکیان له گه ل
 هاویشتنی هه ر گولله یه کدا جنیوی دنیای به عه ره بی له ده م
 دهرده هات و ئەوه که ی دی به هیواشی به شیوه زاری هه ورامی
 باگۆی ده دایه وه.

داره که م هیشتا به دهسته وه بوو، دامنا، ژیهات له به رده م
 دهرگای مالی خویان هه ردوو دهستی له پشته وه تیکه ه لئینا بوون
 و ته ماشای منی ده کرد، چه ند جار به دهنگی به رزه وه گوتم:
 'بمیووره من نه مده ویست...'

به لام خو ژیهات دیسان جنیوی دان و به ره و مالی خویان
 رایکرد و من سه ردهستی کراسه که مم خسته ژیر لووتم تا
 سیوه ر گریانم نه بینیت.

نیوه‌رۆیان گه‌ره‌کی قاوه‌چییان بۆنی ماسیی گه‌نیوی لی ده‌هات و هیئنجی ده‌هینایه‌ مرۆف، به‌ سه‌رده‌ستی کراسه‌که‌م توند که‌پووی خۆم گرت، به‌ ته‌نیشت ئه‌و دوو کورهدا تینه‌پریم و خۆم گه‌یاندوه‌ه ماله‌وه، دایه‌ خه‌جی له‌ مالی ئیمه‌ بوو و بینم وا له‌ ژووره‌که‌ی ئه‌وسه‌ری هه‌وشه‌ دیته‌ دهره‌وه‌ و دایکم له‌ دوایه‌وه‌ بوو و ته‌لیسیکی سپی به‌ ده‌سته‌وه‌ بوو، هه‌رکه‌ چاوی به‌ من که‌وت، سه‌یریکی کاتژمیره‌ فلزییه‌ زه‌ردباوه‌که‌ی کرد، که‌ له‌ ده‌ستی چه‌پیدا بوو، بۆم هات و به‌ توورپه‌یه‌وه‌ گوتی: 'تا ئیستا له‌ کوئی بوویت؟'

له‌و رۆژگارهدا هه‌مووان کاتژمیری فلزی زه‌ردیان له‌ ده‌ستی چه‌پیان بوو و لیکلیکه‌* سه‌یریان ده‌کرد. منیش یه‌کیک له‌و کاتژمیرانه‌م له‌ ده‌ستی چه‌پ بوو. به‌ دل‌ه‌راوکیوه‌ سه‌یریکی کاتژمیره‌که‌م و ئینجا دایه‌ خه‌جیم کرد و گوتم: 'چاوه‌رپی گه‌رانه‌وه‌ی دایه‌ خه‌جی بووم، ئاخ‌ر ئه‌و له‌ مال نه‌بوو!'

دایه‌ خه‌جی ده‌نگی هه‌لینا و گوتی: 'زریان، زووبه‌ دهره‌نگ دادیت ها!!'

هیشتا بۆنی ماسیی گه‌نیو ده‌هات، دایکم ده‌ستی هینامه‌ خوار و ده‌ستی چه‌پی خسته‌ ژیر چه‌ناگه‌م و به‌ توورپه‌یه‌وه‌ گوتی: 'زووبه‌ برۆ فراوینه‌که‌ت* بخۆ و وه‌ره‌ ده‌بی برۆین، خۆت نه‌گنخینی ها!!'.

پرسیم: 'بۇ کوئی؟'

دایکم زور توورپه بوو و هەر بهو توورپه ییه وه دهستی له هه وادا هه ژاندن و گوتی: 'بۇ هەر جییه ک، که عومهری شه هلائی لی نه بیئت.'

گوتم: 'بۇ چما گه راوه ته وه؟'

دایکم به توورپه ییه وه ددانه کانی له سه ر یه ک جیر کردنه وه و گوتی: 'بیرۆ بابۆله م بۆ کردوویت، هه لیگره و زوو بیخۆ. له و ترسه ی دایکم، که له عومهری شه هلائی هه بوو تیده گه یستم، ئەم ترسه ریک دوو سالی ئازگار* بوو له من جیا نه بوو بووه وه، له گه لمدا ده رۆیشت، داده نیشت، پیده که نی، ده گریا و ... به لام ترسی من له کوئی و هی دایکم له کوئی، ئەو ترسه داینا سو ریک بوو بۆ خوی و جله و نه ده کرا و تا دهیتوانی مروقی ده جوو، رهگ و ریشالی ده خواردی. ویستم شت یک بلیم، به لام هەر زوو په شیمان بوومه وه، سه رم دانه واند و له چهند پلیکانه یه کی چیمه نتویی، که حه وشه ی ده ره وه و ماله که مانی پیکه وه ده به سته وه به سه ر که وتم، له به رده رگا جزمه کانم داکه ندن و چوومه نیو دالانه که، باپیره له دالانه که نه بوو، ویستم بجمه ژووره که ی، به لام دایکم هاواری کرد: 'ئاسۆ هاتی؟'

هاوارم کرد: 'نا هیشتا.'

به هه موو هیزیه وه هاواری به سه ردا کردم و گوتی: 'نا

هیشتا و زهقن! زووبه.

برسیم بوو، به لام ئه و هاوار به سهرداگردنانه و شله ژانی
 دایکم و دیمه نی ژیهات و ئه و کاره ی، که بیدهستی خوم
 به رامبه ریم کردبوو، مگیزی* خواردنیاں لا نه هیشتم، وازم
 له نانخواردن هینا، بابوله کهم خسته گیرفانم، دووباره
 جزمه کانم کردنه پیم و به غاردان به دوا ی پشیله دایکانه کانی
 دراوسیکانماندا چووم، که له سهربانی مالی ئیمه دا لانه یان
 چیکردبوو تا شتیکیان بدهمی بیخون، نازانم چون بوو هیشتا
 باپیره نه یکردبوو هاتوهاوار؟! به ئه ندازه ی وهرزیکی سالی
 قاتوقری چنکه نان له سهر بان هه لپرسترابوو و وردکه گوشت
 و ئیسقان و...

دهستم دانانه سهر روخی گوئیسوانه که و که میک خوم
 برده پیش و بانگم کرد: 'ئه و هه موو وردکه نانه چیه له م سهر
 بانه روکراوه؟'

دایکم سهری هه لبری و به توورپه ییه وه گوتی: 'چ ده که ییت
 له وئی؟'

گوتم: 'پشیله کان...'

دایکم تا که نه علیه کی تیگرتم و من خوم له بهری لادا و له و
 سهر بانه قسه کهم هه روا له نیو ددانه کانمدا مایه وه...

ویستم تا کو توورپه یی دایکم داده مرکیتته وه هه ره له ویدا
 رابکشیم و نه چمه خواری و دواتر بو ی روون بکه مه وه، که

من هيچ كاريكي هه له م نه كردوو و... به لام هيشتا بيروكه كه م ته او به ميشكا نه هاتبوو، كه سيبهري دريژي فروكه يه كه كه وته سهر چه وشه كه مان و يه كسه ريش ون بوو، به په له دهستم خسته سهر دهمم و هه رايه كم له و سهر بانه نايه وه نه بيته وه، راهاتبووم، له و سالانه دا ئه مه عاده تي هه موو منداله كان بوو، هه ر كاتيک فروكه يه كه، هه ليكوپته ريک به ئاسماندا رهن ده بوو، هه موومان ده چووينه سهر بانه كان و ده ستمان به ده ممانه وه ده گرت و هه ر امان ده نايه وه تا فروكه كان ون ده بوون و هه ناسه بركييمان پي ده كه وت ئه وه مان ده كرد، دواييش زور كه يفمان ده كرد و له بهر پي كه نين دوولا ده بووينه وه، به لام ئيستا ئيدي هيچ كه س ريگاي سهر بان پي نازانيت، هيچ كه س ئيدي فروكه نابيينيت، ده ست به ده مييه وه ناگريت، دهنگ هه لئابريت، پيناكه نيت و له بهر پي كه نين دوولا نابيته وه. ئيستا خه لكه كه ئيدي ته نيا له پشت په نجه ريه كي بچو كه وه سه يري ئاسمان ده كه ن.

ژنيك سهري به جامي په نجه ريه كه وه نابوو و سه يري ئاسماني ده كرد، چه ند پياويك به هه شتاي^{**} به ره و كو لانه كانی خواره و تر رايان ده كرد، دايه خه جي له نيو شيپانه ي ده رگا وه ستابوو، به لام دايكم وه كو كيسه لي لي هاتبوو، به چه فييه كه ي سهري شتيكي به پشتي خو يه وه به ستبوو و بوخچه يه كيشي خستبووه وه سهر سهري، به رده وام به ده وري خويدا

دهخولایه‌وه و هر بانگی منی دهکرد، سهرم هه‌لبیری و ویستم وه‌لامی بدهمه‌وه، به‌لام نه‌دهکرا، ده‌نگیکی به‌رزتر، که نازانم له کوئوه دههات دهنگی منی قووت دابوو و خه‌ریک بوو شاریشی قووت ددها، به هه‌موو مال و کولان و شه‌قامه‌کانییه‌وه...

ریک له ژوور سهرمه‌وه په‌له هه‌وریکی توورپه و توسن و فرۆکه‌یه‌ک به دوو په‌روانه‌وه له بانی ماله‌کان نزیک بووه‌وه، ئه‌وه‌نده نزیک، که دهکرا دهست دریژ بکه‌یت و پیاله‌یه‌کی چای گهرم بده‌یته فرۆکه‌وانه‌که و دلنیا بیت له‌وه‌ی به‌وپه‌ری ئاسووده‌یییه‌وه هه‌موو چایه‌که به یه‌ک قوم فر بکات.

فرۆکه‌که یه‌که‌م جار دانه‌یه‌ک بوو، بوونه دووان و سییان و...، تا دههات زیاتر و زیاتر ده‌بوون، له لای خورئاوای ئاسمانه‌وه دههاتته سهر شار و به‌ره‌و باشووری شار دهکشان، خویان تی رۆ دهکرد و له دوا‌ی خویانه‌وه به‌چهند ته‌قینه‌وه‌یه‌کی به‌هیز بر‌په‌ری پشتی شاریان ده‌هینایه له‌رزین. په‌له هه‌وری زه‌ردباو به سهر شاردا تیکده‌قزقزان و ئینجا پیکه‌وه به‌سهر بانی مالان و دار و دره‌ختان و... شوپ ده‌بوونه‌وه، وه‌ک چه‌تربازی ماندوو، که چه‌ندین شه‌و له‌سهر یه‌ک نه‌خه‌وتبن. میچی زۆربه‌ی خانووه‌کان درزیان بر‌دبوو، درزی چی قه‌لشی وا، که مرۆف ده‌ترسا بیئه‌وه‌ی بواری هاوارکردنیکی هه‌بیت، له‌گه‌ل زرمه و ر‌مبه‌ی ته‌قینه‌وه‌کان فری بد‌ریته ده‌روه، چوارچمکی به دیواری ماله‌وه‌مان چه‌سپییوو

و هر دهمقيژاند و هاوارم دهکرد: 'سيرواان'؛
 له دهر و ديوارى شار ورده شووشه داده بارين و هر
 خوئن بوو له گه رووى كه له شيران فيچقهى دهکرد، دهنگى
 فرۆكه و مروّف و ئاژهل و... تيكه لى يه كدى بوو بوون و كهس
 به دروستى گوئى له دهنگى كهس نه ده بوو، هه مووان په نجهيان
 خستبووه كونى گوئچكه يان و رايان دهکرد، هه مووان جگه له
 باپيره، نهو هيچ سوړاغينكى نه بوو و له هيچ شوئينيكم نه ده بينى.
 دهرگا دارينه قاوه بيه كانى چايخانه ي حه سهنى سميئل قيت
 نيوه كراوه بوون و ورده شووشه به سهر موشته رييه كانيدا
 باريبوون. پياوئكى كورته بنه ي قه له وى قژ ره شى بى ردين
 له بهر دهركى چايخانه كه سهرى هه لبريبوو و به چيژتيكى
 سهيره وه مژى له جگه ره يه كى خه يالى دها، له ولاتر ژنيكى
 رووگرژ و توورپه، كه به ناوسالان كه وتيوو، له ناوه راستى
 كو لانيكدا به په لكه پياز و ته پاله ئاگرى دهكرده وه و به دهنگى
 بهرز بهرز دوعاى دهكردن و دهستى هه لده برين، به شيوه يه ك،
 كه بيه ويّت ته له سميكى كوّن و ترسناك به تال بكا ته وه، كاك
 جه بار، دراوسيكه ي به رامبه رمان ده ليم، له بهر دهرگاي مالى
 خويان پالى به بهرميله نه وتيكه وه دابوو، كه له پاره وه تا ئيستا
 به تال بوو و ژهنگى هه لينا بوو و بنى كون كون بوو بوو، نهو
 ليكليكه هه ر خهريك بوو شتيكى دهنوسى، سهرى وهكو
 خانووى دوو كه لاوى شهوانى زستان قورس و شه كهت بوو

و چاوى به قوولداچووبوون.

نازانم كهى و چۆن، به لّام له سهر بان هاتبوومه خوارى و دايكم خهريك بوو دهستى رادهكيشام و رايدهكرد، ريك وهكو ئەوهى دايناسۆريكيان خستبيته دوايه وه، له وانهى، كه ژيهات وينه كه يانى له گوڤاره بيانبيه كان دهردههيتا و نيشانى ئيمهى ددان، ئيستا تا بلى له و گوڤارانه له كۆلانه كانى شاردا فرى درابوون و كهس هيچى له و وينه و ديمه نه جوربه جورانه نه دهيينى، ئەوهى دهييندرا تهنيا شوينپى ئەو كه سانه بوو، كه هموويان تووره بوون، هاواريان دهكرد و غاريان دهدا، شتيك، كه ئاوريشيان لى نه ده دايه وه ئەو گوڤارانه بوون و ... پيكه بيك له وسه رى كۆلندا راگيرابوو، شوڤيره كهى تووره و حه په ساو ههر دهستى راده وه شاندى و رووى له پياويكى لاواز بوو، كه له هه واسى لانه واز دهچوو و به تووردهيه وه بانگى دهكرد: 'كاكه زووبه...'

هه واسى لانه واز له ناوه راستى كۆلندا داهاتبوو وه و خهريك بوو يهك دوو دانه له و گوڤارانهى، كه ته واو پيمال بووبوون، هه لده گرتنه وه، به لّام كاك هه ياس كه ميك له دواوه ترى ئيمه هه ولى دهدا ههنگاوى گه وره تر هه لنييت و خوى بگه يه نيته پيكه به كهى ئەوسه رى كۆلان، به لّام ئەو چهند په توپه ي، كه خستبوونيه سهر شانى كاره كه يان لى سهخت كردبوو.

دایکم خستمیه پشتی پیکه بیک، که پر بوو له خه لک و خویشی چند هه نگاو یک کشایه دواوه تا یارمه تی کاک جه بار بدات، به لام کاک جه بار هه ر له وی له به رده رگای مالی خوین دانیشتبوو و نه ده جوولا، روخساری شین هه لگه رابوو و ته نیا هیلیکی باریک له نیوان مژوله رهش و دریژه کانیدا به دی ده کرا.

ته میکی چر له سه ر بانی مالاندا به ره و ئاسمان بهرز ده بووه و له هه ر ده په نجه کانمانه وه به فر ده باری و ده ر ژایه نیو گیرفانمان، بونی سیو و بونی شیداری خاک وه کو ئه سپی و مورانه له نیو قژ و له جله کانمانه وه ده رده چوو و به و ناوه و ده رده بوو و ریگای خوی بو نیو کووچه و شه قامه کانی دیکه ی شار ده کرده وه، هه ر خاک و خول بوو له کولانه کاندا بهرز ده بووه و و سنگی شاری خستبووه خیزه خیز.

سنگم که وتبووه خیزه خیز. له پیکه به که دابه زیم، رامکرده لای دایکم، ده ستیم راکیشا و گوتم: 'دایه ناتوانم هه ناسه بدهم.'

دایه خه جی له ناوه راستی کولان دانیشتبوو و کفری ده کرد، دایکم ده ستیکی به روومه تمدا داهینا و گوتی: 'هیچ نییه مه ترسه! بوهسته ئیستا ده گه ریمه وه' و بو لای دایه خه جی چوو، چه ندی هه ولی دا به رزی بکاته وه نه یتوانی، هه مووان هه ر رایان ده کرد، بو هه ر لایه ک بایه جیاوازی

نه‌بوو، به‌لام من له و ناوه وه‌ستاووم، ده‌گريام و به‌س بانگي دايكم ده‌كرد، ژيهاټ له‌ناو پيکه‌به‌که بوو، قاچي راکيشابوون و ده‌ينالاند. که‌ميک له‌ولتر سي‌وهر چ‌ند پارچه په‌رؤيه‌کي ته‌ري به‌ده‌سته‌وه بوون و به‌ده‌وري خويدا ده‌خولايه‌وه، چ‌ند جاريک به‌لاي مندا تيپه‌ري و دووباره ئاوري دايه‌وه و دواچار پارچه په‌رؤيه‌کي بو من دريژ کرد و خيرا گوتي: 'ئاسو ها ئه‌مه به‌بن دهمته‌وه بگره'. دواتر په‌نجه‌ي بو لاي ئه‌وسه‌ري کولانه‌که، که کولانيکي بنه‌ست بوو دريژ کرد و گوتي: 'ئه‌مه ئه‌و پياوه پيي دام'.

چ‌ند جاريک سه‌رم وه‌رسووړاند پياوه‌که بيښم، بيټهووده بوو. کولان جمه‌ي ده‌هات و نه‌تده‌تواني ئه‌و که‌سه‌ي، که پارچه په‌رؤکاني دابوون له‌واني ديکه جياکه‌يته‌وه. له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا فرميسکي چاووم سرين و گوتم: 'له‌کوئيه؟'. سي‌وهر دووباره په‌نجه‌ي ئاماژه‌ي بو ئه‌وسه‌ري کولانه‌که رادا و گوتي: 'له‌وييه ده‌بيينيت؟'.

لي من ديسان هه‌ر نه‌متواني بيينم...

گوتم: 'ليگه‌ري من هيچ نايينم'.

سي‌وهر بو ئه‌وسه‌ري کولانه‌که رايکرد و من پارچه په‌رؤ ته‌ره‌که‌م خسته‌ سه‌ر دهمم و گه‌رامه‌وه لاي پيکه‌به‌که، خوَم هه‌لدايه پشتي پيکه‌ب و چاووم بريه دايکم و چ‌ند ژنيکي ديکه، که ژيربالاي دايه خه‌جتيان گرتبوو و ده‌يانه‌يتايه لاي پيکه‌به‌که.

له پشتي ټو پيکه به دهرزيت هلدابايه به عهرزي نه ده کهوت. دايکم به زهحمه تيکه وه جني خوږي و دايه خه جني کرده وه و پيکه ب زور به خيراږي به پري کهوت.

زيرهم کردبوو، هه مووان زيرهيان کردبوو. قيا فهم ده تگوت مه ترسه کی* دوزه خه، له وانه ي هه موو گياني دهرزيناژن ده کهن و په نجه ده خه نه هه ردوو قولتي چاوي و ټو ویش مافي ټو وه ي نيه ته نانه ت بلې ټاخ! سيوهريش دانه ي که له و مه ترسه که نه ي هه بوو و دايه خه جني پي گوتبوو نابي په نجه بخاته چاوي و ټو ویش ټه مه ي به هه موو کهس گوتبوو.

شار به هه موو هيز و برستي خوږيه وه رايده کرد و بو پيشه وه پالي ده دايڼ، دهيزريکاند و هاواري به سه ردا ده کردين و به تووړه ييه وه پي ده گوتين: (راکه ن، مه رگ سواري سه ر پشتم بووه، دهيه ويټ هه مووتان پيکه وه قووت بدات! راکه ن و له من دووړ که ونه وه، دووړ و دووړ تر...).

لي ټيمه هه رچي ته قه للامان ده کرد بي هووده بوو، شار له ناوه وه تيکنئالابوو، گرموله بوو بوو و ټيمه ته نيا ده مان تواني بنالينين، هه رچي ده تبيني ده ستي به سكييه وه گرتبوو و راي ده کرد و ده ينالاند، ژن و پياو و مندال و مريشک و که له شير و سه گ و پشيله هه ر هه موو. هه ر که ست ده بيني تا ټو شوينه ي برستي هه بوو راي ده کرد، هه تا ټه گه ر بستیک، مه تريک، سه ره کولانيک و...

مه‌رگ زوړى گل دانه‌وه، هه‌تره‌شى بردن و گه‌راندنيه
دواوه، وهک جووینی شریتی کاسیتیک، که له‌نیو ددانه‌ی
رېکوردهریکی کوندا گیر ده‌خوات گلی دانه‌وه و هه‌لیویزنین،
ته‌واو ئاوا خیرا و ئاسان...

ژنیک له ناو کولانیکي ته‌نگه‌به‌ر هاواری کرد، کویر بووم،
دوو پیاو و سى مندالی دیکه‌ش به‌دوای ئه‌و ژنه‌دا هاواریان
کرد، کویر بووم.. هه‌موومان له پشتی ئه‌و پیکه‌به‌ سپییه‌ی،
که به له‌قه‌له‌ق ده‌رؤیشت سه‌رمان هه‌لېری و هه‌موومان به
چاوی خو‌مان بینیمان که‌وا چون روخساریان ره‌ش هه‌لگه‌را
و زه‌رداویکی خه‌ست وهک ئه‌وه‌ی دؤندر مه‌یه‌کی تواوه چون
به سه‌ر ده‌ستی مندالی‌کدا ده‌رژیت ئاوا له لووت و چاویان
ده‌رده‌بوو و به‌سه‌ر روومه‌ت و چه‌ناگه‌یاندا ده‌هاته‌ خوار.

من ده‌ترسام، ره‌نگه‌ زور له‌وانی دیکه زیاتر، ده‌گریام و
دایکم ده‌ستی توند به چاوییه‌وه گرتبوون و به دلنیا بییکه‌وه
ده‌یگوت: 'مه‌ترسه‌ هیچ نییه'.

من له دلی خو‌مدا ده‌مگوت نه‌کا دایکم ته‌له‌فزیون بیت و
ته‌نیا که‌نالیکي هه‌بیت و هه‌ر ته‌نیا رسته‌یه‌ک دووپاته بکاته‌وه:
'شتیک نییه، نیگه‌ران مه‌به'.

ریک وهکو په‌خشی روژانه‌ی سه‌مای عه‌ره‌بی و دیمه‌نی
دایناسور، به چه‌نگاله هه‌ره‌شه‌نامیزه‌کانییه‌وه و...

**

۲

شەقامەكە لە پياويكى دريژى لاواز دەچوو، كە كلاويكى قووچى بە سەرەوه بىت، كۆلانەكان وا هەلكەوتبوون دەنگوت سۆندەى ئاون و بۆ ناو شەقامەكە شۆر بوونەتەوه، بەدنيايىه وه كۆتاييه كە شيان دەگەيشتە وه مالىك، مالىك بە ئاوپژينيكي بچوكى بە چيمەنتۆ دروستكراو...

دەنگى تايەى ئۆتومبيل دەهات، ماتورپيكيش، كە لەو سەرى كۆلانك دەسوورايەوه و دەسوورايەوه، زەين و ھۆشى مورتەزاي بۆ لاي شەقامەكە پەرت دەکرد، من لەوهى، كە ھەر خەرىك بووم جەلەكانى رابكيشم، ھەر سەرم ھەلپرم و پرسىيارى لى بكەم خۆشحال بووم. سەرم زياتر ھەلپرى و گوتم: 'كاك مورتەزا، كە كەسيك دەكوژيت سەر و دلت تىك ھەلنايەن؟'

مورتەزا كەلەيهكى گەورە و ناقولاي ھەبوو، بە كلاويكى سووفى سەوزباو، كە مسۆگەر لە شوينيك لە بىرى كردوو و ئىستا ئاوا بە سەرى تاس و بەلاداكووتوى بىن كلاو و بە دوو لۆچى دريژەوه بەملا و ئەولايدا دەيههژينيت، گوتى: 'مەگەر تۆ ھەوالەكان نايىستى!'

ويستم پيى بليم ته له فزيوونى هه موو ماله كانى شار ته نيا
 يهك كه نال په خش دهكات ئه وپش سه مای عه ره بيه و ديمه نى
 دايناسور به دوو چه نگالى ترسناكيه وه، به لام نازانم بو هيچم
 نه گوت و پرسياړه كه ي ئه وم به پرسياړ وه لام دايه وه: 'ئيوه
 كه ي بو شارى خو تان ده گه رينه وه؟'

مورته زا ده ستىكى به چه ناگه ايدا هينا و گوتى: 'له جه نگدا
 خو حه لوا دابه ش ناكرت!'

گوتم: 'هه لوا!!؟'

مورته زا گوتى: 'به لى، به لى حه لوا!'

ديسان سه ريكم بو هه ژاند، شان ه كانم هه ر له خوړا به رز
 كړدنه وه، ده مم پر هه وا كړد و به ره و سه ره وه فووم كړد و
 له ژير ليوه وه شتيكم گوت: 'ئو حه لوايه چيه؟'

مورته زا گوتى: 'چ بوو؟ هيچت نه گوت؟'

ئه برؤم تيك نان و به وه ره سبوونيكه وه گوتم: 'چى؟'

مورته زا به پيكه نينه وه گوتى: 'تو هيشتا زور مندالى و...'

منيش له دلى خو مدا گوتم: 'هيچيش مندا ل نيم!'

مورته زا گوتى: 'شتيكت گوت؟'

گوتم: 'ئيوه كه ي ده گه رينه وه شارى خو تان؟'

مورته زا وهك ته خته داريك چوست و ساف به پيوه
 وه ستابوو. ده مى به شكر دبو وه وه، به نيگاي چاو دواى
 كابرايه كى عه رب كه وتبوو، كه زياتر له جليكى ساده و

گولدارى دهکرد تا پياويک، من تيدا مابووم بؤچى مورتهزا وهلاميکى دروست و راشکاوم ناداته وه و به هه موو نيگايه وه که وتووته دواى ئه و پياوه عه ره به و هه ر قسه دينيت و ده بات تا خزى له نيو وشه کاند ا بپيچيت و بشاريته وه.

باپيره گوتى: 'ئه و چه کدارانه ي ئيرانى به ته ماى رويشتن نين، هه ر ئاوا ده يانه ويت خو بگنخين و بمينه وه، ئاخ ر ئه گه ر ئه وانه ي خو مان هاو کار بيان نه کرد بان، ئه گه ر ئه م خه لکه نار سه نه ناپا کيان له گه ل سه دامدا نه کرد بايه خو حالم ان به و حاله نه ده گه يشت و...'

دايکم ها ته نيو قسه کاني باپيره و گوتى: 'جه نگه ئيدى...'

باپيره گوتى: 'جه نگ له گه ل کي؟ له گه ل ئيمه؟'

دايکم گوتى: 'نا بؤ له گه ل ئيمه، له گه ل به عسييه کان و...'

باپيره نه راندى، تاهي زى تيدا بوو هاوارى کرد: 'قسه ي قور، پرد بيان رووخاندوون پرد، له وه زياتر؟'

دايکم هه ستا و به هه نگاوى له سه رخو دور که وته وه و گوتى: 'به سته زمانانه خو له خو شى خويان پرديان نه رووخاندوون!'

باپيره دهنگى خو زياتر گر کرد و گوتى: 'تو چ کاره ي له و نيوه؟ قسه ي قور ده که يت، چاوى عومه رى شه هلات لى ديار نيبه ئاوا خو ت لى گو رواه.'

ئه و قسانه ي باپيره وه کو کوتک به سه رى دايکم ده که وتن

و هه‌موو گیانیان داده‌هیزانده سهر یه‌ک، دووباره و چه‌ندباره ده‌بوونه‌وه، به‌لام دایکم ئیدی بیده‌نگ بووبوو و هیچی نه‌ده‌گوت.

دووکه‌لیکی که‌مپه‌نگ خوئی له په‌نجه‌ره‌کانی چایخانه‌ی چه‌سه‌نی سمیل قیت هه‌لده‌سوو، مورته‌زا هیشتا‌ش زه‌ینی هه‌ر له‌سه‌ر ئه‌و کابرا عه‌ره‌به و ده‌نگی ئه‌و ماتوره‌ بوو، که نازانم له قوژبنی کام کولانه‌وه ده‌هات. جاری دووهم بوو، یان سییه‌م، که شاقه‌لی** کراسه‌که‌ی مورته‌زام پراکیشا و لیم پرسیه‌وه: 'که‌ی بو شاری خو‌تان ده‌گه‌رینه‌وه؟'

مورته‌زا سه‌ری وهر‌سووراند، بزیه‌کی هاتن، ده‌ستی خسته‌نه‌ سه‌ر سه‌رم و به‌هه‌مان ئه‌و زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ی، که چالی له‌سه‌ر روومه‌تیدا ده‌کرد، گوتی: 'ئاسۆ، ناوت ئاسۆیه‌! وانیه‌؟'

سه‌رم هه‌ژاند و گوتم: 'به‌لی.'

مورته‌زا گوتی: 'مالتان له‌ کوئییه‌؟'

گوتم: 'گه‌ره‌کی قاوه‌چییه‌کان' و بیرم نه‌ما‌بوو، که من و ژیهات ئه‌م ناوه‌مان له‌و گه‌ره‌که‌ نابوو و ناوه‌راسته‌قینه‌که‌ی خوئی شتیکی دیکه‌ بوو، که ئیستا به‌ بیرم نه‌ده‌هاته‌وه.

مورته‌زا گوتی: 'ده‌خوینیت؟'

گوتم: 'به‌لی.'

مورته‌زا گوتی: 'پۆلی چه‌نده‌می؟'

گوتم: 'پۇلى سىنيەم'.

مورتەزا بە دوو پەنجە سەرى خۇى خوراند و گوتى:
'كەواتە هېشتا هېچ لەبارەى جەنگەوہ نازانیت! سەيركە ئاسۆ
ئەگەر رۇژىك گورگىك پەلامارى مالاكەتانى دا و ويستى
تو بخوات و بووكەلە و لەيستۆكەكانت ببات، باوكت چۆن
بەرگرى لە تو و دايكت دەكات؟'

پياويك، كە ھەر ئىسك و پىست بوو لە مالى كاك ھەياس
بەژوور كەوت و سىوہرى گرتە باوہش، نىگام كەوتە سەر
كىلۈنى دەرگای مالىان، كە يەكك بە توندى داىخست و بەم
شىوہىە نىگای منىش تىكشكاو و بەو گۆرہ وەر بوو.

مورتەزا گوتى: 'نەتگوت؟'

گوتم: 'چى؟'

مورتەزا گوتى: 'گورگ و..'

چوومە نىو قسەكانى و بە شىوہىەك وەك ئەوہى راويان
نابم خىرا خىرا گوتم: 'نازانم! من كە... بەلام تو باسى كامە
گورگ دەكەيت؟ گورگەكان خۇ ناتوانن بە ديواردا ھەلگەرپىن،
ناتوانن بچنە مالى ھىچ كەسىك.'

با لە بەينى خۇمان بىت من تا ئەو كات ھەرگىز گورگى
بە راستىم نەبىنيو، ئەوہى دەمزانى بە سايەى كىتب و
گۇقار و رۇژنامەكانى بيانىيەوہ بو، كە ھەسەنى سميل قىت
ھەر جارىك بچووبايە سەفەر لەگەل خۇى دەيھىنان و ديار

هه مووی نیشان دهادین.

به بیرمه ئەو پۆژەش ههوا سارد بوو. پوخساری
مورتهزا گۆرا و به دهربرینیکی نه رمتر گوتی: 'تو چی له
جهنگ دهزانیته؟'

گوتم: 'مه بهستت ئەو تانک و تفهنگ و ماله پرسه دارانهیه،
یان ئەو سهربازانهی عیراقی، که ئیستا ئیدی له شار نین تا به
که یفی خۆیان خه لک بکوژن؟'

مورتهزا وهک مردوو بیدهنگ بوو. دهستیم توند پراکیشا و
وهکو دارگوژیکی، که گوێزهکانی پیگه یشتبن راموه شانده، ئینجا
وهک ئەوهی له خهویکی قوول به ئاگا هاتبیته وه سهیریکی
کاتزمیره کهی کرد و پرسی: 'کاتزمیر چهنده؟'
پیم گوت 'نۆ'.

پیم وابوو مه بهستی ته مه نم بیت.
مورتهزا دهستیکی به ریشیدا داهینا و گوتی: 'پیم وانیه،
پهنگه دوو بیت.'

گوتم: 'نه، من...'
مورتهزا گوتی: 'تو ئەمانه چون دهزانیته؟'
گوتم: 'چی؟'

مورتهزا گوتی: 'هه ر ئەم جهنگ و..'
دهستیکم به سهرمدا هینا، پیکه نیم و گوتم: 'مه گه ر ئەوه
نییه له م شارهدا دهژیم!'

مورتهزا دووباره ته ماشای کاتژمیره فلزییه که ی دهستی کرد، که خوری سهر جامه که ی له کاتی ئاوابووندا بوو و دیسان پیکنه ی و من بهم چاوانه ی خۆم بینیم ئه و پیاوه به قه لافهت و تیکسمراره، که له بهر چاری من وهکو غوول وابوو، چۆن ماسکه که ی له ده می کرده وه و له ناوه راستی کولان به لاداها ت و چاوه گه وره و بریسکه داره کانی له سهر کاتژمیره که ی دهستی گیرسانه وه و که وته هیلنجدان و رشانه وه، شتیکی وهک شیر ی کولای ده ردا یه وه...

هه وریکی چلکن به ری ئاسمانی گرتبوو، گه واله ی رهش ده تگوت په ری قه له ره شن، مه رگ سواری سهر پشتی شار بووبوو و ئاوازی ترس و بیمی ده چری، ماله کان ده ستیان به لووتیانه وه گرتبوو و مروّف ده رشانه وه.

مه رگ پیویستی به یارمه تیی هیچ کهس نه بوو. ئه و گازه نه فره تییانه به ویژدانیکی ئاسووده کاری خویان ده کرد و به ربینگی هه زاران مروّفیان ده گرت و ری مانه وه یان لی ده گرتن.

ئهم کاره ساته له سه ره تاکانی سالی ۸۸ پووی دا و دوا ی ئه وه ژیان هه رگیز وهک خوی لی نه هاته وه.

ناو کولانه کانی شار پر بوون له ته رمی قوربانیان، هه موویان گرمۆله بووبوون و خویان ویکه هیتا بووه وه و نیشانه ی پر سیاریک له سهر لیویان نه خشی به ستبوو، یه کیک به

دهنگیک، که له تهقینی پوقژی بنیشت دهچوو له نیو نه و هه موو
 بیدهنگییه دا گوتی: 'ئه م شه پوله ی مهرگه کار ی هه موومان
 یه کلا ده کاته وه و هه ر بینیتان هه موو شتیک کوتای هات'.
 دایه خه جی گوتی: 'هه ر ده بی یه کیک توله ی نه م
 پردتیکدانه ی لی بیته وه!'.
 هه موومان ده مانزانی پردی زه لم ده لیت و ده مانزانی پردی

زه لم تاکه پردی په یوه ندیی نیوان هه له بجه و سلیمانی بوو
 و سه ربازانی عیراقی هه وت سالی ته واو له سه ر نه م پرده
 هه له په ریپوون و به تانک و توپه کانیه وه په لاماری ئیرانیان
 دابوو، خه لگیان کوشتبوو و له ویوه دیل و یه خسیریان
 هینابوونه وه. ئیستا ئیدی هه موو نه خشه کانیان که وتبوونه
 ژیر نه م پرده؛ پردیک، که ئیرانییه کان توانیبویان ته ختی
 بکه ن. نه مه م به م چاوانه ی خوم بینیبوو، نه و کاته ی، که له گه ل
 سیوه ر له گه ره کی قاوه چییان به دوا ی هه واسی لانه وازدا
 ده گه راین و نه ویش بو نه و سیوه میخه کرپژه ده گه ر، که چه ند
 سال پیشت له ریبه نداندا دلخوازه که ی بو روژی نه فینداران به
 دیاری پیندابوو و ئیستا نه و ونی کردبوو.

هه واسی لانه واز گوتی: 'پردیک، که ناپاکی له خه لکی بکات،
 باشتر وایه برووختیت.'

توفیقی چاوشو شه گوتی: 'ناپاکی له گه ل کی؟'

هه واسی لانه واز هه ردوو دهستی له پشته وه تیکه هه لیتانه وه
و هه ستا به ره و لای پرده که چوو و گوتی: 'له گه ل ئیمه! مه گهر
نه تبینی چۆن عیراقیبه کان هه ر جاره و یه کیکمانیان له ژیر
ئهم پرده دا سهر ده بری؟ ئیستا بزانه سهدامی سه گباب چۆن
ده توانیت سهر باز و کریگرته کانی خوی بنیریته هه له بجه!
سو پاس بو خوا ئیدی هه رگیز دهستی نه به ئیمه ده گات و نه
به و ئیرانیانه، و دهستی بو لای مورته زا و چه ند پیاویکی دیکه
دریژ کرد، که ژنیکی بالا به رزی قه له و به خوانچه یه ک نانی
تازه و قاپیکی گهره ی چیشتی بو ده بردن.

توفیقی چاوشو وشه قاقا پیکه نی و له نیو پیکه نیندا گوتی:
'ئه ری ئه ری ره نگبیت تا ئیستا سهدام خوی پیس کرد بیت و...'
دهستیکی به قاچیدا کینشا و دیسان پیکه نی.

سیوه ر گوتی: 'وه ره با بگه ریننه وه! بو یه هیه مووشه کیکیش
به ر ئیمه بکه ویت.'

گوتم: 'ئه مانه به س پردان ده رووخین خو ئیمه پرد نین!'
سیوه ر گوتی: 'ئه وان به چی بزانه، که من و تو پرد نین!'
گوتم: 'کی؟'

سیوه ر گوتی: 'مووشه که کان...'

گوتم: 'ئه گهر به ئاراسته ی ئیمه هات خوی له بهر لا
ده دهین.'

سيوهر دهستی له هه وادا راوه شاند و گوتى: 'برو بابا! تو لیت گوراوه! من دهگه ريمه وه.

پيکه نيم و به پيکه نينه وه گوتم: 'ئای، که ترسنوکی!'.
 ئەو رايکرد و رويشت و من ته وایى ئەو پروژە سارد و دريژە هەر بيرم له و نه خشه جوگرافيايه ده کرده وه، که به ديوارى چاخانه کهى حه سه نى سميل قيت هه لواسرابوو و شوينى دوو په نجهى گه وره ی چه وراوى له سهر گوشه ی لای راستيدا به جيمابوون، ئای چه ند پيم خوش بوو له نيو ئەم هه را و ژاوه ژاو و قهره په ستانه يه ** له گه ل يه کيکدا قسه م بکردبايه، له گه ل يه کيکی وه کو سيوهر. نا، پیت سه ير نه بیت!
 هه له بجه پر بوو له مندال، به لام من ته نيا له گه ل سيوهر و ديار و ژيها ت هاوړی بووم. هيچ که س له هه له بجه ريگه ی به مندالی خو ی نه ددها هاوړييه تى من بکات، ئەمه هه مووی به هوی رهفتاره کانی عومه رى شه هلا و باپيرمه وه بوو. سيوهر و ژيها ت که ميک له بهر خو م و که ميکيش به هوی راسپارده ی دايه خه جى و تکای دايکم بوو بوونه هاوړيم، به لام هی ديار له هه موو ئەوانى دیکه جياواز بوو. ئەو کوړى حه سه نى سميل قيت بوو، ئەو ئيدى له گه ل باوکيدا هه له بجه يان جيهيستبوو و پردى زه لم له يه کدى دابرا ندبووين.

حه سه نى سميل قيت نوکهرى عومه رى شه هلا بوو و هه مووان به سميل قيت بانگيان ده کرد، به لام نه ک له بهر

ئەو هی سمیلێه کانی قیت بن، به لکو له بهر ئەو هی له ژیانیدا کهس نهیزانی سهر به چ بنه ماله یه که، وهلی به راستی من ههزم له چیرۆکه کانی بوو، ههروهها سمیلێشی سه رنجراکیش بوون، که ههر تاله موویکی فهیله سوفیکیان پیوه هه لواسرابوو و مامۆستای پۆلی سییه ممان ههر ناوی ده دانه له ههزار دانهی ئەو فهیله سوفانهی دهزانی، که ههسه نی سمیل قیت چیرۆک و سه بربرده یانی به ترش و خوێوه بو موشته رییه کانی گیرابوووه و ئیستا له هه موو شوینیک بوو و له هیچ شوینیکیش نه بوو تا به هه مووان بلێت پرده کان ئه رکیان پیکه وه به ستنه وهی دنیا جیاوازه کانه و ههر پردیک، که ده رمیت نه وه یه که له ژیر داروپه ردوویدا ده مینیته وه و تا چه ندین سه دهی دیکه دهنگی به هیچ شوینیک راناگات، مه گهر ئەو هی، که هه موو گۆی زهوی بیته ته له قزیون و له جیاتی سه مای عه ره بی ته نیا و ته نیا باسی رووخاندنی پرده کان و ئەو نه وانهی له ژیر داروپه ردوودا ماونه ته وه، په خش بکات و... ههر بهو شیوه یه ی، که پیشتر به عومه ری شه هلا و زۆری دیکه شی گوتبوو.

یه کیک ده با ئەم پرده ی چاک کردبا یه وه بو ئەو هی مه رگ ته نیا ههر له لایه که وه بیتوانیا بروات، به لام کهس خو نه کاتی ئەو هی هه بوو نه سه روحه سه له. هه موو پیکه به کان له جاده یه کی باریک به دوای یه کدا هۆرنیان لی ددا و هه موو

ئەوانەى له پىشتى ئەو پىكەبانه سوار بووبون جىنويان دەدا و ھەرچى به دەمياندا دەھات نەياندەگىرايەو. من توند دايكم گرتبوو و ئەويش، كه له دواوەترى ئەوانى ديكە به مالا و ئەولادا رادەھەژا، توند خۆى به شيشە ئاسنەكانى تەنیشتى پىكەبه سەوزەكەو ھەسپاندىبوو. ھەموو شوينىك زەرد ھەلگەرابوو، يەكك له نيو پىكەبهكە دانیشتبوو و به دەنگىكى خەمناك سياچەمانەى** دەچرى، به جۆرىك دەيخويند وەك ئەوھى ھەموو خەلكى شار لەم سپىدەيە، يان زۆر زووتر مردبن و ژيان بارگەوبنەى پىچايىتەو ھە شويىنكدا، نازانم له كوئى و كەينى خۆى سەرقال كرديت و ئەو بىهويت بەو دەنگە پر له ھەسرەتەيەو ھەبيگەريىنيتەو.

ئۆتۆمبىلەكە كىسەئاسا ريگاگەى دەبىرى، بەلام ھەر جارىك، كه له نشيوئى كۆلانكدا شوڤر دەبوو، توند ھەلدەبەزيەو ھە كىمان، كه نازانم كئ بوو پەلار دەبوو ھە خوارى و سواركردەوھى كاتىكى زۆرى لئ دەگرتين.

كۆرە گەنجىك لە چاخانەكەى ھەسەنى سمىل قيت دەرپەريبوو، دەستى لەبەر ئاسمان پان كرديوونەو ھە بە دەنگىكى بەرز ھاوارى دەكرد: 'يەكك يارمەتيم بدات. ئيو ھە و خوا من نامەويت بمرم!'

كاك ھەياس ويستى له ئۆتۆمبىلەكە داببەزىت و سواری بكات، بەلام لەكاتىكدا، كه زۆر لئى نزيك بووبويىنەو،

ئۆتۆمبىلىكى رەشى مۇدىل ئەمريكايى بەخىزايى بەويدا تىپەرى و ھەر لەگەل رۆيشتىدا سەرى كۆرە گەنجەكەى لەگەل خولانەوہى تايەكانى پىشەوہى خۆى پىچايەوہ و خويىن بەو ناوہدا پىرژا، خوينىكى ئامال رەش و مەيىوا!.

ھەمووان پوخسارى خۆيان بە لەپى دەستيان شار دبووہوہ و دەيانقىزاندا، ھەمووان جگە لە من و دايكم، كە سى تىنوكە خوينى بچوك كەوتبوونە سەر دەستى و پىنج تىنوكىش بە دەموچاوى كەوتبوون و تا دەھات گەورەتر دەبوون. دايە خەجى خەرىكبوو لچكى چارۆگەكەى بە دەم تەر دەكرد و ھەولى دەدا دەموچاوى دايكم بۆ لاي خۆى وەرسوورنىتت و تىنوكە خوينەكان پاك بكاتەوہ، بەلام بۆى نەدەكرا و بە شىوہىك ئەمەى دەكرد وەك ئەوہى بىھويت كەسىكى بالق سونەت بكات. ھەرچەندە ئەو كۆرە گەنجە ئىدى مردبوو، پىكەبەكە لۆقەلۆق دەرۆيشتە پىشەوہ، ھەمووان دەموچاوى خۆيان داپۆشيبوو و كاترمىرە دەستىيەكەى دايە خەجى لەسەر ژمارەى دوو خەوتبوو، بەلام كات تىدەپەرى و ئەو كاتتىپەرىنەش لە قازانجى ئىمەدا نەبوو. روم لەسەر ئەو ھەموو دەستەى، كە بە دەموچاوانەوہ بوون وەرگىزا و بە شىشە ئاسنى تەنىشتەكانى پىكەبەكەمەوہ نا. نىگەران و پەشوكاو لەو پىاوانە ورد بوومەوہ، كە لەنىو تەرمەكاندا دەخولانەوہ و ھىچ جىاوازيكى ديارىكراوم لى بەدى نەدەكردن، ھەر ئەوہ نەبى

گوره بوون، زیندووه کانیان سواری ئۆتۆمبیله کان دهکردن و من بیرمه چهند جاریک به دزی له گه‌ل یه کیک له مانه قسه م کردبوو، زۆریش به هۆی ئەو قسه کردنه له گه‌ل ئەو پیاوه، له لایه‌ن باپییره جینیو و لیدانم خواردبوو.

به هه‌ردوو له‌پی ده‌ستم توند سه‌ری خۆم گوشی، وه‌ک ئەوه‌ی بمه‌ویت به‌رامبه‌ر زه‌بریکی به‌هیز خۆم بپاریزم. ده‌نگی باپییره له هه‌موو لایه‌که‌وه ده‌هات؛ ده‌نگی گ‌ر و گه‌وره زرمه‌ی له گوئییه‌کانم هه‌له‌دستاند و هه‌ر جاریکیش، که سه‌ری خۆم داده‌خست به تووره‌ییکی زیاتر گوئی راده‌کیشام و ده‌یگوت: 'سه‌لیته‌ی ناکه‌سه‌به‌چه!'

منیش چ بکه‌م! هه‌موو جار به ترسه‌وه سه‌رم وه‌رده‌سووراند و له‌ژیر لینه‌وه ده‌مگوت: 'تۆبه، جاریکی دی وا ناکه‌م!'. تاواناویکیش یه‌کیک، که نازانم ک‌ی بوو فیکه‌یه‌کی لی ده‌دا و ده‌یگوت: 'قه‌ل فری!'

له ترسان سه‌رم له‌به‌ر خۆم نابوه‌وه. ده‌ترسام چاوی له‌م ده‌وروبه‌رانه بیت و ته‌ماشای من بکات. هه‌ر جاریک سه‌یری ده‌کردم هه‌ستم ده‌کرد شتیکم لی ده‌بیته‌وه و ده‌که‌ویته نیو شوینیکی قه‌ده‌غه‌کراو و هینانه‌وه‌ی به به‌های گیان ته‌واو ده‌بیت. به بیرم نایه‌ت ئەو بویرییه‌م هه‌بووبیت بیترس و دل‌ه‌راوکی ژیا بم. راستییه‌که‌ی بیژم له هه‌موو ته‌مه‌ندا ته‌نیا دووسه‌د و بیست و پینج جار توانیومه به دلی خۆم و به بیترس ژیا بم

و لەو ساتەووە، کە مەرگ بە چاوسوورکردنەووەکانی باپیرەم خزاووەتە ناو دلمەووە ئیدی نەمتوانیوە ژيانیکی ئاسایی وەک ئەووی خەلکانی دیکە هەیانە، بژیم. من ئیدی ژيانی ئاساییم هەر لە بیر کردووە.

دوو پیاوی بالابەرزى ئیرانی لە پۆخ جادە وەستابوون و بە شیوەیەکی تاییبەت دەستیان بۆ ئۆتۆمبیلەکان ڕادەدا و ڕینۆینییان دەکردن؛ بە شیوەیەک، کە هەر تەنیا شۆفیرەکان تیی دەگەیشتن و ئیمە واماندەزانی گەرەکیانە بلین، ”بە سلامەت..“، منیش دەستم هەلبرى و بۆ ئەو پیاوانەم ڕاوەشانە، کە ئیستا ئیدی مێشکیان سەرقال کردبووم.

باپیرە توند دوو پیلەقەى بە تەرۆکمدا دان، قژی گرتم و ڕایکینشا و بە توورپییەووە گوتی: ’سەلیتە! لەگەڵ غەواراندا پیاسە دەکەیت؟‘ دەستم لە پشت خۆم شارندنەووە، رامکردە لای دایکم و گوتم: ’تۆبە، دووبارەى ناکەمەووە!‘.

باپیرە پڕکینشی دەکرد بمگریت، بەلام دایکم توند دەستی گرت و پیتی گوت: ’وازی لى بینە، چیت داووە لەم منداڵە؟ بەستەزمانە مەگەر چی کردووە؟‘.

باپیرە بەرەو دیوارەکە پالێکی بە دایکەووە نا و هیند لێبڕاوانە گوتی: ’دەبى ئەو سەلیتەیه لە برى چاپەستیک بدریتە حەسەنى سمیل قیت‘. دایکم بەو هەرپەشەیهى باپیرە لە شوینی خۆى ڕەق هەلات و سەرى داخست و وەک مردووان زارى لى بەش بوو.

هه مووان دهميان لى بهش بوو بوو وه، خه مگين و پهريشان سهريان داخست. وهك بلنى كه سيك له سه دهيه كي دووره وه عومهرى شه هلايه كي ديكه ي هينابيته دونيا و هه مووان به و هاتنه دونيايه ي زنده قيان چوويته، هه مووان بيجه له من... پيكه به كه هه روا كيسه لئاسا به نيو كولان و خانوى نزم، كه پاليان ويكدابوو و ده تگوت شيوهن ده گيرن، ده چوه پيش. ژنيكي قه دبلدى نه قه له و نه لاواز، كه خه م و كو فانت له چاويدا ده بينى، به رامبه رى من له تهنيشت دايه خه جى وه ستابوو. ليوى گوشتن و كه ميک شوږ بوون و به لاي شينياندا ده روانى، ترپه ي دلى ده تگوت نرکه ي نه هه نكيکه، له وانه ي، كه له نيو کتيبي پولى دووه مماندا هه بوون، به خيرايى لى دها و دهنه گه که ي له ده مييه وه درده چوو و... نيگام له سه ر ژنه که لابرده و له پليتي ناو پيكه به که رامام، که پر بوو له پي سه رنشينان. حاله هيچ باش نه بوو. چاوم ده زورانه وه و ده تگوت سرکه يان کردووه ته قورگمه وه، بوږي هه ناسه م ده نيشا و ده سووتايه وه. توند سه رم خسته سه ر قاچى دايکم، که به هوى هه لبه زينه له ناکاوه کاني ئوتومبيل ده له رزين.

دايه خه جى تووره و قه لس بوو. به خه يال ليکلکيه جگه ره ي داده گيرساندن و مژى قوولى لى ددان و هه ر هه ناسه ي سارديش بوو، که له نيو دوو ليوه وشک و په نگپه ريوه کانيدا درده چوو. سه رما له و پشتي پيكه به دا هه جماني لى

هه لگرتبووین و که للهی سه ری دته زان دین و تیکه لی ئه و دووکه لانه ده بوو، که له و سه ربانه به لاداهاتووانه ی مالاندا بهرز ده بووه وه و نه ده زان درا داخو کامیان هه ناسه ی قوولی مه رگن.

سه رم دانایه سه ر قاچه کانم و له ته نیشته دایکم خوُم گرموله کرد. سیوه ر دهستی خسته سه ر ئه ژنوم و گوتی: 'ئاسو.'

سه رم هه لپری، به لام ئه و خو له وی نه بوو، نه، له هیچ جیه کدا نه مده بینی. ئوتومیل وه ک پیاویک، که له نیوه شه ودا مه ست بیت و به لاکه لاک پروات، هه ر نه تری ده دان؛ ده وه ستا و دواچار له ناوه راستی دوایین ده روزه ی شار نه تریکی کرد و مه کینه ی کوژایه وه و به یه کجاری په کی که وت. گرفته که ی چ بوو، نازانم. کاک هه یاس سیوه ری به باوه شه وه بوو و به دهسته پان و گه وره کانیه وه له ته نشته ی پیکه بی ده دا و ده یگوت: 'ده ی! زووبن ده بی رابکه یین، هاکا فرۆکه کان گه رانه وه.'

هه مووان رایان ده کرد، هه ندیک رۆحیان، هه ندیک جهسته یان، هه ندیکی دیکه خه ون و خه یالیان... هه ر یه که و به جوړیک له پینا و مانه وه دا هه ولی ده دا.

دایکیشم رای ده کرد. به ده ستیک منی به دوا ی خویدا راده کیشا و به دهسته که ی دیکه ی کیسه یه کی گه وره و قورسی

هه‌لگرتبوو، که پیم وایه هه‌موو دارونه‌دار و شته تایبه‌تییه‌کانی
خۆی تیدابوون، ریک و هکو هه‌موو ئەوانی دی..

شار له دوامانه‌وه هاواری ده‌کرد و ئیمه داماوانه پامان
ده‌کرد، بیگومان ئە‌گه‌ر به‌کارهیتانی ده‌سته‌واژه‌ی پ‌اکردن
بو ئیره گونجاو بیت؛ چونکه به سه‌رنجدان له‌و شه‌پۆله
حه‌شاماته‌ی، که پیلای ئاواره‌بوونیان کردبووه پ‌ی و به‌ر
یه‌ک ده‌که‌وتن، راده‌هه‌ژان، ده‌که‌وتن و هه‌له‌سه‌تانه‌وه، ئە‌م
ده‌سته‌واژه‌یه پ‌یناچیت زۆر له‌جیی خۆی بیت و باشت‌ر وایه
پ‌استی بکه‌مه‌وه و بلیم خه‌ریک بووین هه‌نگاوی خیرا خیرامان
هه‌له‌هه‌یتان.

حه‌سه‌نی سمیل قیت پ‌الی به دیواری چایخانه‌که‌یه‌وه‌دابوو
و ئە‌و خه‌له‌که‌ی ده‌ژمارد، که خیرا خیرا ده‌هاتن و ده‌چوون
و ده‌یگوت: 'دوو پیاو و ژنیکی عه‌ره‌ب له‌وسه‌ری دونیاوه
کۆمپانیای ر‌یگابانیان کردووه‌ته‌وه، شه‌و و پ‌وژیان نییه و
به‌رده‌وام خه‌ریکی جاده و دروستکردنی ر‌یگابانن.'

عومه‌ری شه‌ه‌لا گوتی: 'جا مه‌به‌ستت چیه‌؟'

حه‌سه‌نی سمیل قیت گوتی: 'ئ‌ه‌گه‌ر ئ‌یمه‌ش لقینکی ل‌یره
بکه‌ینه‌وه ئ‌یدی له‌ کۆل ئە‌و هه‌موو تۆز و خۆله‌ ده‌بینه‌وه
و چیدیکه چاومان هه‌لناگلۆفین. هه‌موو جاده‌کان سه‌ر‌یکیان
ده‌گه‌یه‌نینه هه‌له‌بجه و سلیمانی و ...'

عومه رى شه هلا گوتى: 'نا، نابيت. ئه وکات ئيدى که س لئره نامينيت و ...'

حه سەنى سميل قيت گوتى: 'هه موويان داده مه زرينين و ئه وهنده جاده و شه قامان دروست ده کهين، که بو هه ر کوئيه ک بچن، هه ر بو هه له بجه بينه وه.'

عومه رى شه هلا په نجه ي راستى به بن سميليدا هينا و گوتى: 'هه له بت ده بى زور زيره ک بيت و بتوانيت لئره گيريان بکه يت که ...' و پيکه نى.

پيکه نين ئه و تاکه فارگونه بوو، که هه ميشه ده يتوانى کار و نيازه نه ينييه کانى خوئى لئ بار بکات، پالى پئوه بنيت و له خوئى و له هه مووان دووريان بخاته وه. مسوگه ر نه يده زانى، که رۆژيک داديت دونيا پر ده بيت له جاده و له هه ر لايه که وه يه کيکيان هه ر ده گاته وه هه له بجه، يان رهنگه بشيزانيبيت و له بهر ئه وه بوو بيت بيده که نى.

هيشتا له هه له بجه نه چوو بووينه ده ر. جاده که باريک و دريژ بوو و ئيمه هه رچى زياتر رامان ده کرد ده تگوت جاده زياتر ليکده کشيته وه و نه ده گه يشتینه هيج جيه که، يان رهنگيت و اما نزانيبيت راده کهين، وه لئ راکردن نه بووه و له شوئى خو مان بووین و به ده وری تهرمه کاندا سوو راوينه ته وه و هه ر چاوى خو مانمان هه لگوفيوه.

کات وهک ئه وه ي مردبيت، يان له کونجک وه ستا بيت و

له كه سيك نژ بووبیته وه و خه یال بردبیتیه وه، تینه ده پیری و ئیمهش هه رچی هه ولمان ددها بیهووده بوو. دایکم تووره دیار بوو. من هه تره شم چوو بوو. سیوه ریش هه تره شی چوو بوو، به لام دایه خه جی له پر ده دایه قاقای پیکه نین، بیده نگ ده بوو و دووباره له قریته ی پیکه نینی ددها. پاشان له په نجه باریک و ئیسقانییه کانی راده ما، لۆچ و کوریشکی کراسه که ی ساف ده کرد و به وشه و ده ربړینی سهیر و سه مه ره دللی خه لکه که ی ده دایه وه و دواجاریش جنیوی به دونیا و بونیا و داروبه رد... ددها و دیسان بیده نگ ده بووه وه. و ابزانم شیتی، قاچه دریژ و بۆگه نیوه کانی خوئی خستبوونه نیو پینلاوه کانی و پین به پیی ئه وه وه ده رپویششت و ده سته رداریشی نه ده بوو.

بۆ چه ند ساتیک چاومم نوقاندن و ویستم بیر له دایه خه جی نه که مه وه. تیگه یشتن و خویندنه وه ی دایه خه جی له وی و له وه هه لومه رجه دا کاری من نه بوو. هه ر چه ند ساتیک پیش ئیستا هۆش و هه ستم له ژیر زرم و هۆری فرۆکه کان و بۆنی خه سته ی سیو و گیاکه له دا نیژرابوو و ئیستا بیر و هزرم دووباره له نیو به رزه خی جه نگدا په له قه ژه ی ده کرد؛ به رزه خیک، که مه گه ر هه ر خوا خوئی بزانیته داخو که یینی ئه و ده مارگیرییه هۆقناک و شیتانه یه ی دابمرکی و له به رامبه ر ژیان و مانه وه دا بدۆرپیت و دیسان ژیان سیما و رپره وی خوئی وه ربگریته وه.

هه واسی لانهواز خه ریک بوو عاره بانه که ی به خیرایی پال
دهدا و ږوو له کاک هه یاس ده یگوت: 'جهنگ مروّف ده گورې
و ده یکاته کالا و شتومه ک.'

گریان قورگی کاک هه یاسی گرتبوو و به دهنگیکی
نووساوه وه گوتی: 'هه مووان بیربانه، که ئیمه پینج هزار و
چوار سده که س بووین.'

دایکم دهستی به سه رمدا هینا و به دلنیا کردنه وه وه گوتی:
'نه گهر بگهینه ئه و دیو ئیدی نامرین، ده ریا زمان ده بیت و...'

وینا کردنی ئه وه ی، که ئیمه هه موومان بگورپین و ببینه
شتومه ک و کالا خستبوومیه گریان. ئه مه بومه له رزه یه کی
خستبووه دل و دهر و ونمه وه و خه ریک بوو ویرانی ده کردم؛
ویران کردنیک، که به هیچ شیوه یه ک نه مده توانی به ری پی
بگرم. سه رمم خسته نیو هه ردوو دهستم و توند گرتم نه وه کا
بکه ویت و غلور ببیته وه و لیم دوور بکه ویته وه، نیگام هه ر
له سه ر دایکم بوو، که دهستی گرتبووم و خه ریک بوو ده یگوت:
'مه ترسه! هیچت به سه ر نایه ت. خو ئه وه تا دلنیا ت ده که مه وه.'

دایکم به هیمنی ده ناخفت، ئه وه نده هیمن و له سه رخو وات
هه ست ده کرد له پشت دیواریکی ئه ستوور هه وزینگ* ده دا.
دهستی له سه ر دلی بوو و به رده وام پیچی ده خوارد. دوو
کوریشک* که وتبوونه نیوچاوانی و گوناشی سه یر زهر د
هه لگه ږابوون.

دهستيم گوشى و گوتم: 'کويت ديشيت؟'.
دايکم دهستی توندتر به سکييه وه گرت و گوتى: 'پيم وايه
ناوکم که وتووه!'.
من هر بيرم له وه ده کرده وه، که ناوکی مرؤف چؤن

دهکه ويت!.

گوتم: 'مه گەر ناوکيش دهکه ويت؟'.
دايکم چهند جار زمانى به و تاميسکه بچوکه ي کونجى
ليويدا هينا، که تا دههات گه ورده تر ده بوو و گوتى: 'دهستى
بشکيت...!'.
گوتم: 'کي؟'.
دايکم هيچى نه گوت و گريا.

من تيگه يه شتم مه به ستى باپيره و دايناسوره.
حه سه نى سميل قيت بيرى دايناسورى خستبووه
ميشکمانه وه، کاتیک، که خه ریک بوو چای له به ردهم نه و
کابرا نه رمه نييه داده نا، رۆژنامه يه کي پيشان دها و ده يگوت:
'دايناسوره کان نه مردوون، ته نيا شيوه يان گوراوه. هر نه وه يه
ئىستا له سه ر دوو پى ده رۆن و مگيزيان ده چپته هه موو
شتیک ته نيا مال نه بيت'. تيه چاويشى بو لای عومه رى شه هلا
وه رده سوورا.

سيوه ر له دواوه کراسه که مى پراکيتشا و گوتى: 'ئاسو، تو
ناترسيت دايناسور بگه ريته وه؟'.
۶۳

چاوم ويڪ هيٺانه وه و به سه رسورمانه وه گوتم:
'دائناسور؟'

سيوهر گوٽي: 'ٺه و قيا فاهيه چييه، ده لئي بوقى، خوت ٺاوا
ليڪر دووه! ٺاشڪرايه خوا! عومهرى شهلا ده ليم!'

چاوم زياتر بچوڪ ڪردنه وه و به دهنگي گيرا وه گوتم:
'ئي، ٺه وه چييه؟'

نازانم بوجي سيوهر له وه لامدا به دهنگي به رزه وه گوٽي:
'ٺه وه چييه و دهرد!'

من هه رچه ندى هه ولم دا شتيڪ بليم نه متوانى. بيدهنگي
هه وهڪ تويه لوڪه يهڪ بينا قاقاي گرتبووم نوزدهى له بهر
بريبووم.

من باش راهاتبووم بهرگه ي ئيش و ٺازار بگرم، به لام
قسه ڪردن نا، نه شمده زانى بوجي ٺه و روزه حزم لئ بوو به
گڙيه ڪيڪدا بجمه وه، هاوار بگه م، جنيو بدهم، له و جنيوانه ي، كه
عومهرى شهلا بيپه روا به دنيا و بونيائى ددان و باڪيشى
به وه نه بوو كهس ليٽي چينه وه ي له گه لدا بڪات؛ له گه ل ٺه وه شدا
سيوهر بڙارده يه ڪي گونجاو نه بوو، كه به گڙيدا بجم. ٺه و زور
دهميڪ بوو ده مي خوار ڪردبوو و روى خوى به ره و لاي
ڪاڪ هه ياس وهرگي رابوو، ئيستا ئيدي شيوه ي بو من دوور
دهيواند، زور دوور...

شنيک رېک له نيو قورگمدا گير بووبوو و هرچى هيلنجم
دهدان بيهووده بوو. دايکم توند چهند کوله مستيکى له پشتم
دان و گوتى: 'هاوار بکه!'

دهستمم خسته سهر قورگم. سيوهر روښتتوو و نهمدهزانى
دهبى بهسهر کيدا هاوار بکه. حاله له حالى دوپشکيک دهچوو،
که خرابيته نيو بازنهى ناگره وه. چرنوکم له دهموچاوى خوم
دهدا و هيلنجم دههينانه وه. دايکم توند سهرمى به سنگيه وه
نووسانديوو، دهگريا و دهگوت: 'سيروان.'

رهوشى دايکيشم باش نه بوو. رهوشى هيچ کهس باش
نه بوو. له نيو سهرى هر يه کيکماندا ژاوه ژاويک بوو نه بيته وه،
ژاوه ژاويک دهتگوت بالنده يه کى بزوزه دهيه ويته به دهنوک
ياخه ي داخراوى ئاسمان ههلبدرت، ئاسمانتيک، که سپى
سپى دهچوه وه و وهک شه نه با به فرى بهسهر شان و ملماندا
دهباراند و...

ئاوا ئه و ډاکر دنه دريژ و بيژاوه ستانه دواچار گه ياندينه
ئوردوگايهک، که جاده و کولانه کانى خولوى بوون و
بهردريژ نه کرابوون، خانووه کانى دهتگوت ده بيهى نه وتن و
پاليان دابووه يهک، بهلى ئه و ئوردوگايه ناوى 'زهمه قى' بوو
و نيوانى له گه ل هه له بجه هر پينج سهد ههنگاويک ده بوو،
دوو کورپى گهنج، که له سهر دهستى چه پى هر يه کيکيان
پيتيکى گه وره به خوار و خيچى بهدى دهکرا، ته واوى ئه و پينج

سهدههنگاو هیان ژماردبوو.

«ئوردوگاکانی دهوروبه ری ههله بجه و شاروچکه و
شاره دیکانی دیکهش، که له دهوروبه ری شاره گه وره کانی
باشووری کوردستاندا هه بوون، به فهلسه فهیه کی تاییهت
دروست کراون». ئەمه قسه ی ئەو پیره میترده بوو، که هه میشه
گه واله یهک دوو که لی جگه ره ی له دم دهرده چوو و بو ئاسمان
هه لده کشا و شیوه ی چهند بالنده یه کی لی دروست ده بوو، که
له و تاقی ئاسمانه دا باله فره یان بوو.

کاک هه یاس دهنگی هه لپری و گوتی: 'سندان له خو ی و
فهلسه فه ی دا، زو لی نارسه ن!'

پیره میترده که دهستی بردنه نیو گیرفانه گه وره کانی، چاوه
شین و شووشه بیه کانی برینه بهر پیی و بیدهنگ بوو.

به لام کاک هه یاس هینشتا هه ر تووره بوو و به هه لچوونیکی
زیاتره وه دهینه راند و دهیگوت: 'نارسه نی سه گباب!'

من ئیستاش نازانم بوچی ئاوا هه ناسه م به خیرایی دایه وه
و گوتم: 'سه گباب!'

دایکم گریا و گوتی: 'بقیژینه! رۆله بقیژینه!'

منیش دووباره هاوارم کرد، زهوی لی وه رگرتمه وه
هاواری کرد، ئاسمان هاواری کرد، هه مووان هاواریان کرد؛
هاوارکردنیکي دريژ و...

ناو کولانهکانى زهمهقى کپ و بیدهنگ بوون، ناؤمیدی لهو نیوهدا سهري مهیدانى لی گرتبووین و بالی خوی بهسهر ههموو لایهکدا کیشابوو، به چهشنیک ههموو بوون و ژیانى تاریک داهینابوو و ههمووان برّوایان وا بوو، که ژیانى چند نهوهی داهاتوش له ژیر ئه م پردهدا له بهین دهچیت. ههلبهت دهبی ئه وهش بلیم، که به دلنیا ییه وه ههموومان پردیکمان له میشکدا هه بوو، پردیکی دارماو، که پیدهچوو بو ههر کوئیهک بچین له گهلمان بیت و بتوانیت مهودا بخاته نیوان ئیمه و ئاره زروه کانمان و...

ههوا بوونی دارستانی لی دههات، که لیمان نزیک بوو بووه وه و ئیمه ته نیا بیرمان له به فریک دهکرده وه، که دهنگوت به شه نهبا به سه ر خه لک و ئه و خانوانه دا دهباریت، که به یه کشیوه و له م بهر و ئه و بهری جادهکان پالیان به یه که وه دابوو و په نجه ره ی بچوک و ده رکه ی باریک و لاکیشه بیان هه بوو... له تهک چند خانوویکدا گردیک ته پاله هه لدرابوونه سه ر یهک و به نایلوئیکی ئه ستور سه ریان داپوشیبووون. له بهرده می چند خانوویکی دیکه کونه تیه ی ئوتومبیل و پارچه ئاسنی گه وره ی ژهنگاوی فری درابوون. هه ندیک له خانووهکان یهک دوو پلیکانه یان هه بوو، هه ندیکی دیکه یان له گه ل عه رده که تهخت بوون و دهتتوانی به سانایی پی بخه یته نیو حه وشه یان و...

وا ديار بوو بهر له هاتنی فرۆکه کان ماله کان چۆل کرابن، به لّام نهک هه موویان. که میک له ولاتر ده رگای چهند مالیک به هیواشی کرانه وه و ئاپوره یهک له که سانیک، که سه ریان ده تگوت قه ندیله یه به نیو کولانه کان وه ربوون. هه موویان چاویان شین بوو، ته نیا شیوه و قه د و قه وه ریان له یهک جیاواز بوو. بۆ دیاریکردنی ریژهی ئه وه هه موو خه لکه، ژماره م له بهر نه بوون، وه لی به گویره ی ژماره ی قاچه کانیان، که ده رۆیشتن ده کرا تیگه ین، که زۆر بن، زۆر زۆر.

دایکم وه کو حه له زوون له نیو خۆیدا گرمۆله بوو بوو. له دووره وه قیافه ی له شووشه یه کی بی سه ر و گه ردنی شه راب ده چوو، که بۆ کاریکی گرنگ دروست کرابیت. تازه ته مه نی بوو بووه سی سال، سی تاله مووی سپی و دریژ له نیو قژیدا ریک وه کو جهسته ی که سیکي پووت، که له بهر خۆره تاودا رکشابیت، ئاوا پاکشابوون.

هه ر جاریک سه یری دایکم ده کرد، وینه ی پیاویکی بالا به رزم له نیو چاوانیدا ده بیني، که دانیشتبوو و من هه موو جار وا بیر ده که مه وه ئه وه ده بی باو کم بیت.

باو کمم بیر که تبه وه وه. دایکم به رامبه ری دانیشتبوو. پیکه نینی لی ده باری، روخسار و هه موو گیانی یه کپارچه بوو بووه پیکه نین.

باوكم لینی نزیك كه وته وه، ده می دایکمی ماچ کرد و گوتی:
'خوشمده ویتیت.'

دایکم بو دواوه پالی پیوهنا و گوتی: 'ئاسو وا سهیرمان
دهکات!'

من سهرم دانهواند و خوّم خسته نیو ئامیزی باوكمه وه.
دایکم له ژووره که چووه دهره وه و باوكم به گویمدا چرپاندی
و گوتی: 'خوشمده ویتیت...'

۳

که گه یشتینه زه مه قی دوانیوه رپویه کی درهنگ بوو. سه رما
ئاسمانی گوشیبوو و هر پرووشکه به فری ئاوداری لی
دههاتنه خوار.

پیاویکی کورته بنه ی ورگنی قژ گروازه، قاچی لی خوار
کردبوون و له و گۆره دانیشتیوو. لاقی باریک و کورتیله
بوون، به و که وچکه زیوینه ی پییبوو به هر دوو دست به فری
هه لده گرت و ده یخسته ده می و به چیژیکی زوره وه ده یخوارد.
دوو کورپیژگه ی رهقه له ی بنیسیش^{۰۰} ریک له لای راستیه وه
له سهر چیچکان دانیشتیبوون و به په نجه ی دوشاومژه وینه ی
جانه وه ریکیان له سهر به فره که ده کینشا، که دست و پی پیوه
نه بوون. ته نیا دوو چاوی رهشیان بو دانا بوون، دوو چاوی
رهشی به قوولداچوو و دوو که لای سهوزیان خستبوونه نیو
قوولته کانی چاوی، واتده زانی چاوی له مروژ زهق کردوو ته وه
و به ردهوام ده لیت، 'مه رگ...'

دایه خهجی خهریکبوو که زییه دریژ و سپییهکانی به چاروگهیهکی گهوره دادهپۆشین و قسهی دهکرد. بی ناویر قسهی دهکرد. لیوی وهکو لیوی مردووان ته نک و ئه وهی رهنگه تییاندا نه مابوو، ماندوییتی هه موومان له چاوه رهش و پر له به زهییهکانیدا به دی دهکرا.

مه‌رگ به نهینی و بی خۆدهرخستن له نیوماندا دهخولایه وه، ئیمهش به دریژیایی ئه و ماوهیه وهکو که سیک، که له خه ودا پروات، به ملا و ئه ولادا دهپۆشتین...

پیره میردیک به چاوی نیوه کراوه وه، که سمیلی له سه‌رمان وهک چلووره به سنبوویمان و لیوی شوپ و شینهه‌لگه‌ر ابون، له دوای دوو پیاوی بالابه‌رز هاته دهر و خه‌ریک بوو پشت له خه‌لکه‌که دهپۆشت و به دهنگی به‌رز به‌رز ده‌یگوت: ئه‌ی بۆچی وه‌ستاون؟ مه‌رگ له دوامانه‌وه‌یه و ده‌لوورینیت! مانه‌وه لی‌ره هه‌چ به قازانجی ئیمه نییه!

پیره میردی تاین هه‌ر خه‌ریک بوو قسه‌ی ده‌کرد و هه‌شتا زۆر قسه‌ی دیکه‌ی هه‌بوون بیانکات، به‌لام ئیستا له هه‌موو کۆلانه‌کانی زه‌مه‌قی بوو بووه هه‌را و غه‌لبه‌غه‌لب، ده‌نگی به‌رز و تووره، هه‌ی نزم و ناسک و... خه‌لکه‌که هه‌مووی پووی له لای پیره میرده‌که بوو، یه‌کتیک له‌و نیوه وه‌لامی پیره میردی دایه‌وه، که هه‌شتا هه‌ر ده‌پۆشت و قسه‌ی ده‌کرد و له‌گه‌ل قسه‌کردندا هه‌لم له ده‌می ده‌رده‌چوو، به‌ ده‌نگی به‌رز هه‌وه

هاواری کرد: 'ئەى كەوايه بۆ نارۆين؟'

پياويكى بالابەرز، كە هەر دەستىكى پيوەبوو و دەموچاوى خۆى دەمامك دابوو، پيشى بە ژن و سى كوپى گەنج گرتن، كە بەرەو لای پيرەميردەكە دەچوون و گوتى: 'گوى بگرن، رۆيشتن هيچ سوودىكى نيه. زۆر زوو هەموومان دەمرين و...'

هەواسى لانەواز دەستى راوەشانند و بە توورەبىيەوه هاواری کرد: 'هەرگيز كەسيك لە ترسان نەمردوو. تا ئەوديو رینگايەكى ئەوهندە زۆر نيه' و راي کرد و ئيمەش بە دوايدا پامان کرد.

تا ئەوديو رینگايەكى زۆر بوو، ريك سەد و چل و شەش كيلۆمەتر، چونكە هيشتا وانەى كيلۆمەترمان نەخويندبوو، من نەمدەزانى هەر كيلۆمەترىك دەكاتە چەند مەتر و دەبى چەند لەنيو ئەو بەفر و شلتاوەدا رینگا بېرين تا سەد و چل و شەش كيلۆمەترەكە تەواو دەبيت.

توند دەستى داىكمم گرت و گوتم: 'سەد و چل و شەش كيلۆمەتر دەكاتە چەند؟'

داىكم بە سەرسورمانەوه گوتى: 'سەد و چل و شەش كيلۆمەترى چى؟'

سەرم وەرسووړاند و گوتم: 'ئەو پياوه گوتى، كە رینگاكە تا ئەوديو سەد و چل و شەش كيلۆمەترە.'

دايكم گوتى: 'كام پياو؟'

به لآم من هه رچهند سهرم هه لبرى، بيرم نه هاته وه كام يه ك له و پياوانه بوو، كه ئىستا ئىدى هه موويان سهر يان داخستبوو و روخسارى خويان داپوشيبوو، ئه و قسه يه ي كرد.

هه مووان خهريك بوون رايان ده كرد، دهموچاوى خويان داپوشيبوو و سهر يان له بهر خويان نابوو وه، هه ولى من بؤ دوزينه وهى ئه و پياوه بيهووده بوو. منيش ده بوا رابكه م و رامكرد، به لآم دايكم نه يده توانى زؤر پى هه لى نى ت. رهنگى شين هه لگه رابوو و تا ده هات كو كه زياتر ركه ي لى ده گرت، كو كه كانى دايكم كو كه ي مورته زاي بير ده هينامه وه، كاتيك ماسكه كه ي له خو ي كرده وه داى به من. من خو نه مده ويست لى و هه ر بگرم، به لآم ئه و خورتى لى كردم و خستيه سهر دهمم و گوتى: 'تو ته نيا راكه، ماسكه كه له خو ت نه كه يته وه...'

گوتم: 'ئه ي تو چى؟'

دايكم ده ستى به سكييه وه گرت و گوتى: 'من باشم، خه مى منت نه بى! تو به س رابكه و...'

چيدى دهنگى قورته قورتى نيرگله كانى چايخانه ي هه سه نى سمىل قيت نه ده هات. كور ه گه نجىك خه ريكى شوشتنى ناو كه وى چايخانه كه بوو و ميژه كانى به ده ستمال ده سهرين. رهنگى به رووانه وه نه بوو و ده تگوت زه رده چوويان ده ر خوارد داوه. سيوهه سهرى به جامه كه وه نا و گوتى: 'ئاسؤ، وه ره

ئیره. توش پیت وایه جنۆکه چوونه ته جهسته یه وه؟
 به هیواشی گوتم: 'وازی لی بینه! به دبه خته جنۆکه ی چی؟'
 سیۆهر گوتی: 'هسته وه ره خۆت سهیری که!'
 سهرم توند به جامه ته لئه کانه چایخانه وه نا و چاوم دایه
 لای راستی ئه و سه ماوهره گه وره یه و له ژیر لیوه وه گوتم:
 'ئه مه خۆ هیچی نییه! بۆ له خۆته وه قسه دهر دینیت؟'
 کاتیک باران دهباری، یان ئه و کاته ی هسه نی سمیل قیت
 هه کایه تی دهکردن و رۆژنامه ی دههینایه چایخانه، مشتته ری
 زیاد ده بوون و ئه و کوره گه نجه ده بوا پیاله ی زیاتر بشوات،
 چای تی ده کرد و ده ببرد له پیش مشتته ریبه کانی داده نا، ئه و
 رۆژهش وه کو هه موو رۆژه کانی دیکه خه ریک بوو پیاله کانی
 ده خستنه ناو ئاوی سارد و هه لده لهرزی.
 سیۆهر توندتر سه ری خۆی به جامی په نجه ره که وه نا و
 گوتی: 'ئه وه تا! نایینی؟'

سهرم به جامه که وه نا و ویستم بلیم قسه ی قۆر، ئا له و
 کاته دا کوره که قاچی تیکنالا، که وت و له نزیک سه ماوهره که
 له و گۆره تهخت بوو. من و سیۆهر له ترسان پیمان پیوه نا و
 قیزاندمان و تا توانیمان رامن کرد. ئه و کوره گه نجه ئیستاش
 له نیۆ ئاپۆره ی خه لکه که دا بوو، بنیس و ره نکزه رد، ریک وه کو
 ئه و مروچکه دارینه ی به زه حمه تیکی زۆره وه بۆ نویژده بارانه
 دروستمان ده کردن و هه رچی ده مانکرد دوا جار جییه کیان

له پال یهک دهچوو و هه‌لده‌وه‌شانه‌وه.
 سیوه‌ر لچکی کراسه‌که‌می راکیشا و گوتی: 'ئاسۆ راکه'.
 دیسان ئه‌مجاره‌ش هه‌ردوو‌کمان تا ئه‌و شوینه‌ی
 هه‌ناسه‌مان بری کرد قیژاندمان و پامان کرد، هه‌لبه‌ته هه‌ر
 چه‌ند مه‌تریک بوو زۆری نه‌برد، که دووباره که‌وتینه‌وه نیو
 ئاپۆره‌ی خه‌لکه‌که و ناچار ماین هه‌ر له دلی خۆمان بقیژنین
 و رابکه‌ین.

پیاویک به‌چاوانی باده‌مییه‌وه، لووتیک، که هینده‌ی تووریکی
 بچوک ده‌بوو و سمیلی پان و خۆله‌میشی بوون، له پیش ئیمه
 ده‌رۆیشت و ده‌ستی کچۆله‌یه‌کی گرتبوو و له ژیر لیوه‌وه تیی
 هه‌لکردبووه سیاچه‌مانه. چاوی پر له ژن و رۆژنامه و شه‌راب
 بوون و هه‌ر جاریک پیلووی لیک ده‌نان ژنیکی له‌نیو برژانگه
 ره‌ش و راکشاوه‌کانیدا ده‌شارده‌وه، ژنیکی زراوی بالابه‌رز...
 نازانم تو، به‌لام راستیت بوویت من ترساوم، که‌میک زیاتر
 له پیشتر و بیر و هزره هه‌ر له‌سه‌ر ئه‌وه‌یه که‌سیکیش به‌هۆی
 ئاواره‌یی و به‌پیدزه ده‌ستی تۆی گرتوو و وا له‌گه‌ل خۆیدا
 ده‌تبات؛ که‌سیک، که له‌و پیاوه ده‌چیت خۆی خزانده‌وه‌ته
 نیو ئاپۆره‌ی خه‌لکه‌که، لیوی باریکن و چاوی به‌ئهنده‌ی
 ئه‌برۆکانی دریژ بوونه‌ته‌وه و بیرى هه‌ر له‌سه‌ر تو و سیوه‌ر و
 پیلاوکانیه‌تی و من ئاماده‌م سویند بخۆم، که ئه‌و پیلاوانه‌شی
 له دوکانی عه‌لای پیلوفرووش خیت کردوون**.

عه لا ریک له راسته بازاری هه له بجه، له ته نیشته قه سابییه که ی کاک هه یاس، دوکانی پیل او فروشی هه بوو. دوکانه که ی زور گه وره نه بوو، به لام تا بلئی پیل او ی جور اجور و له هه موو رهنگانی لی هه بوون. سیوه ریش پیل او وهکانی خوی هه ره له وی کرپیوون و ئیمه هه ردوو کمان له بهر سمیله پان و پور و چاوه زه قهکانی پیمان وا بوو، که ده بی پیاویکی گرنگ بیت؛ له وانهی، که عومه ری شه هلا زور حسیبی بو ده کردن و مرؤف وا ده زانیت هه ره کاریکی بلئی له ده ستیان دیت، به لام وا نه بوو. ئه و ته نیا هه ره بو ئه و ژنانه ی، که که میک چاوبگی ری و سه ره دیقانه یان ده کرد، که سیک گرنگ بوو.

دوو کوره گه نج ده ستیان خستبووه نیو گیرفانی شه لوا ره فشفوفله کانیان و به چه چه له گه ل یه کدیدا قسه یان ده کرد. پیده چوو ئه وانیش ئه و کچیژگه یه بناسن، که ئه و کابرایه به (دلنیا) بانگی ده کرد، به لام پیاوه که نا، پینه ده چوو ئه و بناسن. یه کیک له و دوو کورانه، که که میک بالای به رزتر بوو، ردین و سمیلی هه بوو و له گوشه ی لای گوئی راستیدا شوینی برینیکی بچوک، که به ره و ساریژبوون ده چوو، به دی ده کرا. خه ریک بوو له دلنیا نزیک ده که وه ته وه و شتیکی به گوئی پیاوه که دا ده چرپاند، من تینه گه یشتم چی بوو. ورگی سه له ماخانم پیش چاری گرتبووم و لینده گه را تینگه م چ ده لی. چه ند جاریکیش هه ولم دا خوم بکیشمه پیشه وه، به لام بوم نه کرا. ورگی

سه‌لماخانم به شيوه‌يه‌كى نائاسايى گه‌وره بوو و له شوينى
خوى هەر هه‌لده‌به‌زيه‌وه.

مالى سه‌لماخانم هه‌شت مال له‌ولاترى مالى ئيمه‌وه بوو،
ئهو شوينه ده‌ليم، كه پيشتر لى بووين. بيرمه جارن زور
پيده‌كه‌نى و كاتيك پيده‌كه‌نى دوو ددانى زيڤ و دوو ريز ددانى
سپى و ريكى سه‌روهه و خواره‌وه‌ى به‌دهر ده‌كه‌تن. چاوى
گه‌وره و گه‌ش بوون و سه‌ير ده‌ره‌وشانه‌وه، به‌لام ئيستا هيچ
شتيكم له‌و سيما جوانه‌ى، كه ئيدى ته‌واو په‌شيو و په‌نما بوو
بیر نه‌ده‌هاته‌وه. ته‌نيا ئه‌وهم ده‌زانى كه‌وا روخسارى په‌نماوه
و درزى تيكه‌وتوون. به‌عسييه‌كان هاوسه‌ره‌كه‌يان كوشتبوو و
تاقانه براكه‌شى هەر له‌ ناوه‌راستى كۆلانه‌كه‌ى خوياندا مهرگ
به‌ربينگى لى گرتبوو و يه‌كيك له‌ خوشكه‌كانيشى گيلوكه‌ بوو
و هميشه‌ خه‌مى پيوه‌ ده‌خوارد، به‌لام من دواتر له‌ ئيران
تيگه‌يشتم، كه ئه‌و منداليكى ئوتيزمى بووه و به‌ پيچه‌وانه‌ى
تيروانينى ئه‌وانى ديكه‌ به‌ هيچ شيوه‌يه‌ك كچيكى گيل نه‌بووه
و نيه‌.

به‌فر هيشتا هەر بى ئامان تى ده‌کرد. كه‌شه‌كه‌ سارد
بوو و سه‌رما پيستی مروقى شه‌قار شه‌قار ده‌کرد. ده‌ستى
سيوره‌رم به‌ردا و ده‌ستم خستنه‌ نيو گيرفانه‌كانم. چه‌ند
كاترميريك ده‌بوو، كه هه‌ستم ده‌کرد دوو ئه‌نگوستى ده‌ستى
راستم لى بوونه‌وته‌وه و دروست له‌سه‌ر دوورپانه‌كه‌ى

شار، لهو شويڼه، که شار قڙی خوۍ ده پڼيه وه و هاواری ده کرد، ”راکهن، مهرگ سواری سهر پشتم بووه“، بوونه ته دوو کوکوختی و له نيو به فردا به دواي دهنگی سیاچه مانده دا ده گه پڼ.

گیرفانه کانم گه وره بوون و جی پهنجه ی ده دوازه که سیان بو جوولاندن و ژه نینی ئامیری مؤسیقا و جووله ته لهو شیوه یه تیدا ده بووه وه، به لام ساردیش بوون و نه وه ندنم ئومید له سهر هه لنه ده چنن، که په نجه کانم گه رم بکه نه وه.

چهند جاریک دهستم له گیرفانم ده رهیتان و فووم پیدا کردن و دووباره خستمنه وه نيو گیرفانم. ئیدی نه مده توانی برؤم. پاله په ستوی خه لک و سه رما هه ردووکیان پیکه وه هیزی رؤیشتی نه ک هه ر هی من، به لکو هی زور خه لکی دیکه ی نه هیشتیوو.

سه ری خوّم هه لپری، دهستی دایکم راوه شانده و گوتم: ’من ئیدی ناتوانم برؤم‘.

دایکم زور به هیمنی و خوینساردانه سه ری خوۍ نه وی کرد، هه ردووو دهستی خستنه سهر سه رم و گوتی: ’چاره یه کمان نییه! ده بی برؤین‘.

سه رم له نيو دهسته کانیدا جوولاند و به نالاندنیکه وه گوتم: ’ئاخر تا کوئی؟ نهو سه د و چل و شه ش کیلومه تره رهنگه قهت ته واو نه بیټ‘.

دایکم به هیواشی گوتی: 'نیگه‌ران مه‌به، ته‌واو ده‌بیت،
جاری ده‌بی برۆین، برۆین تا ئه‌و شوینه‌ی بتوانین زیندوو
بمینه‌وه و...'

دایکم قسه‌ی له‌گه‌ل ده‌کردم، به‌لام منی نه‌ده‌بینی. نیگای
له‌ژیر ئه‌و هموو شته‌ پووچ و بینه‌ندوباران‌دا به‌جی ده‌ما و
من هه‌ر وام هه‌ست ده‌کرد ئه‌مه‌ دایکم نییه‌ که‌وا له‌گه‌ل مندا
ده‌دویت، به‌لکو خودی مه‌رگه‌ و له‌سه‌ر شیوه‌ی دایکه‌ و وا
به‌ هیمنیه‌وه لیوی ده‌جوولینیت.

هه‌واسی لانه‌واز به‌ عاره‌بانه‌که‌ی و به‌و سیوه‌ میخه‌کریژدی،
که‌ چه‌ند زستانی پینشتر له‌ یاره‌که‌ی خۆی وه‌ریگرتبوو و
نیستا بزری کردوو، ملی ریگای گرتبوو.

دایکم ده‌ستی له‌سه‌ر سه‌رم هه‌لگرت، سه‌ری خۆی بو‌ لای
هه‌واسی لانه‌واز وه‌رسوو‌راند و هاواری کردی: 'کاک هه‌واس،
بو‌ یارمه‌تیدانی سه‌لماخانم پیوستمان به‌ عاره‌بانه‌که‌ته‌.'

هه‌واس تیا مابوو. نیگای له‌سه‌ر به‌فره‌که‌ بوو و بیر و
خه‌یالیشی چه‌ندین کیلومه‌تر لیڤه‌ دوورتر بووکه‌به‌فرینه‌،
یان سه‌هۆلی له‌ به‌هه‌شت دروست ده‌کرد و به‌ هه‌موومانی
ده‌فرۆشت، بیگومان نیوه‌ قیمه‌ت...

کاک هه‌یاس ده‌سکی عاره‌بانه‌که‌ی گرت و هاواری کرد:
'مه‌گه‌ر گویت لی نییه‌ هه‌واس؟ ئه‌وه‌ نییه‌ ده‌لین پیوستمان به
عاره‌بانه‌که‌ته‌' و به‌ خیرایی لی خوری و دایه‌ پیش خۆی.

یه کیک گوتی: 'له یلا'.

من ئیدی بیدهنگ بووم. له دایکم جیا بوومه وه و بو لای ههواس چووم. ههواس خیرا ئاوری دایه وه، دهستیکی به قژه تهنکه که یدا هیئا، که به لایه کدا شانیه کردبوو، چاویلکه که ی دهرهیتا و خالیکی بچوکی چاویلکه که ی سرپی و سرپی، دیار بوو ههر به دواى ئه و دهنگه دا دهگه را، که دهیگوت: 'له یلا' و نازانم بو هه موومان و امان ههست دهکرد که وا ههواس هیشتاش به دواى ئه و سیوه میخه کریژه دا دهگه رییت، که یاره که ی له ریبه ندانی پار پییدا بوو و ئه و ئیستا ونی کرد بوو. سه لماخانم سی جار تا هیزی تیدا بوو قیزاندی و که میک دواتر زارۆکه که ی له دایک بوو. کور بوو. خوشکه کانی چهند کاتژمیریکی دواتر ناویان لی نا 'سه ره خوره' و چیدیکه پیوستیان به عاره بانه که ی ههواسی لانه واز نه ما.

کورپه گهنجیک ههر له و کاته ی له هه له بجه وه به پری که و تبووین تا ئیستا پارچه په رویه کی به بهر ده مییه وه گرتبوو و بیتسانه وه ده گریا. فرمیسک له چاوی چه پی ریچکه یان به ستبوو و به چاوی راستیشی، که خیل بوو جوړیک سه یری مرؤفی دهکرد، که دهنگوت میرغه زه به و ههر ئیستا نا ئیستا دهیه ویت به تاوانی دزییک قۆلبه ستت بکات، که هه رگیز نه تکر دووه، به لام ئه و هه رگیز که سی قۆلبه ست نه کرد و دهستی له گریان هه لئه گرت. من دهناسی؛ یه کیک له شاگرده کانی

چایخانه‌کە‌ی حە‌سە‌نی سە‌میل قیت بوو، دە‌نگی‌شی زۆ‌ر خۆ‌ش بوو. پۆ‌ژانی پینج‌شە‌ممە‌ لە پۆ‌ژە‌ هە‌رە‌ سە‌ختە‌کانی کارکردنی بوون. هە‌لبە‌تە‌ بە‌خ‌شیشی باشیشی وە‌ر‌دە‌گرت. عومە‌ری شە‌ه‌لا و نۆ‌کە‌رە‌کانی، دوانیۆ‌ه‌رۆ‌ی زۆ‌ربە‌ی پینج‌شە‌موان لە چایخانه کۆ‌ دە‌بوونە‌وه‌ و ئە‌و گۆ‌رانی بۆ‌ دە‌گوتن و زۆ‌ری‌شی دە‌هیتانە‌ سە‌ما. سیۆ‌ه‌ر زۆ‌ربە‌ی پینج‌شە‌موان لە‌ م‌ال نە‌دە‌بوو و هە‌ر جاریک من و ژینات لە‌ پ‌شت چایخانه‌کە‌، دە‌چووینە‌ سەر تە‌نە‌کە‌یە‌کی بچوک و بە‌ پیۆ‌ه‌ دە‌وه‌ستاین و لە‌ودیو پە‌نجەرە‌وه‌ تە‌ماشای سە‌مای عومە‌ری شە‌ه‌لا و گۆ‌رانگوتنی ئە‌و کۆ‌رە‌مان دە‌کرد، بە‌لام هە‌ر جارە‌و یە‌کێک گۆ‌یچکە‌ی توند با دە‌داین و لە‌سەر ئە‌و تە‌نە‌کە‌یە‌ دە‌یه‌یتاینە‌ خوار و هە‌ردوو‌کمان بە‌ گریانە‌وه‌ دە‌مان گوت: 'تۆ‌به‌، جاریکی دی وا ناکە‌ین.'

عومە‌ری شە‌ه‌لا نە‌راندی و گوتی: 'حە‌رامزادە‌! لە‌گە‌ڵ ژینات لە‌پ‌شت چایخانه‌ی حە‌سە‌نی سە‌میل قیت چ ناماقولییکتان دە‌کرد؟'

گوتم: 'نە‌مزانی جاریکی دی وا ناکە‌م!'.
عومە‌ری شە‌ه‌لا دە‌ستی بە‌رز کردە‌وه‌ و ڕوو لە‌ دایکم گوتی: 'هە‌مووی....'

قسە‌کە‌ی خوارە‌دە‌وه‌. مە‌ست بوو، ڕێک وە‌ک هە‌موو پینج‌شە‌موانی تە‌مە‌نی. دایکم زاتی قسە‌کردنی هە‌ر نە‌بوو، ئە‌و

هر به و سه رخوشییه یه وه شه لواری لی هینامه خواری و پستی هه ردوو پاژنه ی پی داغ کردم. ئیستاشی له گه لدا بیت شوینی داغ کرده که وه کو دوو هیلی به ته که یه که وه هه دیاره و هه جاریک له سه ر پشت بنوم وه کو ئه وه ی به ویت قه مامیکی کون هه لبوه شینییه وه ئاوا دهنگی قرچه قرچی دیت و جومگه و ئیسقانی پیم به ژان دهخات.

«ئه و ساله سالی تاریکی بوو، تاریکی و نه هامه تی. له و ساله به دواوه بیرم نایه ت بالنده یه که هاتبیته لای هه له بجه، یان په پوله ی هک له ترسی عومه ری شه هلا ویرابیت بال بیزیویت؛ ئه گه رچی له هه ردوو دیوی بستوکه که دا گولی ناشتی پروان و جهنگ ته واو بووه.

سیوه ر بانگی ده کردم. وه که ئه وه ی ژیرئاوگه ریک** بانگی که سیکی نو قمبوو بکات، لی من له بهر زوقم و سه رما نه مده توانی له خه لکه که جیا بيمه وه و بچمه لای. سیوه ر سی جاری دیکه ش بانگی کردم و دواجار به ناچاری خوی هاته لام، دهستی راکیشام و گوتی: 'هؤشت له کوئییه؟'

گوتم: 'له هیچ شوینیک.'

سیوه ر گوتی: 'ئاسۆ، ئیمه هیشتا هه ر هاوړین، وانیه؟'

گوتم: 'ئه ی چۆن! ئه وه چ قسه یه که ده یکه ییت؟'

سیوه ر توند دهستی راکیشام و به ئاماره ی دهستی خه لکانیکی پیشان دام، که به فر و مهرگ دهفته ری ژینی

پنچابونه وه. هه موویان به پانایی ئه وه دهشته وه کو پهریک، که با له گه ل خویدا هه لیگرتبن، له وه ناوه که وتبون، له سه ر ده م؛ به بی ئه وه ی هیچ گوی بده نه ئه و ئاسمانه ی ژورور سه ریان، که وه کو ژیرپیا له ساف ساف بو.

سیوه ر گوتی: 'ئاسو، به لام من پیم وایه، که ئیمه ش ده مرین، وه کو ئه م خه لکه و هاوړییه تیمان کوتایی دیت. تو پیت وایه؟'

سه یری به ریپی خوم کرد و گوتم: 'نازانم'.
سیوه ر ده ستی خسته ژیر چه ناگه م و گوتی: 'له گه ل تومه.
سه یری ئه م مردو وانه بکه.'

سه رم وه رسووړاند و گوتم: 'مردو دیتنی بو چییه؟'
حه سه نی سمیل قیتم بیر که وته وه، که له ژیر وینه ی له چوارچیوه گیراوی داینا سوړدا وه ستابوو و به عومه ری شه هلا ی ده گوت: 'جا مردن بینینی ده ویت؟'

عومه ری شه هلا رۆژنامه ی بو گه رانده وه و گوتی: 'بو نا، به تایبته له داردراوه کان! توش وه ره بیانینه.'

حه سه نی سمیل قیت رۆژنامه که ی له عومه ری شه هلا وه رگرت، قه دی کرد، داینا یه سه ر میز و گوتی: 'چ جیاوازی ی هه یه! مردوو، مردوو، چ له سه ر ده م که وتیبت، چ به پیوه وه ستاییت!'

سیۆهر به توندی رایهه ژاندم و دووباره گوتی: 'ئاسۆ، سهیره که مه رگ تا ئیره هاتوه'.

چاویلکه یه کی رهشی گه وره له سه ره به فر که وتیوو و ئه و هه موو شوینپییه و هه زاران تنۆک خوین له شیوهی دل و له ده وره به ریشدا تا چاو بر ده کات ته رم له دوا ی ته رم، که به فر و زوقم سه ر و گه ردنیانی داپۆشیوو و هه ر یه کیکیان بگری به دلنیا ییه وه پرسیا ریک له میتشکیدا به جی مابوو.

پیم وایه دایناسۆر دلی هه موویانی خواردبوو و له هه ر دوو که سان سییه میان ته نانه ت نه یوانییوو راشبکات. ئه وهنده له هه موو لایه که وه مردووم بینییون، که ئیدی پیم وانه بوو که س زیندوو مابیت، ته نانه ت سییه ری...

سیۆهر گوتی: 'ئه ری ئاسۆ، تو بۆ وه لامم ناده یته وه؟'

نه متوانی وه لامی سیۆهر بده مه وه، خۆی هه ر وه لامیکیشم نه بوو بیده مه وه. خۆم له جه سته ی هه ر مردوو یکدا ده بینیی وه، که له به رامبه ر مه رگدا لاواز و ده سته وه ستان بوو. له ژیانمدا وه کو ئه مرۆ هه ستم به نائومییدی نه کردبوو. خۆم وه کو ئه و زینده وه ره ده هاته به ر چاو، که که وتیته نیو خو یواکیکی تیره وه. له نیو ته رمه کاندا چاوم به دوا ی خۆمدا ده گپرا و به رچاوم ره شکه و پیشکه ی ده کرد، پییه کانم گۆد و زارم وشک بوو بوو. سیۆهر هه ر خه ریک بوو رایده هه ژاندم و له گه ل هه ر راهه ژاندن و جووله یه کیدا بوئی که سکون و تیژی عه ره قم

بۇ دەھات و دیسان عومەری شەھلای بە بیر دەھینامەوہ،
 کہ لەسەر کورسییک لە بنەبانی چایخانە کہ پالکەوتووہ و
 جگەرەہی فلتەرداری خستووہتە نیوان دوو لیوہ گۆشتنەکانی
 و خەریکە بیر لە ھەموو ژنانی جیھان دەکاتەوہ و پیک لەسەر
 پیک ھەلدەدا و ھەسەنی سمیل قیت بە چەکمەکانی، کہ بۆ
 پینەکانی گەورەن و رۆژنامەییەکی بە دەستەوہییە، لەو لاوہ
 بە دوو چاوی رەش و گەورەہی، کہ تەرمی پیاویکی لاوازی
 بالابەرزە لە داردراویان تیدا بەدی دەکرا، سەیری عومەری
 شەھلای دەکرد.

دایکم بە ڕاکردن بۆ لای من دەھات و دەیگوت: 'چاوت
 دابخە.'

بەلام من نەمدەزانی چاوم دابخەم و لە سینوہەر ڕامابووم،
 کہ لە ترسان ھەلدەلەرزە، ریک وەکو چرۆ، بەلئێ چرۆ، ئەو
 کچۆلەیی سەربازانی عێراقی دەستە بچکۆلەکانیان خستنە
 نیو دەستی شیخیکی لەندەھۆری عەرەب و مستیک پارەیان
 لەجیاتی وەرگرت.

باوکم ھاواری کرد و گوتی: «ئاسۆ چاوت بنوو قینە»
 وەلئێ من نەمدەتوانی چاوم لەسەر ئەو سەربازە رەش و
 بێرەزایە ھەلگرم، کہ دەستە گەورەکانی بە سینگ و مەمکی
 ژنان و کچانی گەنجدا دەھینا و سەربازیکی دیکە، کہ بە پیلەقە
 وەرگژابووہ پیاو و میژمندالەکان و دەیگرتن و فری دەدانە نیو

چالی گه وره و قوولی به چهک و چاوی عه ره بی دهوره دراو،
 ئه و چاوانه ی، که درنده بیان لی دهباری... ئه ری من هه موو
 ئه مانه م له «ئه نفال»، له پشتی کامیونه که ی عومه ری شه هالادا
 ده بینن.

دایکم هاواری کرد: ئاسۆ، چاوت بنوقینه.

ویستم چاوم بنوقینم، به لام نه مده توانی، یان رهنگه
 نه مو یستیت؛ نازانم، ته واو بیرم نییه. چاوی سیوه ره خه ریک
 بوون سبی هه لده گه پان و لیوی ده له رزین. دایکم بانگی کردم
 و بانگی کاک هه یاسیشی کرد، که هه ر له وئ له ته نیشته دایکم
 بوو و هه ولی دها چه قویه ک له گیرفانی دهر بهینیت، که گه وره
 و تیژ بوو...

کاک هه یاس چه ند جاریک به ده وری من و سیوه ردا
 خولایه وه و که میک دواتر، هه ر به و چه قویه ی، که به زه حمه ت
 له گیرفانی دهر یهینابوو، له سه ر ئه و به فره نه رمه دا باز نه یه کی
 کیشا و سیوه ری خسته باوه شی و دوور که وته وه؛ بوچی
 وای کرد، نازانم!

کاتیک کاک هه یاس دوور ده که وته وه، شتیک، که به لای
 ره شینیکی که م ره نگا ده پروانی، به قاچه کانیدا هه لگه را و
 له سه ر شان ه پانو پوره کانیدا دهر چوو، به دروستی نازانم ختو
 بوو، جنۆکه بوو، رۆح بوو چی بوو! له گه ل ئه وه شدا دلنیا نیم
 داخۆ جگه له من که سی دیکه بینینی، یان نا.

له زهينى مندا كاك هه ياس هه ميشه پياويكى له پ پانى
بالابه رز بوو، به پوخساريك، كه زياتر ريشيكي دريژ
دايو شيبوو و سال وهختي سال كلاويكي له سهر دنا و
چاويلكه يه كي گوره ي دهكرده چاوه ره شه كاني، كه ناوي
سپيان هه بوو و ئيستا به رامبهري من ته نيا سيبه ريك بوو،
كه سيوهري به باوه شه وه بوو و ده رويشت.

داهيزانيكي سهير سواري سهر پشتم بوو بوو. نيو دلم
تاريك و چاوم هيچ شويينيكي نه ده بيني. ده تگوت كه سيك فوو
به كونه گوئييه كانمدا ده كات و با له نيو ميشكمدا گفه گفي بوو
و وره وري تايه ي كاميونه كه ي عومه ري شه هلا و فره قري
ئو فرؤكه يه ي به بير ده هينامه وه، كه به دوو په روانه وه له
ئاسمانه وه به سهر شاردا ده رشايه وه. به دروستي نازانم،
به لام پيم وايه خه ونم ده بيني. له خه ونمدا مردبووم و به
زللان و هرگه رابوومه روممه ته كاني خوم و ده مگوت: 'هيچ
كهس له نيو خه ونى خويدا نامريت و...'

دايكم دوو جار به توندى زلله ي لي دام و گوتي: 'زووبه
ئاسو، چاوت بكه ره وه!'

به زحمه ت چاوم كردنه وه. دايكم له ته نيشتمه وه وه ستابوو
و من له سهر عاره بانه كه ي هه واسي لانه واز راکشابووم. دوو
په توي بچوكيان تيوه رپيچابووم، كه نازانم هي كي بوون. دايه
خه جي له لاي راستي عاره بانه كه وه وه ستابوو و هر ده ستي

دایکمی دهگوشی و دهیگوت: 'سوپاس خوایه...'.
 کچیگی گهنج، که که میک له ولاتر له سهر ته لیسکی گه وره
 دانیشتبوو، به دهنگی به رزه وه گوتی: 'سوپاس بو خوا...' و
 پاشان چهنه جاریک نه ینوکیکی* بچوکی له گیرفانی کراسه که ی
 دهرهینا و له خوئی ورد بو وه وه. پینه ده چوو مه به سستی
 خوواندن، یان شتیکی دیکه بیت. پیم وایه ده یویست وه که
 ئه وه ی چونه ئاوا بمینیته وه و ئه مه نیشانه ی ئه مه کدارییکی
 گه وره بوو به رامبه ر به قیافه ی خوئی هه یبوو، که ئیستا ترس
 که میک شیواند بووی. نازانم بو، به لام له هیکرا وه که ئه وه ی
 کاریکی قیزه ونم کرد بیت، سهرم له به رخوم نایه وه، له سهر
 عاره بانه که هاتمه خوار و له گه ل هیچ شت و هیچ کهس تا
 گه یشتینه (عه نه ب) قسه م نه کرد و...

شاروچکه یه کی له شیوه ی زه مه قی، به لام که میک گه وره تر
 و فراوانتر، خانووه کانی باریک و لاکیشه یی بوون، کاتیک ئه و
 خانوانه ت ده بینی بیرت بو زله شقارته ده چوو، که ده سووتیت،
 به لی، ئه مه عه نه ب بوو له دووره وه خوئی پیشانی ئیمه دها.
 زریانیک هه لی کرد بوو، ده چوووه ژیر جله کانمان و بو
 پیشه وه پالی پیوه ده ناین. دوو دوو و سس سس به یه که وه
 نوو سابووین. ترس به لوقه لوق به شان و ملماندا هه لده گه را
 و له سهر ته وقی سه رمانه وه ده یگوت: 'مه رگ'.

منیش ترسابووم، نهک هر ترس، زراوم چووبوو، رېک دووسهد و پهنجا و شهش هيکتار، ئەو پوژه و پوژهکانى دواتریش، من پېم وانیه ترس شتیکی ئاسایی بیت. ههموو کهس رهنگه ئەگه ر بۆ یهک جاریش بیت ترسى تاقيکردبیتهوه، بهلام ترسهکانى من کهمیک زیاتر له ناخدا مابوونهوه و من ههرچی دهمرکردهروهستیان نهدهاتم.

حهسهنى سمیل قیت دهیگوت: «ترس وهکو خواردن وایه، دهبی بیخویت و قوتی بدهیت».

بهلام من واههست دهکهم ترس بوونهوه رېکی زیندووه، که شان به شانی مروّف دهروات، دادهنیشیت، دهخوات و دهخواتهوه، مروّف دهبی ههموو جیی بهدهنى دم بیت تا بتوانیت ئەو ههموو ترسه بخوات و نهخوشیش نهکهویت.

«ترسهکانى من ههندي جار له شهوان وهکو سیتهريان لی دیت، لهسه ر دیوارهکاندا دهسوورینهوه، له بهرچاومدا دهردهکهون و چهند ساتیک دواتر له پشت سهرمهوه دهمرن، ئەو دیمه نه ئەوهنده دووباره و سیباره دهبیتهوه، که شهوم لی تار دهکن و خهوم دهرپینن، دروست وهک ئەو شهوانی، که عومه رى شههالا له ماله و مهسته، بهلام ئەمه ههر تهنيا به تو دهلیم. نامهویت دایکم بونی ئەو شته بکات. پیم خۆش نییه گرفت و نیگه رانیکی تازهی بۆ چی بکهم، دلنیام، که تو لهمه تیدهگهیت و هیچ شتیکی پی نالییت...»

پياويکي گهنج، که کلاويکي رڳو خداري له سهر نابوو و دهستمالکي کردبووه دهمامک و دهم و گهردهني خوځي پي پيچابوو، له نيو ټاپوره ي خه لکدا دهخولايه وه و له ته ناني بچوک بچوکي ددهايه مندالان و دهستي به سهر ياندا دهينا و هيوري دهکردنه وه و له هه وادا به دهست شيوه و ديمهني بوو که له و مروچکهي پيکه نيناوي دهکيشان و دهيهيانه پيکه نين، هه خوا ده زانيت چهنده پيم خوځ بوو دهست به سهر ي منيشدا بينيت و منيش بخاته پيکه نين و له ته نانکيش له و نانه بداته من، به لام نهيدا.

هه موومان برسپووين و دهکوکين. با و زريان هه ليکردبوو و بو هه ر لايهک دهچووين مهرگ پيشتر له ئيمه گه يشتبوو، بارگهي خستبوو، چاي تازه ي دهم کردبوو، نيرگه له ي دانابوو و ئيمه ش دهبوا له هه مبه ر ټو شانوشکويه يدا کرټوش به رين و...

مهرگ 'عهنب' يشي جوويبوو و دهري دابووه وه. تا چاو بري دهکرد تهرمي مروث بوو، به روخساري رهشداگه راو و ټاوساوه وهک گزراه ي بردر او و مورانه ليدر او که وتبوونه سهر يهک، ريک وهکو هه له بجه...

عهنب په ريشان و شه پريو بوو، ريک وهکو دوايين په ري دهفته ري مه شقي مندالاني ټولي يه که مي سهره تايي. له بوني بارووت و تهرم و بهرد بترازيت هيچي ديکه نه بوو. هه موو ټو

که سانه‌ی به پاکردن گه‌یشتبونه ئه‌وئ و ئه‌وانه‌ی پښتريش له‌وئ بوون، چاویان وه‌کو مردووه‌کانی دیکه پر بوو له ماسی زه‌رده‌لگه‌پراو و ته‌نانه‌ت به‌و به‌فر و سه‌رمایه‌ش ته‌رمه‌کان ئاوسابوون، کرم و ورده زینده‌وه‌ریان که‌وتبوون...

جاری وا هه‌یه ده‌بی متمانه به گیانداران بکه‌یت، نازانم بؤ! به‌لام گرنگیمان به قووقه‌ی ئه‌و که‌له‌شیره‌ی نیوه‌شه‌و نه‌دابوو، خو ئه‌گه‌ر متمانه‌مان پی کردبا، ئاوا ناچار نه‌ده‌بووین خه‌ون به مهرگ و به عومه‌ری شه‌هلاوه ببینن...

ده‌نگی شیوه‌نی ژنیک ئه‌و ناوه‌ی گرته‌خو و ده‌نگی زمتری ژنیک دیکه‌ش بیسترا، که ده‌یگوت: 'ئمه‌ بئویژدانیه، که‌گشتمان باجی پردیک بده‌ین'.

ئیمه ده‌مانزانی مه‌به‌ستی پردی زه‌لمه و هه‌موومان ده‌مانزانی، که ئاواره‌یی وه‌کو نیشانه‌یه‌ک به نیوچاوانمانه‌وه لکیندراوه، نه‌ک هه‌ر پردی زه‌لم، به‌لکو هه‌چ پردیکی دیکه ناتوانیت ئه‌و نیشانه‌یه‌مان لی جیا بکاته‌وه. ئیمه بو مردن ئافریندرا‌بووین، ئه‌و پرده‌ چ رووخیندرا‌با، چ نه‌رووخیندرا‌با، ئیمه ده‌مانزانی، که پرد بو دایناسور هه‌چ بایه‌خیکی نییه. ئه‌و ته‌نیا ده‌یویست ئه‌و ده‌سته‌ی بو ئیرانییه‌کان دريژ کراوه بشکینیت، که شکاندی.

هه‌وا بو‌نی لیفی سووتاو و بو‌نی ده‌می گه‌نیوی لی ده‌هات، هه‌ر ئه‌مه‌ش بوو، که له دایکم و چه‌ند که‌سیکی دیکه بترازیت،

هه موومان هه ناسه برکيمان پي که وتبوو. توند دهستم به دم و لووتمه وه گرت. نه مده ويست ئه و بؤنانه بکه م و وه کو ئه وانی دیکه سه رودلم تیک هه ليين. ماسکه که م به سه ر دهمی دایکه وه بوو و ئه و زور دوورتر له من پالی به تاویره به ردیکه وه دابوو، که زیاتر له لاشه ی جانه وه ریک ده چوو سه رما ره قی کردبیته وه تا تاویره به رد. رهوشی دایکیشم هیچ له هی من باشتر نه بوو، هه ر ئه وه نه بیت، که ئه و هیلنجی نه ده هات، به لام کوکه ئارامی لی هه لگرتبوو و نه دیده توانی به باشی هه نگاو هه لئینیت.

ئینستا ئاپوره که وه ک دیاربوو زورتر بوو بوو و هه موو خه لکه که به خیراییکی سه یر رایانده کرد. من له ژیر میچی ئه و ئاسمانه زیوینه دا نائومیدانه چاوم بو دایکم ده گپرا، که پالی به تاویره به ردیکه وه دابوو و ئینستا هه رچه ندی سه یرم ده کرد نه مده دوژییه وه. نه مده توانی بیدۆزمه وه. له نیو ئاپوره ی ئه و هه موو خه لکه دا ون بوو بووم، زوریان ون بوو بوون و ئه گه ر ناوداری عومه ری شه هلا نه بایه خوا ده زانیت له نیو ئه و قه ره پستانه یه دا چیم به سه ر ده هات، وه ک ئه وه ی به سه ر زور له مندالانی دیکه دا هات.

پیاویک دهستی گرتبووم و به دوا ی خویدا رایده کیشام و ده یگوت: 'من یارمه تیت ده دم، ته نیا تو چاوت بنووقینه.'

چاوم نووقانديبون، بهلام دوو جوگهلهى بچوك له ژير پيلووهكانمدا دهربووبوون، خهريك بووم هوړهوړ دهگريام و نهو پياوه پتي وابوو نزرهم گرتووه. شتيك له ژير قاچهكانمدا دهخزي و ههر ساتمهم دهبرد. به ئارامى پيلووم خستنه سهر يهك و سهيرى بهرپيى خوّمم كرد. وهى خوايه چ دهبينم! ههموو تهرمى مروّف بوو و من بهسهر نهو تهرمانهدا دهرؤيشتم. ههمووان ههر نهو كارهيان دهكرد. تهنيا كچهكهى سهلماخانم، كه گيلوكه بوو نهو كارهى نهدهكرد و دواچار له نيو تهرمهكاندا به جيّما و كهس ئاگاي لى نهما.

رهوشم تهواو تيك چووبوو و ههر دهرشامهوه. دهتگوت ههموو دونيا له يهك خالدا كووبووتهوه و نهو وئيش عهنب بوو. تهرميكي زوري ئاوساو لهسهر يهك كهلهكه بووبوون. له مانگا و مهر و سهگ و ولاغوه بگره تا مروّف، ههمويان تارمايهكانيان تيكهلى يهكدى بووبوو و پانتايى كولان و جادهكانيان داپوشيبوو.

نهك ههر تهنيا ئيمه، بهلكو ههر كهسيكى ديكه نه مديمهنهى بينيبايه زهندهقى دهچوو. گهورهكان بهردهوام دهرشانهوه و بچوكهكان لهگهل نهو ههموو چهقاوهسوويى و بينعاريهيان تا و لهريزان گرتبوو و تاكهيان خهريك بوو له پهلوپويى دهخستن. لهسهر ههر دوهونيك، بانيك، بهرديك، درهختيك قهلهرهشيك

هه لنیشتبوو و شیوه نی ده کرد. مهرگ هینده ی ئه و دیمه نه
کریت و تاله ی ئه وی به ئازار نه بوو، خوشحالم، که تو له وی
نه بوویت، دنا ده بوا هه موو ته مه نت به دوا ی چاره سه ری ئه و
هیئجانه عه ودال بووبایت، که له عه نه ب گرفتاریان ده بوویت،
ریک وه کو ئیستای من.

۴

ئەوہ زیاتر له چەند بەشە قسە له گەل تۆدا دەکەم، بەلام هیشتا راستییە کهم پئ نه گوتوویت، لانی کهم هەموو راستییە که؛ پئم وایه زووہ، که له گەل تارمایی عومەری شەهلا ئاشنا ببیت. دەترسم خەو و خەیاالت تامی نه هامة تی و بەدبەختی بگرن و سیبەرت دوور بخریتەوہ بۆ مەملە که تیک هەر هەشت هەزار سال جاریک ته نیا چەند کامیونی گەورە و ڕەنگ خۆلە مینشی پئدا تئدە پەرن، ئەویش به مسوگەری بۆ بردن و هەلرشتنی مروف و زیندە بە چالکردنیان له نیو گوری گەورە، زور گەورە، شوفیرە کانیش گشتیان قژسوور، کلاویان به سەرەوہ، مەست و ناوی هەمووانیش به دلنیا ییەوہ عومەری شەهلا یە.

ئەمە یە کهم جار بوو، که بیستنی ناوی عومەری شەهلا له دەمی که سیکی بیانییەوہ نه یدە ترساندم. به پیچە وانەوہ، سامی ناوہ که له ناخی دلدا جیی دەکردهوہ، بەلام له ناخی دلی دایکم نا، له گەل ئەوہ شدا دەیزانی له بەر خاتری عومەری شەهلا منیان له که وتنه ژیر دەست و پئ و له ناوچوون

دهرباز کردووه، که چی زور تووره بوو، لینی دام، جنیوی دامی و گوتی: «له هر شوینیک ناوی عومهری شههلات بیست بیدهنگ دهبیت، وهک ئه وهی هه رگیز ئه وت نه بینیت، تیگه یشیتیت؟» و ئینجا دووباره به تووره بییه وه سه یریکی ئه و پیاوه چاو زهقه ی کرده وه.

ئه گه رچی نه مده زانی بو لیم دهریت و بوچی دایکم له وهی، که ساغ و سه لامه تم خو شحال نییه، له چاوی ورد بوومه وه، که پر بوون له نیگه رانی و گوتم: 'سه رچاو دایه'. ریک وه کو سه گیک، که باش راهیندرابیت.

ئه و رۆژه ی، که من و باوکم و دایکم و خه لکی لادیکانی ماوه تیان سواری زیلی عه سکه ری کردین و به ناوی بردنمان بو سه ر سنوور، بو بیابانی نوگه ره سه لمانیان بردین، عومهری شه هلا شوفیری یه کیک له و زیله سه ر بازییانه بوو. قژیکی ژهنگاوی هه بوو و زمانی هه میشه بوئی دووگی لی دههات.

کاتیک گه یشینه بیابانی نوگه ره سه لمان، ئه و من و دایکمی له پشته وهی زیله که شار دینه وه و یه ک دوو ژنی دیکه و خه لکه که ی رادهستی سه ر بازانی عیراقی کرد و له وئ به فرت و فیلیک، که هه ر خوی دهیزانی دوور که وته وه. له وساو ه تا به ره به یانی ئاواره بوونمان، که ریک ده بووه دوو سال، ئه و میزدی دایکم بوو و من هه موو نیوه شه وان گویم له هه نکه هه نکی هه ناسه کانی ئه و و نسکه نسکی گریانه کانی دایکم ده بوو...

دايكم هيشتا هر به توورده ييه وه سه يري ده كردم و من باريكي قورسى توورده ييم له ناخى خومدا هه لگرتبوو و بو ئەملا و ئەولام دهبرد و هيچيشم نه ده گوت. وام ههست ده كرد چاليكي گه وره و قول له بووندا دروست بووه و هاكا يه كيك پالي پيوه نام و فريي دامه خواره وه و ئيسكوپروسكم له بال يهك هه لوه شان وه و ئيدي ته واو ناتوانم بير له رويشتن و راكردن بكه مه وه...

دهمويست پال به كه سيك، يان شتيكه وه بدهم، هه واسى لانه وان، كه ئيستا له لاي راستمه وه بو، بو ئەم كاره بژارده يه كي هينده گونجاو نه بوو، ئەگه رچى دليكي گه وره ي هه بوو و دهكرا جيي خه لكيني زوري تيدا بكرته وه، به لام له خه يالي مندا، ئەو هه ميشه دوو دهستي هه بوون بو ليدان و دوو قاچيشي هه بوون بو راكردن و... ئيستا دهستي سيوه ري توند گرتبوو، به سه ختيي به و نيو به فرهدا ده رويشت، كه له ژير پيماندا وهكو لوكه ي په رهكراو نه رم بوو و قاچى زوربه ي ئەو خه لكه روده چوو ه نيو ئەو لوكه سارد و نه رمه و به رزكردنه وه و دهره يناني ئەگه رچى كاريكي ئەوه وندهش سهخت نه بوو، ته نيا كه ميك سه بر و هه وسه له ي ده ويست، كه ئيمه نه مانبوو.

پياويك، كه پيده چوو كه مئاوه ز و گيلزكه بيت له نيو ژناندا ده خولايه وه و خوئ له سينگ و راني ژنه كان ده خشاندا؛ بو ره

پیاویک بوو په ننگ و روخساری ده تگوت تۆزی چیمه نتوی
 له سهر نیشتووه، چاوی له چاوی پشپله ده چوو و کلاویکی
 روځداری وهک کلاوی بیانیه کانی به سهره وه بوو و...
 ئه و تهرزه په فتاره له و کات و ساته دا مایه ی گالته چاری
 بوو، به لام چونکه خه لکه که ده یانزانی کابرایه کی ناته واوه و
 له سهر خو نییه، ههر گویان پی نه ده دا، ته نانه ت هندیکیان له و
 په وشه نائاساییه شدا به نهرمی پی پیکه نین...
 ئاسمان ده تگوت سه رمای خوار دووه، ههر فنه فنی بوو و
 له کونه لووتییه وه به فری به سهر دا ده باران دین.

ئه وانه ی پیشتر له من، به ویدا تپه ریپوون هه موویان له نیو
 به فردا رهق بوو بوونه وه و مردبوون، له دواوه مه وه شتیک، که
 له گه سکیکی گه وره ده چوو، به شیوه ی بازنه یه ک گه راپیچی
 ده کرد و هه موو شتیکی ده کرده گه رد و تۆز و راپیده مالی،
 به و ناوه و به روخی جاده کانی وهرده کرد و له هزرمدا جگه
 له بونی خاک و پووشوپه لاش هیچ شتیکی دیکه ی به جی
 نه ده هیشت. ویستم توند خوُم به دایکمه وه بنوسینم، له
 ترسی ئه وه ی ئه و گه سکه گه وره یه منیش فری بداته قوربنیک
 و له یاده وه ری دایکم و سیوهر و زوری دیکه بسریمه وه،
 به لام ژنیک توند ده ستیکی له شانم دا و گوتی: 'سه یری
 به رپی خوت بکه، تووتکه سه گ!'، پاشان توند پالی پیوه نام و

به توورپه بیه وه گوتی: 'هه موو نه هه مته بیه کانمان له ژیر سه ری ئیوه یه! ئه ی بو ئیوه نامرن؟'

سه رم به رز کرده وه و له ژنه که رامام. من به وه راهاتبووم، که کهس خووشی نه ویم، نه شمده زانی رقم له کهس بیته وه، به لام دهمویست به گژ ئه م ژنه دا بجمه وه و شتیکی پی بلیم، لی هه رکه ویستم شتیک بلیم، دایکم دهستی خسته سه ر دهم و قسه کهم له شوینی خویدا مایه وه و له نیو دهمدا توایه وه.

ژنه که وهرسوورا و دهستی راوه شاندا و به توورپه بیه وه سه ریکی دایکی کرد و توورپه بیه که ی تف کرد و پشتی کرده ئیمه و رویشت. چاوی شین و گه وره بوون. ئه وه م باش له بیره. ژنیکی چوارشانه ی که له گه ت بوو و سه ر و گه ردنی به شالگه رده نیکی دریز داپوشیبوون، به لام پدووه کانی ده بریقانه وه. پیم وایه له بییری چووبوو تاخمه ددانه ده سترده که ی بخاته وه ده می. لچ و لیوی لۆچیان تیکه وتبوو، لۆچی دریز و پاکشاو، من له دلی خویدا بیرم له وه ده کرده وه نه کا سیوه ریش ددانی نه یه ن و ئه ویش لچ و لیوی لۆچاوی بین و ئاوا به توورپه بیه وه سه ری هه موومان بکات.

ئاسمان به پانایی خویه وه هه روا نه هه مته بی داده باراند و برانه وه شی نه بوو و بو ی هه بوو دیسان بباریت. دونیا بووبوو دۆزه خ و بو هه ر لایه ک ده چووین شوینی له وی خراپتریش هه بوو.

لەمدیوەی چیاکان سەدام لەسەر بەرزاییکەووە وەستابوو،
 بە پانتۆریکی سەوز و دەستکیشی بۆکسوەشینی و شانە
 پانووپۆرەکانی بە هەردوو لایدا شوڤ بووبوونەووە. خەریک بوو
 سەیری دەکردین، بەتوورەیی، لەبن سمیڵە پانەکانییەووە بە
 ئیمە و بەو بەفرەیی، کە خۆی تیوەرپیچابووین و هەر تەواو
 نەدەبوو، پێدەکەنی.

لە کیسەئیکی پیر دەچووین، کە پیری هیژ و برستی
 رۆیشتنی لی برییت. لەژێر ئەو نیگا قورس و ئەو بەفر
 و بارپێژە سەختەدا، هەموو شت هیند سست و بە خاوی
 تێدەپەری، کە دەتگوت وا خەون دەبینیت و هەرچی تەقەللا
 دەدەیت ناتوانیت بەئاگا بینیت و زیاتر رۆدەچیە خەووەووە
 یەکیک مسۆگەر بە دەنگیکی نزم بە گویتدا دەچرپینیت و
 دەلیت، "قەل فری..."

سەدام هیشتا هەر لەجیی خۆی بوو. لەو بەرزاییە
 دانیشتبوو و بریشکەیی دەکرۆشت و لەگەڵ کرۆشتنی هەر
 دانە بریشکەیک، وەک ئەووی بیەویت بلی، "هەمووتان..."
 و توند دەمی خۆی دەجوولاند، بەلام هیچی نەدەگوت، تەنیا
 پێدەکەنی. سەرم نایە بەر خۆم، خۆم بە دایکەووە نووساند
 لە عەرەدەکە نز بوومەووە. هەمووان نز بووبوونەووە، هەمووان
 جگە لەو چەند ژنەیی، کە کەمی لەولاتر پیکەووە چپەچپیان بوو
 و ئیستا ئیدی ژمارەیان زۆرتیش بووبوو. ئەو ناوہ هەموو

شويڼېي و سيبهر بوو. وهك بليي هموو شتيك سيبهري
 ههيوو، تهنانهت بهفريش، بهلام هيچ كام له سيبهرهكان هي
 خويان نهبوو، خيال بوون و با له ههواډا بهملا و بهولايډا
 دهسووراندن و سهدام ههموو ئهمانه ي به چاوه سوور و
 زهقهكانيبهوه دهبينين.

بهلهز دهستم به روخسارمدا هينا، بوچي، نازانم! دهمويست
 دنيا بيمهوه، كه ههم، بهلام چ گرنگيكي ههبوو! دامنا ههبووم!
 جياوازيكي ئهوتوي بو حالي من نهبوو. راستيبهكه ئهوهبوو،
 كه مهوام لهگهله مرگدا له ههنگاويك زياتر نهبوو. دنيا
 خهريكوو بهخيروي له من دوور دهكهوتهوه و من له كاتيكي
 نادياردا گيرم خواردبوو و بهجي مابووم.

جادهكه جي پيدارويشتني ئهوهموو خهلكه ي نهبوو، كه
 ههريهكيكيان به شيويهكه ههولي مانهوه ي خوي ددا. دايكم
 دهستي راكيشام و لهگهله خوي بو كه نار جادهكه ي بردم و
 به وردى ئاگاداري ئهوه بوو، كه دووباره تهنمان به تهن
 كهسيكي ديكه نهكهوييت و...

چارهيهكم نهبوو، دهبوو پي به پي دايكم برؤم. هه
 بوهستابام قاچم دهبوونه بهرد و روډهچوونه نيو بهفر و
 قهلهرهشهكه به داوهلم تيدهگهيشتن و لهسهه شان و ملما
 دهنيشتنهوه و لهنيو سهرمدا لانهيان دهكرد و مسوگه
 ههمووشيان پيكهوه دهيانگوت، ”مهرك، مهرك...“

سیۆهر به سهر شانی باوکیه وه بوو و ناچار نه بوو وهکو من رابکات؛ ئه وهش ختووکه ی ههستی به خیلیمی هدا و نه مده توانی سهیری بکه م، به لام ژیهات له گه ل شهش برای دیکه ی وهکو فریشته بن چووبنه زیاره تی پیغه مبه ریک، له دهوری دایکیاندا بازنه یان به ستبوو بو ئه وه ی نه بادا به فر هیز و گوری رۆیشتنیان لی به سه نیت و به جی بمینن له ناو...

ریگایه کی زۆر ریمان کردبوو، زۆر له وه پتر، که بیرمان لینی ده کرده وه. ماندوویتی له روخساری هه موومان ده چۆراپه وه، له نیو دمی هه ر یه کی کمانه وه جنیویکی ته روبر هه بوو، که به دلنیاپه وه ده مانویسیت به که سینی بدهین، به یه کیک، که باش ده مانزانی کئییه.

پیاویک له دوای دایکه مه وه ده رۆیشت، له به رخۆیه وه تنیه له کردبوو گورانی. دهنگی له دهنگی نیرینیک** ده چوو تازه ریشی هاتیی، له و جورانه ی، که مه محمودی قه ساب گوشتیانی هه رزانتر ده فروشت و پیچکه کانی بو یاری جگینه** له ولا داده نان. کلاویکی په شمینی رهشی له سه ری نابوو و ریشی ته واو هینده ی ریشی هه شت پیاوی پرسه دار هاتبوو. دایکم ترسا، که نه وهک ئه وه هه ر عومه ری شه هلا خۆی بیته، بویه دهستی منی راکیشا و خۆی خزانه وه نیو ئاپوره ی خه لکه که و له ژیر لیوه وه هه ر ده یگوت: 'یا غه وس!'

سه رم هه لکیشا و گوتم: 'جاده که وا ته واو ده بیته.'

دايكم دهمى هينايه بن گويم و گوتى: 'وس، هينواش! هوشت
تهنيا هر له سهر روښتنت بيت. لهوسهر دوورپانهوه لهوانى
ديکه جيا دهينهوه...'

له ژير ليوهوه گوتم: 'ئهى سيوه و...'

بهلام خو دايكم گوئى له دهنگم نه بوو. خوئى کوور
کردبووهوه و بهرهو ئهو دوورپانه پئى هه لينا بوون و خيرا
خيرا دهروښت، که من پيم خوښ نه بوو بيگهينى، بهلام
گه ښتبووین.

جادهکه له دوورپانئیکا کوتايى دههات، هر ريگايه کى
بهرهو جوگرافيايه کى جياواز دهچوو، که ئه گهر حهسه نى
سميل قيت له وئ بايه دلنيام بيرهوه ريئى له بارهيهوه دهبوو
بو مان بگيرئتهوه و دهستان دهخسته ژير چه ناگه مان و به
دهمى نيوه کراوهوه ده مانگوت، 'ئى! دهى...'

ئهو کو مه له يه ئيمه به سهر دوو دهسته دا دابهش بووین.
ريک لهو دوورپانه دا دهسته يهک، که ژماره يان زوريش
نه بوو بهرهو لاديکاني لاي مهربوان و ههورامان روښتن و
ژماره يه کى دیکه ش ريگاي چياکانى دالانى و پاوه يان گرته
به. ئيمه ريگاي دووه ممان هه لئزارد، ريگاي دالانى و به فر و
قور و چلپاو. ئيمه برىتى بووین له من و دايكم، که زور لهوانى
دى له پيشتر رامان ده کرد و دوور دهکه وتينهوه و له دوامانهوه
دايه خه جئ و زياتر له سيسه ده کهسى ديکه رايان ده کرد، من

جگه له سينور، ژيښات و ژماره يه کي که می دراوسنيکان و نه و پياوهی گورانيی دهگوت و نه و کچهی، که به هوی نه و هوه گوئی خوشه ويسته که يان بریبوو و چهند رُوژ دواتر کاک هه یاس ليکی ماره کردن، نه وانی دیکه م نه دهناسين.

«به فربارين هه شت کاتزمير دريژهی کيشا و ئيمه هه شت کاتزمير له نيو نه و به فردها هه لله رزين»، ئه مه قسه ی نه و پياوه بو، که له ته نيشت کاک هه یاسه وه راوه ستابوو و چاوی به کاتزميره ده ستیيه که يه وه نابوو و هه ر ده گوت: 'به فر'.

با هه ليکردبوو سه ر و قزی ئالوز کردبووین و بربره ی پشتمان له سه رمان ده يتريواند، به لام هه نديکمانی وه کو قرچه قرچی بریشکه برژاندن ئاوا خستبووه دانه چۆقه، هه لبت نه وانه ی، که جلی که متريان له به ردا بوو، زیاتر هه لده له رزين و چۆقه چۆقی ددانيان بوو. ئيمه له ناوه راستی ريگا که بووین. نه گه ر زريان و باو بورانه که لی گه رابايه نه و چهند شاخه بېرين، که له پيشمان بوون، ده مانتوانی له گوندی بياره شه و بکه ينه وه، به لام دهنگی گريانی مندالان و برسیتی و پاگردنی چهند کاتزميري، ناچاری کردین، که هه ر له ويډا له نيو داره ناره کانی گوندی بياره بمينينه وه و چاوه رپی بکه ين تا زريانه که لی بکاته وه و...

کاک هه یاس، سيوره ی له سه ر قه لاندوشي* خوی هينايه خوار و گوتی: «ده بيت شوينیک بگرين دنا باو بوران

هه موومان لوول ددهات و له گه ل خویدا راپنچمان ددهات.
دایکم به تو ورپه یوه گوټی: 'ئو زریان هه ر به ئیمه
ده ویریت!'

ئو پیاوهی، که پیشتر گورانیی ده گوت و ریشی به
ئنداندهی ریشی هه شت پیاوی پرسه دار دریژ بوو، سه ری
به جوړیک بؤ لای و هرسو وړاند و وهک ئه وهی شتیکی ون
کرد بیت و گوټی: 'دونیایه ک، که خوا له مروقه کانی زیز و
توره بیت چ چاوه پروانییک له زریان هه کی ده کریت؟'
دایکم لیوی خوئی گه ست و گوټی: 'توبه، بمانبه خشه
خوایه!'

هه واسی لانه واز هاواری کرد: 'له نزیک یه که وه دانیشن.
یهک دوو کاتژمیری دیکه گورگ سه ر و که لله یان به دهر
ده که ویت.'

گورگ له هزری هه ر یه کیماندا واتایه کی تاییه تی هه بوو،
من پیم و ابوو مه به سستی هه ر ئه وانه یه، که مورته زا چهنه ر پوژ
پیشتر قسه ی له باره یانه وه کرد بوو.

سینوهر هیشتا هه ر وړوکاس بوو و ده گریا، به لام ئیمه
له ده وری ئه و ئاگرانه ی، که کاک هه یاس و چهنه ر پیاویکی
دیکه کرد بوو نیانه وه و بلیسه یان ئه وه نده ش به رز نه بوو،
بازنه مان به ستبوو، ده سته ده سته و بازنه ی بچوک وهک ئه و
سوالکه رانه ی له به رده رگای مه رقه دیکدا داده نیشن.

دایکم هیشتا هه روا بیدهنگ بوو و من خوُم له نیو
 جله کانمدا گرمو له کردبوو. چه کمه کانم داکه ندبوون و له
 نزیک ناگره که دا دامنا بوون تا که میک نه رم بینه وه و له بهر
 یه ک بچن و چیدی قاچم نه گرن. وتار و راده رپرینه کان نیستا
 ئیدی گهرمدا هاتبوون و هه ر که سه و هه ر مه کیانه رای
 خوئی دهرده بری و سه بارهت به سبهینی و به ریکه و تنه وهی
 دوو باره مان قسه ی خوئی ده کرد. کاک هه یاس خه ریکی
 ژیر کردنه وهی سیوهر بوو و هه واسی لانه وازیش سه بارهت
 به ئیران قسه ی بو ده کردین و له گه ل هه ر وشه یه کیدا چنگیک
 ئومیدی به کیلگه ی دلمان وهرده کرد.

دایکم دهستیکی له ژیر چه ناگه م دا و گوتی: 'ئاسو، هه ر
 له م بستوکه یه ئاودیو بین ئیدی نامرین، عومه ری شه هلا ئیدی
 هه رگیز ناتوانیت بماندو زیته وه.'

دایکم له وهی به رده وام به دلنیا بوونیکه وه پیی ده گوتم ئیمه
 نامرین، ئازاری ده کیشا و من باش ئه وه م ده زانی.
 دهستی دایکم گرت و گوتم: 'ئه ی - ئه ی باپیره؟' بینیم
 دایکم پرووی گرژ بوو.

گوتم: 'رپی تیده چیت به دواماندا بیت؟'
 دایکم سه ری داخست و گوتی: 'مرد، بهر له وهی فرۆکه کان
 بین.'

گوتم: 'چون؟'

دایکم گوتى: 'وهره مى... و قسه ی خو ی خوارده وه.
دایکم به دروستى و دلنیا یی ه وه قسه که ی نه کرد و من
بروام نه هات با پیره به و هیز و برسته ی، که هه ییوو و له منى
دهدا، مردبیت.

گوتم: 'باوه ر ناکه م!'

دایکم گوتى: 'چى؟'

گوتم: 'ئه وه ی، که با پیره مردبیت.'

به لاهم ئه م جاره دایکم به خاترجه می یكى زیاتره وه گوتى، که
باو کى عومه رى شه هلا مردووه و به پیویستى نازانیت زیاتر
له باره یه وه پروونکرده وه بدات. هه ولى ددها من به شیوه یه ک
دلنیا بکاته وه، که خو م ئه و دلنیا یی هم نه بوو و دهبوا باوه ریشم
کردبا، که با پیره مردووه و هه موو به دگومانیه کانى له گه ل
خو ی بردوونه ته ژیر گل، به لاهم هه رچى دهمکرد بروام
نه ده کرد.

توند لچکى کراسه که ی دایکم گرت، پالم دا پییه وه
و ویستم شتیک بلیم، به لاهم نه متوانى، نه ده کرا. با پیره به
مستیکی ئاماده و دهمیک، که جنیویک وه کو جگه ره یه کى
داگیرسیندرای به لایه کیدا لار بوو بووه وه، هه میشه له نئوانى
ئه و پرسیارانه ی، که مافم هه بوو بیانکه م، یان ئه وه ی، که
ده متوانى بیلیم وه ستابوو، ئه مه ش وه کو زور شتى دیکه
بویری و نازایه تى منى به چوکدا هینابوو. سه رم نایه وه به ر

خۆم و له بن لیوه وه له گه ل خۆمدا كه وتمه قسه كردن؛ باش
 له يادمه ئهمه تاكه كارێك بوو، كه ئارامی ده كردمه وه و بۆ
 ماوه یه كی باش هه موو شتیکی له مێشكدا ده سپیه وه.
 خه وم ده هات، به لام نه مده ویرا چاوم لیکنیم. هه ر
 چاوم داده نانه سه ر یه ك رۆ ده چوومه نیو به فر و دهنگی
 شیوه ن و ناله م له گویناندا ده زینگیه وه، ده مگرته باوه ش
 و ریک له ناوه راستی زۆرانبازیی دوانیوه رۆی به ر ده رکی
 مالم، دیسان له عه رزی ده دام و لیم دوور ده كه وته وه.
 له هه موو لاوه وینه و دیمه نگه لیکم لی نزیك ده كه وته وه؛
 وینه و پوخسارگه لیکی ره ش و رزیو، به ده می خوار و خێچ
 و لیکدا پچراو و چاوانیک، كه زه رداویان لی ده چۆرایه وه.
 مێشك له نیو ئه و هه موو دهنگانه دا ده تویه وه و له كونی
 گویمدا ده هاته ده ر. بۆنی خاك و گیاهه له و بۆگه نیوی ده می
 مرۆف له شوینیکی دووره وه ده هات و لووتی پر كردبووم.
 كه له شیریک هه شت جار به رامبه رم قوو قاندى، دروست وه كو
 دهنگی هه شت لیدانی توند له ده رگای به دبەختی و پاشان
 ئه و خه لگه ی ده وروبه رم تا پێیان پێوه بوو رایان ده كرد و
 فرۆكه یه ك به دوو په روانه یه وه به ده وریاندا ده خولایه وه و
 من هه ر ده مقیژاند و هه موو جارێك ده نگم به چه شنیک له
 گوێچه كدا ده زینگیه وه، وهك ئه وه ی پیاویکی به هیز له پشت
 دیواریکی پان و گه وروه وه له گیانه لادا بیت.

دایکم رای هه ژاندم و دوو جار گوتی: 'ئاسۆ'.
 منیش دوو جار له جیی خۆم ههستمه وه و دووباره
 دانیشتمه وه، ریک وهکو بوو که له یهک، که قورمیش کرابیت.
 دایکم دووباره گوتی: 'ئاسۆ'.

ئهم جاره من سه رم به رز کرده وه و له و پریاسکه یه پامام،
 که له نیو دهستی ژیهاتدا دهتگوت بالنده یه کی تووره یه و بال
 لیک ده دا.

ژیهات بۆ لای ئیمه ده هات، که نزیك بووه وه گوتی: 'خاتوو
 زریان، ئهمه دایکم بۆی نار دوو ویت'.

ئهمه ی گوت و خیرا گه رایه وه شوینی پینشووی لای دایک
 و براکانی، وهک ئه وه ی منی هه ر نه بینیییت. پیم وایه هینشتا
 هه ر لیم تووره بوو، به لام ئهم بابه ته م زور به لاوه گرنگ
 نه بوو، چونکه شتگه لیکى گرنگتر هه بوون، که ده بوايه بیریان
 لی بکه مه وه، یه کیک له و شته گرنگانه، هه سته برسیتی بوو،
 که خه ریک بوو وهکو مارمیلکه به سه ر و ملمدا هه لده گه را.

هیند تاریک بوو دهتگوت شه و پز اوته نیو قژم و بۆی
 هه یه هینشتاش زیاتر تاریک دابیت، یه کیک له و نیو تاریکییه دا
 به که له جانه وه** باسی ژیان و مرو قایه تی ده کرد، که دهتگوت
 چه ندین سه ده یه هیچی نه خوار دووه و تا زیاتر ئه و وشه
 و دهسته واژانه ی هه لده قورتاند زیاتر برسیی ده بوو. دهنگی
 وه رینی چه ند سه گیکیش له و سه گانه ی بۆنی مرو ف ده که ن و

له ههر كوئيهك بيت دهيدوژنه وه، دههات.
 سهرم هه لېرى و له و نانهى نيو پرياسكه كه، كه ژيهات
 بوى هيتابووين، پاروويكم خسته دهممه وه و سهيريكي ژيهاتم
 كرد، كه خهريكبوو بو لاي كاكي دهرويشت و كاكي تهواو
 سهرقالى شكاندنى لكيكي گه و رهى درهختيك بوو، كه هيشتا
 ههر ته ر بوو.

دايه خه جى بازيكي دايه لاي ئه و ژنهى، كه له دوايه وه بوو
 و ههر دوو دهستى دابوونه بهر خووى و ده رشايه وه. سيوه ر
 چاوى هه لده گلوفين، كه به هوى دووكه لى ئه و داره ته رانهى
 ده يان خسته سه ر ئاگره كه، سوور هه لگه رابوون و گو رگو ر
 ئاويان لى دههات. كاك هه ياس چه قوكه ي به دهسته وه بوو و
 ههر دهيكرد وه و دايد ه خسته وه. من هه روا ده مخوار د و دايم
 رووگرژ بوو و پشتى له من كرد بوو و له خاليك رامابوو،
 نازانم بو نه ده گريا و هاوارى نه ده كرد.

حه سه نى سميل قيت كتيبيكي ته نكى به دهسته وه بوو.
 كتيبه كه ي خسته نيو باخه لى و گوتى: 'ستالين ئه و هه موو
 خه لگه ي ته نيا له پيناو ژنيكدا كوشت و...!'

عومه رى شه هلا گوتى: 'ده هينيت' و سويندى خوار د، كه
 له وهش زياتر ده هينيت.

حهسه نی سمیل قیت گوتی: 'دلخوزهکانی ئەو هه موو
خه لکه چی! ئەوان چییان لی دیت؟' و سهیری لای دایکمی
کردبوو.

عومه ری شههلا گوتی: 'کورپه ههسه ن ئەو هه موو کتیبه
مه خوینه وه، تیک ده چیت!'
حهسه نی سمیل قیت گوتی: 'کتیب له ژنیش پیویستتره' و
پیکه نی. قاقا پیکه نی.

من نهمده زانی ستالین کتیه و نهمده زانی بوچی ئەو هه موو
خه لکه ی له پیناو ژنیکدا کوشتوو و نهمده زانی به راستی
ئوه ده هینیت، یان نا، به لام پیم خوش بوو منیش یه کیک له و
کتیبانه مه بایه و پیم خوش بوو له هه موو جینگایه ک بم ته نیا
ئو جییه نه بی، که عومه ری شههلا ی لئییه.

ههواسی لانه واز تا چه ز بکهیت رۆژنامه ی له گه ل خویدا
هینابوون، رۆژنامه ی وا، که هیچ کامیان عه ره بی نه بوون و
ههواسی لانه وازیش خوینده وارییه که ی ئه وهنده نه بوو، که
سه ره له و خه ته سه یروسه مه رانه ده ربکات.
دایه خه جی گوتی: 'ئوه باسی چی ده کات؟'

ههواسی لانه واز گوتی: 'مه رگ' و رۆژنامه که ی وه رگیپا و
وینه یه کی گه وره کراوی پیاویکی پیشان دا، که چوارشانه یه کی
به سام بوو. قاجیکی خستبووه سه ره تهرمی ژنیک ی گه نج و
قاجی دیکه ی له نیو چالکی رهش و قوولدا خوار بوو بووه وه

و پيکه نينيکی ته وساوی له سهر ليوان بوو.
دایه خه جی گوتی: 'هه موومان خه ون به و چالانه وه
ده بينين!'

ژنيکی که له گه تيشمان له گه لدا بوو به دهموچاويکی خړی
وه کو قارچک، که خه می خه لکه که ی زیاتر ده کرد. باش
ته ماشای هه موومانی کرد و گوتی: 'ئيسستاش هه موومان له نیو
هه مان چالدين' و پووی کرده دایکم و نیوچاوانی تیک نا.
شتیک له ناخدا ده کشا، دريژ ده بوو و دیسان ده گه پرایه وه
شوینی خوئی، ريک وه کو کشانی قژی دایکم کاتيک
به توورپه ییه وه ده ییه ست، دایکم بو جاری سيیه م قژی خوئی
به ست و گوتی: 'هیچ نییه، نيگه ران مه به!'

دایه خه جی ده ستيکی به قژی دایکدا هینا و گوتی: 'باشه
ئهمه چيیه؟ بوچی سه یری ئه و به ده خته ده که ییت؟'
ژنه که دوو جار تفی کرد و به ده نگی به رزه وه گوتی:
'ناپاک!'

دایه خه جی به توورپه ییه وه ده ستي بو لای دایکم دريژ کرد
و گوتی: 'ئهم بيچاره یه له بهر شه رمی خوئی هیچ قسه یه ک
ناکات، به لام من قسه ده که م، له جیاتی ئه و هه موو ئه و
که سانه ی نه یان توانی قسه بکه ن و...'

ئوه م به مافی خوّم ده زانی، که هه ستم و شتيک بلیم،
به لام دایکم ده ستي راکيشام و گوتی: 'دانیسه و...'

وشه‌ی 'دانشه' م هميشه به ږوودا دودرا. بېرم نايه ئەم وشه‌يه م له هېچ شونښکي ديکه بيستبښت، يان جگه له من بؤ که سيکي ديکه به کار بردرابښت. من له جڼي خوم دانيشتمه وه و دايه خه جڼ هه ستا و بؤ لای من هات و ږوو له ژنه که گوتی: 'ناسو، ئەنفاليش کاره ساتيک بوو وهکو ئەم کاره ساته‌ی ئەمږو له هه له بجه ږوویدا و به پيچه وانه‌ی بوچوونی تو ئەنفال ناوی هېچ شار، يان شونښکي دياریکراو نييه. که سانیکي که می وهکو من و دايکی تو توانييان له و کاره ساته دهرباز بښ.

دایکم خیرا هه ستا و دهستی خسته سه‌ر ده‌می دايه خه جڼ و گوتی: 'توخوا دايه خه جڼ، ئيره جڼي ئەو باسه نييه.

دایه خه جڼ دهستی بؤ لای ژنه که له گه ته که‌ی، که پالی به منه وه نابوو دريژ کرد و گوتی: 'ناسو چ گوناھيکي هه‌يه، که هه‌ر ږوژهو به دهستی يه کيکه وه ليدان بخوات و جنيوی پڼ بدریت و... ئيستا، که ئیدی عومه‌ری شه‌هلا نييه، به‌س نييه، ئاخ‌ر بوچی هه‌ر ده‌ترسیت؟'

دهستی دایکم ده‌له‌رزین. وهک پارانه وه کردبوونيه وه و ده‌گوت: 'من نامه‌ويت تا ماوه رابردوو کنوکه و بکات و هه‌لداته وه و ئەو ږوخسارانه ده‌ريښت، که ته نيا هه‌ر ئايينده‌ی ويران ده‌کن. ئيمه به‌م زووانه ده‌گه‌ينه ئەوديو و ئیدی هه‌موو شتيک ته‌واو ده‌بښت.

ئهمه دریژترین قسه بوو، که له دایکم بیستبوو. ئهو همیشه له یه کیک له و دوو رهوشه دا بوو: یان ئه وه تا له بهر خاتری من له باپیره ده پارایه وه، یان قورگی ده گیرا و بو خوی و بو باوکم، که له نیو ئه و چاله قووله دا دوایین هه ناسه کانی له ژیر پوستانه کانی عومه ری شه هلا دا هه لکیشابوون ده گریا، من ئیستا ئه وم له رهوشی سییه مدا ده بیینی، که به لامه وه نامو بوو. پیم خووش بوو به دایکم بیژم، دایه گیان خووم هه موو ئه مانه ده زانم، به لام بیده نگ بووم و ئیستا پیم سهیره بوچی ئه و رۆژه هیچم نه گوت، بوچی پیم نه گوت له کونی بچوکی پشتی ئه و زیله نه فره تییه وه، هه موو رووداوه کانم بینوون...

ئاینده بو من وهک بنیشتیک وابوو، که رابردووی منی تیدا کاویژ ده بووه و ده هات به قورگمه وه ده نووسا و هه موو جاریک زوری نه ده ما بمخنکینیت، یه کیک به ده نگیکی پیاوانه بانگی ده کردم. "ئاسو" و من دیسان به ترسه وه له خهوی سه نگیمن راده په ریم و...

دایه خه جی شانی دایمی گرتبوون و توند رایده هه ژاندن. قسه ی پیده بری و خیرا خیرا پیی ده گوت: 'زریان، بوچی راستیه که ی پی نالییت؟'

دایکم دهستی هه لبرین و رایوه شانندن و هاواری کرد: 'کام راستی دایه خه جی؟ راستی ئه وه یه، که من و ئاسو پیکه وه ین و عومه ری شه هلا و باوکی هه ردووکیان مردوون.'

دایه خه جی هاواری به سهردا ده کرد و به توور په ییوه دهیگوت: 'به لام ئه و مافی خو یه تی هه موو شتیک بزانتیت! کی ده زانتیت داخو سبه ی، یان دووسبه ی چی رووده ات؟'. هه موو خه لکه که ته ماشایان ده کردین، واقورماو و توور په، ژنه که لیکى دهمی قووت دایه وه و له دایکم نزیك كه و ته وه و دهستی خسته سهر شانى و دایکم ئیدی هیچی نه گوت، ته نیا گریا. هه موومان گریاین، بو خو مان و بیگومانم بو ئه و كه سه ی، یان ئه و شته ی، كه له و چاله قووله ژیر گل دراوه و ئیمه ئیدی نه مانبوو و...

دایه خه جی پرووی له ژنه که کرد و گوتی: 'ههر کاتیک شتیک له زه ویدا بپوینیت شین ده بیت، گولیک ده ات، درهختیک ده پویت، هه مووتان سهیری ئه م درهختانه بکن، زیاتر له سه د و هه شتا و دوو هه زار درخت ده بن، كه هه ر یه که یان به رازیکه وه، به کللیکه وه هاتونه ته ئیره. هه ر كه سیک له ولایه وه بیت درهنگ، یان زوو ده بیته درهخت. سه رتان به زهویه وه بنین، گوی له خاک بگرن، دایکیک هیشتا خه ریکه شیر ده اته ساواکه ی، دهمی پر بووه له خاک و خو ل؛ کچیک بو خو شه ویسته که ی خه ریکی چینی سیوی میخه کرپژه؛ باوکیک له گه ل کوره که ی بو سه فه ر ده چیت؛ ژنیک به هه موو رو شناییه کانی دونیاوه دوو گیانه و چاوی بریوه ته ده رگا تا هاوسه ره که ی ده گه رپته وه مال. كه سیک وا

بانگمان دهکات، گویتان لینییه؟.

دهستم به قورگمدا هینا و شیللم. زارم وشک بووبوو و
تامی خاکی لی دههات. چاوم لهسه ر به فرهکه ون بووبوون
و نائومییدی پو چووبوووه قوولایی ناخمهوه و چوار ناله بو
پیشهوهی دههاتوت و منیش هیچم له دست نه دههات، هیچ
کاریک... ههستم. ویستم برؤم لی ههواسی لانهواز دهستی
گرتم و دایکم به قورگی پر له کولهگرییهوه گوتی: 'ئاسؤ'.

دایه خهجی به دوو ههنگای خیرا به نیوماندا سووراپیهوه،
دهنگی ههلبری و گوتی: 'ئیمه هه موومان خه وتبووین، که
زیلهکان هاتن و هه ر چوار دهوری گوندیان لی گرتین. به
پیلهقه له مالهکانمان به ژوور کهوتن و گشتمانیان راکیشایه
دهروهه. کههکانمانیان جیا کردنهوه، ژنانی جوان جوانیش
ههروا، بردنیان، هه ر دهبی بو شیخهکانی عه ره ب و... نازانم!
ئهوانی دیکهشیان به خورتی سواری زیلهکان کردن. من
ئالتوونهکانم دانی، هه ر هه مووی، به لام عومه ری شههالا...' و
دایه پرمه ی گریان، گریانیکی به کول و ناخهه ژین...

کورپه گهنجیک هاواری کرد: 'یه کینک بیت ئه م دارانه ببریته'
و دواتر دهستهکانی لیکخشانندن و و پیکه نی.

دایکم له ژیر لیوهوه گوتی: 'سیروان'.

من سه رم وه رسووران و کاک هه یاس گوتی: 'دایه خهجی
توخوا بهیلله ئه م شهوهی ئاواره بییه مان پوژر بکهینه وه'.

یه کیک پرسى: 'پاشان چى پووی دا؟'
 پیاویک ته سیحه که ی دوو جار به دهوری دوو په نجه یدا
 بادا و گوتى: 'هیچ نه بی له شوینیک توتکه بکه و دانیشه.'
 هه واسی لانه واز دهستی منی به ردا و به چیلکه یه کی دریز
 ناگره که ی تیکوهر دا.

نه وانی دی هه موومان له دایه خه جی پامابووین و نه ویش
 هیشتا هر ده گریا. شوینیکی چۆل له ته نیشته دایکم و نه و
 ژنه ی له عه نه ب به منی گوت تووله سه گ هه بوو، دایه خه جی
 هاته نه وى.

ژنه که دهستی دایه خه جی گرت و گوتى: 'دهی، نه ی دواتر
 چى پووی دا؟' و به دواى نه ویشدا چهند که سیکى دیکه یه ک
 سه دا گوتیان: 'دهی، دواتر چى پووی دا؟'.

دایه خه جی جگه ره یه کی له بهر پشتوینی دهرهینا، شقارته ی
 لیدا، پیی کرد و مژیکى قوولی لى دا؛ نه وهنده قوول، که
 چال که وته هه ردوو لا پوومه تی، به شیوه یه ک، که وات
 ده زانی دهموچاویان به توندی گوشيون. به هه مان حاله تی
 دهموچاوی، سوته کی جگه ره که ی ته کانه سه ر عه رزه که و
 به دهنگیکى توورپوه گوتى: 'چاله کان گه وره بوون و زیله کان
 خه لکه که یان وه کو شتیک، که بو فریدان داندرا بیت، ناوا له نیو
 نه و چالانه دا پووده کرد. جاری وا هه بوو دهستیک دهشکا،
 سه ریک بهر شتیک ده که وت، قاچیک درزی دهررد و... جاری

واش هه بوو هه ندى له چاله كان زور قوول نه بوون و ئه مه پيه و ندى به ويژدانى ئه و كه سانه وه هه بوو، كه چاله كانيان هه لکه نديبوو.. به م شيويه دواچار ئه و نده خاك و خوليان به سهردا ده كردين تا هه ناسه مان له بهر ده پرا و له په له قاژه ده كه وتين و...!

دايكم و كاك هه ياس و ئه و ژنه كه له گه ته ش، كه له عه نه ب پالى پيوه نابووم و به دهنگى به رزه وه پيى گوتبووم، تووله سه گ»، ده گريان.

له يادمه دايكم، كه هه موو جار نويژى ده كرد، له گه ل خوى، يان له گه ل خوا قسه ي ده كرد و ده يگوت، «خوا ئاگاي له هه موومانه» و من نازانم، كه خوا بو ئاگاي له ئيمه نه بوو؟ ئه مه پرسياريك بوو، كه هه ميشه مي شكي قونداغه ده كردم و ده يخه واند و تا نه چم به بيانوويك كاريك بكه م، كه له جبي خوى نه بيت، به لام ئيستا كاتي بوو. يه كيك له په نجه كانم، كه بيرم نيه كامه يان بوو، خسته ده م و گوتم: 'ئه ي كاتيک، كه ئه نفال ده كراين، خوا بو ئاگاي له ئيمه نه بوو؟'.

دايكم يه كپي هه ستا و دوو شه پازلله ي خيوانده بناگويم و هه ر به و خيرايبه ش گه رايه وه لاي دايه خه جي و به ر له وه ي شتيك بلت ده ستي خسته سه ر ده مي ئه و و گوتي: 'تو ئه و خوايه كفران مه كه'.

که سایه تیی بیگانه له پشت پیلووه کانی دایه خه جی سه نگرى گرتیوو و له دهر فته ده گه را ئاشووبیک بنیته وه و شوړشیکى ساخته به رپا بکات و لاپه رهی ژيانى هه موومان پیکه وه بیچیتته وه. من به خیرایى نیگام له سهر دایه خه جی گواسته وه و سهر مم له بهر خوّم نایه وه، ده ستم خسته ژیر چه ناگه م و له و ژنه بالابه رزه رامام، که له و لا ده سته بۆ بهرز کردبوومه وه و به روودا پیده که نی. زهرده خه نه ی ئه و ژنه م باش له یاده. دواى ئه و شه وه ئیدی هیچ کهس به و شیوه یه به روودا پینه که نیوه و هیچ که سیش ده سته بۆ بهرز نه کردوومه ته وه. ئه و شه وه جگه له هه شته کهس، هیچ کهس وهک پیویست نه خه وت. ئه و هه شته کهسه ش ههر یه که و به جیا خه ونیان به زیلیکی خو له میشییه وه بینى وه. جاده که ته و او بووه و یه کینک توند بۆ ناو زیله که پالی پیوه ناون. له ناو زیله وه دهیان ده ستیان بۆ دريژ کراوه، دهنگى گولله یه ک له و ناوه هاتووه و هه موویان پیکه وه نالاندوویانه.

خه لکه که ئیدی رۆچوو بوونه نیو گوشه گیرى خو یانه وه. دهنگى راویژ و گوتاردانیان کز بووبوو و هه ریه که به ته نیا په نای بردبووه بهر ئوردوگای یاده وه ریی خو یه وه. خه و به سهر هه ندیکیان و به فریش به سهر هه مووماندا باریبوو. له بهر دووکه لى جگهره و ئه و هه لمه ی له په توی ته ر بهرز ده بووه وه، ئه و ناوه بۆر هه لگه رابوو.

ئیسټا ئیدی زۆر له و خه لکه تیروانینیان له باره ی من و دایکم گۆرابوو. له گشت لاهه هر دهستی خه لک بوو به میهره بانیه وه له و نیو تاریکییه دا بۆمان دریژ دهکرا و هر دهست بوو دهیسه پارینه دهستی دیکه و له نیو خۆیاندا جییان بۆ دهکردینه وه.

ههوا سارد بوو و به فر هه روا دهباری. ههواسی لانهواز و کاک هه یاس و چه ند پیاویکی دیکه توند توند مژیان له جگه ره کانیا ن ده دا، قسه یان ده کرد و سه یری من و دایکیان ده کرد. شیوه ی یه کینیا ن به مامۆستا که مان ده چوو. هه له بت مامۆستای پۆلی دووه ممان، که به رده وام ده کوکی. کوکه یه کی وه ک ئه م کوکه یه ی ئیسټای ئیمه، هه ر ته نیا که میک سوو کتر. من هه میشه بیرم ده کرده وه، که هه ر ده بیت سیلی گرتییت و خۆیشی ده یگوت ”هی ئاو و هه وای ئیره یه“.

راستی شی ده کرد. زستانی شاری هه له بجه، که دهستی پێ ده کرد، خۆ برانه وه ی نه بوو، تا به هاریکی درهنگ هه موو جاده کانی ئه و ناوه که لکی ئه وه یان نه ده ما هاتوچۆیان پێدا بکریت، ئه مه ش شانسیکی گه وره بوو، هه له بت بۆ من و دایکم، چونکه عومه ری شه هلا نه یده توانی له نیو ئه و هه موو به فره دا ریگا بکاته وه و بگه ریته وه مال و...

ههستیکی خراپم هه بوو، ریک وه ک ئه و ههسته ی هه ندیک له ئازهلان بهر له روودانی بۆمه له رزه، هه یانه. دایکم و یه ک

دوو ژنى ديكه خهريكى قسه كردن بوون، نازانم داخو بريار
 بوو كى گوڼيان لى بگريت، كاتيك، كه ههمويان سهريان
 بهرو لاي من وهرده سووراند و ئاخيان هله ده كيشان...

دهنگى لوورهى گورگيك، خه نوچكهى چهند كه سيكى
 پچراند، كه روخساريان رو چووبوه نيو تاريكييه وه و خوځيان
 گورم كرده وه، ئاخو ده بوا ئاگادار بن.

ژيهات راپه رمى و خوځى گه يانده نك من و گوتى: 'ئاسو،
 من لىت تووره نيم.'

بوى پيكه نيم و گوتم: 'دلنيايت؟'

ژيهات گوتى: 'ئهى تو؟ تو ش دلنيايت؟'

گوتم: 'له چى؟'

ژيهات گوتى: 'هيچ، وازى لى بينه!'

سه يريم كرد و به هيتواشييه وه گوتم: 'چى هيچ؟'

ژيهات سه رى راوه شانده و گوتى: 'هيچ، وازانم تيكه لت
 كردوه.'

ژيهات راستى ده كرد. تيكه لم كردبوو، به ته واويش تيكه لم
 كردبوو. نيگام له لاي دايكم و ئه و سى ژنه وه بوو و ههموو
 بير و خه يالم ههر له سه ر ئه و قسه يه ي هه واسى لانه واز بوو،
 كه گوتيووى، جهنگ مروقه كان ده كاته كالا و شتومه ك.

ئه و راستى ده كرد. ههمومان بوو بوينه شتومه ك؛
 شتومه كيك، كه ته نيا هيزى راكيشان توانبووى به سه ر عه رزدا

بمانهئیتته وه. ئیمه پینج هزار و چوار سهد کهس بووین، که
له نیتو سهری هر یه کیکماندا سهد و هه شتا و دوو هزار
درهخت ده بردرانه وه. گهرد و تلیشهی برینه وهی درهخته کان
له گه ل هه ناسه مان دهرده چوو و دهممان بونی خاک و خوئی
لی دههات، هه موومان ئه مه مان ده زانی.

0

لوورهي گورگ دههات، سه ره تا يهک بوو، پاشان بوونه
 دوو و ئینجا سى و ئاوا تا دههات زياتر ده بوون و له لوورهي
 گورگ بترازيت هيچ دهنگيک نه دههات.

هه موومان له دهوري ئاگره که پالمان دابووه يهک، وهکو
 ميزه لانگيک، که هه واکه يان به تال کردييت، به روخساري
 چه په ساو و چاوانگيک، که هه ستي نائوميديان تيدا مونجه ي
 دههات. هه ر که سه و به شيويههک که وتبووه دوخیکی تاييه ته وه
 و بيدهنگيی بو ماوه يهکی تا راده يهک دريژ بالی به سه ر ئه و
 که شه دا کيشابوو.

با به گوژه گوژ هه ليکردبوو، له گه ل خویدا دهنگی تايه ي
 زيلي، که له نيو قوردا گیر بووييت و دهنگی خولانه وه ي شتيکی
 باز نه ئاسای دههينا. من خه ریک بووم سه يری سيوهرم ده کرد
 و سيوهر بيري لای لوورهي گورگيک بوو، که تا دههات
 ليکده کشايه وه و تا دههات باريک و زيقتنر ده بوو. دايکم له
 روخ مندا چوارمه شقی دانيشتبوو، ده ستي خستبووه سه ر

سکی و توند بو ژووره وه پالی دها و له سه ر یه ک له ژیر
لیوه وه ده یگوت: "سیروان".

منیش هه موو جار وام هه ست ده کرد دایکم تینووه و داوای
ئاو ده کات، ئه ویش ئاویکی یه کجار زور...

کچه که ی سه لماخانم، براکه ی توند گرتبووه باوه ش
و راید هه ژاند، به لکو ژیر بیته وه، به لام بیه ووده بوو.
کورپژگه یه کی قه له وی خه پۆکه، که هاو پۆلی من و سیوه ر بوو
و به رده وام له دواوه داده نیش و دهستی هه ر به که پوو یه وه
بوو و هه موو هاو پۆله کانی پییان ده گوت به رمیل، له لای راستی
دایه خه جی وه ستابوو و ئه دا و ئه تواری سه یروسه مه ره ی بو
کچه گه وره که ی سه لماخانم ده رده هینان، به لام ئه و زهینی له
هه موو لایه ک هه بوو، ته نیا لای ئه و کوره نه بیته، که له پۆلی
دوو همد هاو پۆلی من و سیوه ر بوو.

دایکم گوتی: 'ئه وه بو ژیر نابیته وه؟'

کچه که ی سه لماخانم چه ند جار یک دهستی به سه ر شانی
منداله که دا داهینا و گوتی: 'نازانم!' و دیسان به دهوری خویدا
خولایه وه.

دایکم گوتی: 'برسی نییه؟'

دهنگیک گوتی: 'هیچی نه ده نی، ئه م سه ره خوره تا زوو
بمریت باشتره.'

کچه که ی سه لماخانم سه ری بو لای دهنگه که ورسووران
و گوتی: 'نازانم. ئەو ژنه له ئیواره وه تا ئیستا دوو جار شیرى
داوه تی و...'

من هه رچه ندی سه رم هه لبرى، ئەو ژنه م نه بینى.
دایکم گوتی: 'بیهینه ئیره، رهنگه جیهه کی بیشیت!'.
کچه که ی سه لماخانم به ئاماژه ی سه ر گوتى به لى و دایکم
به هیواشی گوتی: 'ئاسۆ، به ئاگایت؟'

به لام من چاوم دانا بوونه سه ریه ک و له میتشکی خویدا
بیرم له ژماره ی دوو ده کرده وه، که بوچی پروداوی ناخوش
له دواى ژماره ی دووه وه روو دهن. ئەو جوړه شتانه هه ندیک
جار به میتشکی مندا دهاتن، گه وړه ده بوون و به هه موو لادا
په رت ده بوون و من هه یچ کات وه لامیکم بویان نه بوو. ژماره ی
دوو، له هزری مندا دیواریک بوو، دیواریکى ئەستوور و بلند،
که هه ر کاتیک بیویستبا به سه ر مروڤدا ده رما و چه ند نه وه ی
یه ک له دواى یه کی ده پلپیشانده وه.

شه وه زه نگیك بوو چاو چاوی نه ده بینى. هه وا سارد بوو
و سه رما بوئی ره قبوونه وه ی مروڤى لى ده هات. دایکم دوو
جار به توندی رایه ه ژاندم و گوتی: 'ئاسۆ... ئاسۆ، نه خه وى'.
چاوم هه لئنان. سیوه ر له ته نیشته دایکم دانیشتبوو و
هه ردووکیان پیکه وه سه یری منیان ده کرد، به چه شنیک وه ک

بلی سهری مردووئیک بکن.

سئوهر گوتی: 'ترسام، وامزانی مردوویت' و ته ماشایه کی دایکمی کرد.

کچه گه وره که ی سه لماخانم هیشتا هر خهریکی ژیرکردنه وی براهی بوو و دهینالاند. دایکم هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشا و له ژیر لیوه وه گوتی: 'سه ره خوره!'

کوریزگه یه ک پی به پی کچه که ی سه لماخانم به بیئو قره بییه وه دهستی به لایه کی روومه تییه وه نابوو و له بهر ئیشی ددانی دهینالاند. عاره قه له سه ر نیوچاوانی زه نگوله ی ده کرد و ژنیک به رهفته گولداره که ی سه ری، عاره قه که ی دهسری و جنیوی به یه کیک ده دا.

بروسکه و هه وره تریشقه یه ک ئاسمانی شق کرد و به فربارین دهستی پی کرده وه. ژنیک له ئاسمان راما، سی جار له سه ر یه ک قیژاندی و سی جار له میشکی خویدا ئاگری له خوی به ردا. چهند که سیک خهریک بوون ئاگره که یان ده کوژانده وه و هه موویان پیکه وه و یه کدهنگ ده یانگوت: 'خوا ره می پی کردین.'

گشتیان پیاو بوون، ئه مه به سئبه ر و ئه و جلانه ی له به ریان بوو ده رده که وت.

یه کیک زمانی له دابووین و شوینه که ی ئاشکرا کرد بووین. فرۆکه کان بی سه روسه دا گه رابوونه وه، به دوا ی ئیمه دا ده گه ران

و رېك له بهر دهمى خويان ئيمه يان دوزيبووه وه. بومبه كان له كونه لووتيانه وه دهر دهر دهر په رېن، خيرا و په يتا په يتا، وه كو پرميني كه سيك، كه په سيوى گرتييت.

ئيدى هيچ پوښنايي هكت نه ده بينى. ئاگره كان كوژابوونه وه. دهنگى ته قينه وه و زرمه ي بومباكان ئه و ناوه يان هيتا بووه هه ژان و دار و بهرد و گيا و... دوو كه ليكي چر بهرى ئاسمانى گرتبوو.

هر كه سه و بو هر لايه ك بيتوانيا راي ده كرد، پياو و ژن و پير و گه نج هه موو له هه موو. ئيستا زور تارمايى له نيو بهرد و گياو گول و... هاتبوونه دهر و له گه ل تارماييه كانى ديكه ي ئيمه دا ئاويته بوو بوون و به دروستى نه تده توانى تينگه يت كامه يان راستين.

جه سته م له نيو تاريكيدا توابووه وه و دايكم به و هه موو تيربينيه ي خوى، نه يده توانى بمدوزيته وه. ترس وه كو ميړده زمه يه ك، كه له نيو سه ندوقيكى كوون و ديريندا دهر په ريبووييت، دوو باره هاتبووه وه ويژه م. هاوارم ده كرد، هه مووان هاواريان ده كرد، هاوارى كز و نووزه له بهر بر او، وه ك ئه وه ي تووشى به دخوراكى بووييت و به ته نيا نه يده توانى تاى ترازووى ترس و نائوميديمان بهيئته خوار؛ هاوارى وا، كه له نيو دهنگى زهنده قهر و سامناكى بومباكان دوو چارى هه ناسه ته ننگي ده بوو و له په لويو ده كه وت و تاكه كارىك،

که بوی دهکرا بیکات نه وه بوو، که میک نه و گوشاره ی باری شله ژان و توور په بیه مان سووک بکات، هر ته نیا نه وه نده. رهنگه نه مه تا که کاریک بوو بیت، که بتوانین له به رامبه ر نه و ههمانه ی توند توند سنگیان ده گوشیین، بیکه یین. نه و بنده نه له ژیر بونی بارووت و خوین و به فردا ون بوو بوو و به دروستی نه مده زانی له کام لا په نام گرتبوو. له و ناو به فردها له سهر دم پاکشابووم و زارم پری قور و به فر بوو بوو. ترس قاچه کانمی توند به عه زه وه گیرساندبوون، هرچی دمکرد نه مده توانی هه ستمه وه. جووله یه کی کیسه لئاسای شتیکی گهرم له سهر پیستی قاچمدا هه ست پی ده کرد. سهرم شور کرده وه و ده ستم به قاچمدا هینا. بروام نه ده کرد، خوم ته ر کرده بوو. نه مده زانی ده بی چ بکه م. می شکم پر له مارمیلکه بوو بوو و هر یه که و به لایه کدا ده رویشتن، که پر له مروث بوو. هه ولم دا بروا به خوم بینم، که هیچ شتیکی شه رمهینم نه کرده وه، به لام نه ده کرا، نه مده توانی. نه مه ش رووداویکی ناخوش بوو، که به دفرانه خوی به رووداوه ناخوشه کانی دیکه وه لکاندبوو و جیا کردنه وه ی له و رووداوانه له توانای من به در بوو.

گریان قورگی گرتبووم. پیم خوش بوو بگه ریمه وه مال و تهخت لیی رابکشیم و بخوم و کاتیک، که به ناگا دیمه وه، هیچ باسیک له جهنگ و مه یخواردنه وه و عومه ری شه هلاوه نه بیت،

به لّام ئەمه تهنيا هەر ئاره زووئیک بوو وهک ئاره زووهدکانی دیکه م، که به هوی هه ژاری و ئاواره ییه وه پووت و ره جال بوو و هیچ جلی له به ردا نه بوو.

شوان بیکه س دهستی دانایه سه ر شانم و گوتی: 'کچم، ههسته، راکه!'

سه رم هه لبری، گریام و گوتم: 'دایکم...'.
به لّام ئەو گویی له قسه که م نه بوو، رای کرد و لیم دوور که وته وه.

ئەمه یه که مین جار بوو که سیک به من بلّیت، "کچم" و پیشتر تهنیا باوکم ئاوا بانگی کردبووم. بیرمه ئەو پوژانه ی، که تازه هاتبوومه هه له بجه، ئەفسانه یه که م سه باره ت به باوکم بۆ سیوه ر هونیبووه وه، ئەفسانه یه که ی جوان و به سه روبه ر. به سیوه رم گوتبوو، که باوکم وهکو بالنده یه که ی لئ هاتووه، چووته ئاسمان و له و پوژه به دواوه هه ر کاتیک بالنده یه که ی کوچه ری به اتبایه ته ئاسمانی هه له بجه، یان دارستانه کانی ده ور به ری، له گه ل سیوه ر ده چووینه سه ر بان و ده ستمان بۆ راده وه شانده و هه موو جاریکیش عومه ری شه هلا به تفه نگه که ی ده بییکا و هه ر به ئاسمانه وه ده یکوشت و ئەو خه ونه مان هه ر له ویدا تیده چوو.

دهنگی بالنده یه که له دووره وه دههات و له نیو تاریکی و بۆنی بارووتدا ون ده بوو. به ره و لای دهنگه که رام کرد، ریک

وەکو ونبووێک، کە ڕیگای مالی خۆی دۆزیبیتەو. شوان بیکەسیش هەرچەند گۆئیەکانی لە هەلەبجە بەجی هێشتبوون، ڕایدەکرد. دەووەستا، هەناسەی تازە دەکردهوه، دادەنیشت و دووبارە ترس درندانه و بیپەروا ئاویتەى هەموو گیانی دەبوو و ناچاری دەکرد ڕابکات، ڕابکات ئەویش نەک بەتەنیا. دەستە ناسک و باریکەکانی نەشمیلی لەنیو پەنجەى پیاوانەیدا توند گرتبوون و بۆ هەر لایەک دەچوو لەگەڵ خۆیدا دەبیرد.

بۆنى بارووت هێشتا ئەو ناوەى بەرنەدابوو، بەلام فرۆکەکان ئیدی هەواییکیان نەبوو. پێم وایە ماندوویتی و کاری شەوانە فرۆکەوانەکانی شەکەت کردبوو و جارێ بەتەمای گەرانهوه نەبوون. چ بلیم بەلکو دلێشیان پێ سووتابین، یان وایان زانیبیت هەموویان لەناوبردووین و ئیدی ئاژاوەکە تەواو بووبیت! نازانم.

ڕوونتترین سات ئەو ساتەى بەر لە هەلاتنى خۆر بوو. چیاکان وەکو خوریی پەرەکراو ڕۆچووبوونە نیو یەک و دەشت بووبوو گۆرستانیکى چەندین هەزار سالە. سەیری هەر لایەکت دەکرد، هەر تەرم بوو لەو گۆرە کەوتبوون. تەرمی شیواو، کە دەمیان تژیی بەفر و قوڕ و هاواری خنکاو بوو.

نەمدەتوانی دایکم بدۆزمەوه، وەک ئەوهى هەر نەبووبیت. چەند جارێک هەموو ئەو دەشتەم سەر و بن کرد، ئەو تەرمانەى

له‌سه‌ر دهم كه وتبوون، هه‌لمگيرانه‌وه. به‌نيو ئاپوره‌ى خه‌لكدا خوّم سمى و تىپه‌ريم، به‌هه‌موو دهنگى خوّم گازی دايكمم كرد، به‌لام هه‌موو ئه‌و هه‌ولانه‌م بيه‌ووده بوون.

ترسابووم و ترس هه‌موو كاريكى پى ده‌كردم. به‌هه‌موو هيزى، كه تيمدا مابوو هاوارم كرد، به‌لام كه‌س وه‌لامى نه‌دامه‌وه. هه‌ر كه‌سه‌و به‌دواى شتىكدا ده‌گه‌را؛ يه‌كيك به‌دواى ده‌ستى، يه‌كيك به‌دواى قاچى، يه‌كيك به‌دواى چاوى و... هيج كه‌س ئاگای له‌هاواره‌كانى من نه‌بوو.

تارماييكي زراشى به‌ژن دريژ به‌ره‌و لام ده‌هات. قاچى راستى چاوديري قاچه‌كه‌ى ديكه‌ى ده‌كرد و چوار په‌نجه‌ى ده‌ستى چه‌پى هه‌لوهرىبوون، من ئه‌و كاته ئه‌وه‌م زانى، كه‌ پوخسارمى خسته‌ نيو هه‌ردوو ده‌سته‌كانى.

ده‌نگى نزمى وه‌كو ورده شووشه‌ى په‌نجه‌ره‌يه‌كى شكاو ده‌رژايه‌ گوپكانمه‌وه.

«ئاسۆ».

ده‌نگى دايكم بوو. هه‌ر له‌پرووى خو‌ماكييه‌وه** ده‌مناسيه‌وه. زور پيويسم به‌گريان هه‌بوو و نه‌مه‌دتوانى له‌به‌رامبه‌ريدا به‌رگرى بكم. هاوارم كرد و گريام. دايكم ده‌ستى به‌قژمدا داهيتا و گوتى: «نيگه‌ران مه‌به، ئيدي ته‌واو بو.»

لخ خو من ده‌مزانى به‌دبه‌ختى هه‌رگيز ته‌واو ناييت. له‌ده‌رگايه‌كه‌وه، كه‌هاته‌ ژوور، ئيدي ناچيته‌ ده‌ره‌وه و ئه‌وه‌نده

دهمىنئىتهوه تا بالندهكان دانهى هه موو ئاره زووه كانمان دهخون.
 بالندهكان دانهى زوربهى ئاره زووه كانى منيان خواردبوو
 و ئه م زستانه داي ناسورسالارانه يه ئىدى به به هار ناگات و
 مسوگه ر نيازى گه يشتنىشى...

دايكم زياتر دانهوى، سه رى له روومه تم نزىكتر كردهوه و
 گوتى: 'ههسته ئاسو! تا نه گه راونه تهوه ده بى برۆين!'

هه م دايكم ده يزانى و هه م منىش، كه ئه وان بو هيج
 شوينىك نه پويشتوون. هه ر له م ده وروبه رانه شان به شانى
 مه رگ دانىشتوون، چاى ده خونه وه و قه لوون** ده كيشن و
 ئىمه خورا خومان به دامه نى ئومىده وه هه لواسيوه.

مردووان ده يانالاند و به نالاندنه وه بو مال ده گه رانه وه و
 ئىمه هه روا خه مگين و داماو پشتمان تىكردبوون و لىوبه بار
 و به روخسارىكى رهنگه پريو، كه نا ئومىدى سواخى دابوو،
 مى ئه و به نده نه مان گرتبوو، هه ندىكمان به ره و لاي جاده كه
 هه ندىكىش به ره و چياكانى دالانى و يه كه مين دى، كه رهنگ
 بوو بكه وىته سه ر پيمان، ده روپيشتين.

ئوتومبيل و كاميونه كان زور له خه لكه كه يان پيشتر
 سوار كرده بوو و گه ياندبوونيانه ئاقارى پاوه و نه وسوود،
 هه لبه ت زياتر پير و منداليان بردبوون. زورى ديكه ش وه كو
 ئىمه خويان له جاده كه نه دابوو، له ترسى ئه وهى نه بادا
 رووبه رووى سووسه كارانى عىراقى و پيشمه رگه كان و...

بېنه‌وه و به‌خورتى بيانگيرنه‌وه دواوه، بۆ ئه‌و جيگايه‌ى، كه
 ته‌نيا مهرگ باوه‌شى بۆ كردبوينه‌وه. ئه‌گه‌رچى ديار نه‌بوو
 داخو له‌وديو مهرزىش چ هه‌لومه‌رجىك چاوه‌رپيمان ده‌كات.
 به‌هه‌رحال ئيمه‌ خو چاره‌يه‌كى ديكه‌مان نه‌بوو، ده‌بوا بړوين.
 ئيمه‌ له‌و كوومه‌له‌يه بووين، كه رپى چياكانمان گرت و
 ده‌شتمان به هه‌موو ته‌رمه‌كانه‌وه، كه تا چاو بړى ده‌كرد هه‌ر
 ته‌رم بوو، جيپه‌شست، نه‌ك له‌به‌ر ئه‌وه‌ى هه‌ستى مرو‌قدوستيمان
 تيدا مرديت، يان چه‌مه‌رى* و پرسه‌دارى نه‌زانين، نا، ته‌واو
 به پيچه‌وانه، به‌لام به راستى له راكردن به‌و لاوه كاريكى
 ديكه‌مان له ده‌ست نه‌ده‌هات. هه‌ر ئيستا نا ئيستا بۆى هه‌بوو
 فرۆكه‌كانى عيراقى بگه‌رپينه‌وه و قه‌لاچومان بكه‌ن و ئه‌مه ته‌نيا
 گوشه‌يه‌ك بوو له كاره‌ساته‌كه، كه ئيمه‌ى خافلگير كردبوو
 و تو ده‌تتوانى بېرى خوټى بښينه‌وه. ده‌زانى، سه‌ره‌تا منيش
 وه‌كو تو‌م بېر ده‌كرده‌وه. باوه‌رم نه‌ده‌كرد خوڻدننى كه‌له‌شپير
 له نيوه‌شه‌ودا له‌سه‌ر بانى مالىكدا شتيكى باش نه‌بيت، به‌لام
 ئيستا ريك ئه‌وه سى و يه‌ك ساله هه‌ر كاتيك كه‌له‌شپيريك
 له نيوه‌شه‌و له‌سه‌ر بانى مالىكدا بخوڻيت، به‌يانبيه‌كه‌ى ئه‌و
 شاره جى ديلم و پوو ده‌كه‌مه مه‌مله‌كه‌تيكى ديكه، كه ناوى
 زور له‌و مه‌مله‌كه‌ت و شارانه هه‌ر نازانم و ناوى زوريشيانم
 له ياد نه‌ماوه.

دايكم گوتى: 'يانى چى، كه له يادت نه‌ماوه؟'

سهیریکی دواوهم کرد. ههولم دا ناوی ئه و پیاوهم بیر
 بیته وه، که ههولی دا من هه لېگریت و لهویم دوور بخاته وه،
 به لام بیرم نه هاته وه. دایکم هه روا چاوه ری بوو شتیک بلیم،
 به لام هیچم نه گوت. له و دهمه دا ژنیکم بینی، که داهاته وه و
 تاکه گواره یه کی له سهر به فره که هه لگرته وه، که میک دهستی لی
 خشان و پیکه نی و من گوچکه کانی شوان بیکه سم که وتنه وه
 یاد، که مامی خو شه ویسته که ی له هه له بجه بریبوونی و ئه و
 ئیدی گوپی له دهنگی که س نه ده بوو.

دایکم دهستی خسته ژیر چه ناگه م و ویستی بلی، ”گرنگ
 نییه“، که من دهستم بو لای ئه و ژنه دریژ کرد و گوتم: ’شوان
 بیکه س!‘ و نازانم بو دایکم وای زانی شیت بووم.
 دایکم چووه لای کچه که ی سه لماخانم و گوتی: ’ئه ی بو
 ناروین؟‘

کاک هه یاس به سه سره ته وه گوتی: ’ناتوانین ته رمه کان له و
 گوره به جی بهیلین‘.

هه واسی لانه واز گوتی: ’هه لکه ندنی ئه م هه موو گوره
 زوری پیده چیت و ئیمه ئه و کاته مان نییه‘.

کاک هه یاس گوتی: ’ئه ی چی بکه یین؟‘

هه واسی لانه واز گوتی: ’یه که م ده بی ژن و منداله کان
 بگه یه نینه شوینیک، که مه ترسیی لی نه بیت‘.

پیاویکی قه‌له‌وی دریز له‌پشت سه‌ری هه‌واسی لانه‌واز
هاته‌ده‌ر و کاک‌هه‌یاس به‌هیواشی سمیلی خوی جووین و
ئیدی هیچی نه‌گوت.

به‌فر هه‌روا‌ده‌باری و دونیا به‌هه‌موو‌دار و دره‌خت و گیا
و... شه‌پۆلی‌ده‌دا و به‌دواماندا‌ده‌هات، به‌لام‌ئیمه‌هر له‌جیی
خۆمان به‌عه‌رزه‌که‌وه‌نووسابووین و لای‌مردوو‌ه‌کان‌بووین
و ده‌ماننالا‌ند. سه‌رما‌بوو. شه‌که‌تییکی‌سه‌یر له‌قاچه‌کانمه‌وه
ده‌ستی‌پیکردبوو و هه‌روا‌هه‌لده‌کشا. کچه‌که‌ی‌سه‌لماخانم
له‌ته‌نیشت‌دایکه‌وه‌وه‌ستابوو، دایه‌خه‌جی و چه‌ند‌ژنیکی
دیکه‌ش‌له‌وی‌بوون، نه‌مه‌زانی‌چۆن‌به‌نیویاندا‌ره‌ت‌بیم و
خۆم‌بگه‌یه‌نمه‌دایکم و به‌وه‌هه‌موو‌ماندوو‌تییبه‌به‌رنه‌بمه‌وه
و...

سیۆهر‌ده‌ستی‌ژیهاتی‌گرتبوو و خه‌ریک‌بوون‌بۆ‌لای
سی‌کورپژگه‌ده‌چوون، که‌یه‌کیکیان‌مووز‌ه‌رده‌یه‌ک‌بوو و
نووشته‌یه‌کی‌به‌میخه‌کچنراوی‌گۆشته‌گیره‌و‌دار‌ژاله‌و
دوعایه‌کی‌سیگۆشه‌ی‌سه‌وزباو‌به‌سنجاقیکی‌گه‌وره‌له‌سه‌ر
شانی‌راستی‌کراسی‌هه‌ر‌سیکیان‌دوورا‌بوو. سه‌ر‌شانی
زۆربه‌ی‌منداله‌کان‌شتی‌وای‌پیۆه‌بوو، ته‌نیا‌شئوه‌یان‌له
یه‌ک‌جیابوو؛ هی‌هه‌ندیکیان‌ته‌نیا‌شه‌وه‌گیره‌بوو، که‌ریی
نزیکبوونه‌وه‌ی‌جنۆکه‌له‌مرۆف‌ده‌گریت، سیۆهر‌هه‌میشه
یه‌کیکی‌به‌گه‌ردنه‌وه‌بوو. هه‌ندیکیشیان‌ته‌نیا‌گۆشته‌گیره،

کوژەلە، مووروەشینە و دارژالە بوون، که هی چاووزار و
خۆشەویستبوون لای کەسانی دیکەووە بوون، من قەت هیچ
کام لەوانەم نەبوو و هەمیشە وام بیر دەکردهووە، که لەبەر
ئەوێهە کەس منی خۆش ناوێت و...

دایکم گوتی: «ئاسۆ، هۆشت لە کوێهە؟ بۆ نایەیت؟»
سەرم وەرسووڕاندە لای دایکم و گوتم: «قاچم گۆد بوون»
دایکم داهاتەووە و گوتی: «وەرە بە کۆل هەلت بگرم»
گوتم: «نە، دایکە، تەنیا دەمەوێت کەمیک دابنیشم»
دایکم بەخیرایی راست بوووەووە، دەستی لە دەوری ناوقەدم
وەرینا و گوتی: «چیوای نەماو، گەیشتین، سەیر کە»
ئەم جارە بە راستی گەیشتبووین، هەلبەتە نەک ئێران،
بەلکو گوندیک، کە زیاتر لە قۆلیکی شکاو دەچوو تا گوند.
ناو کولانەکانی گوند دەتگوت تووشی کارەساتیکی ترسناک
بوونەتەووە، چۆلوهۆل و کشومات بوون. سەر بانی خانووەکان
زۆر بە جوانی سولاوکەیان بۆ دروست کرابوو، کە بەفر و
باراناوی پێدا بڕوات. ئاگری تەنووری هەندیک لە مالهکان
ئاسمانی بان سەرمانی گەرم دەکردهووە و لە هەندیکی
دیکەیاندا دەنگی شیوینی ژنیکی کلۆل و داماو دەبیسترا.
پیرەمێردیک لەسەر بانی یەکیک لە خانووەکاندا دانیشتبوو.
چوارشانەیهکی دەموچاو پێکداقۆپاو و دوو چاوی پەشی
بەقوولداچووی هەبوون. تەنگیکی بە شانی راستیدا دابوو

و دانه‌یه‌کی دیکه‌شی به دهستی چه‌پی له‌نیو گۆلمه‌دابوو، به شیوه‌یه‌ک چاوی بچوک کردبوونه‌وه، وه‌ک ئه‌وه‌ی سه‌یری وینه‌یه‌کی کۆن بکات، ته‌ماشای ئیمه‌ی ده‌کرد. دایکم لیوی خوی گه‌ست و گوتی: 'بیسمللا'. هه‌موومان دوو هه‌نگاو کشاینه‌وه دواوه. پیره‌میترده‌که دهستی به‌رز کرده‌وه و هاواری کرد: 'بوه‌ستن...'. هه‌واسی لانه‌واز ئه‌برۆی هه‌لته‌کاند و گوتی: 'ئاشکرایه، که شیتته'.

دایکم گوتی: 'پیم وایه، دیاره...'

پیره‌میترده‌که به‌خیزایی له سه‌ربانه‌که هاته‌خوار، زاری که‌میک به‌ش کردبووه‌وه و هیشتا قسه‌ی تیدا مابوو، چاوی بچوک کردنه‌وه و له کاک هه‌یاسی روانی و له‌ژیر لیوه‌وه گوتی: 'نه‌کا ئیوه پاشماوه‌کانی...' و پاشان لیوی خوی گه‌ست. کاک هه‌یاس گوتی: 'ژن و منداله‌کانمان برسی و ماندوون و...'

پیره‌میترده‌که دهسته‌کانی به‌حاله‌تی پارانه‌وه کردبوونه‌وه و به‌شله‌ژاوییه‌وه گوتی: 'فهرموون.. فهرموون، دهستی هه‌ر به‌وحاله‌ته‌ی پارانه‌وه به‌ره‌و ماله‌کانی گوند درێژ کردبوون و ده‌یویست شتیکی دیکه‌ بلیت، به‌لام نه‌یگوت. کاک هه‌یاس له‌نیوان بیده‌نگییکی کورتدا ئاخیکی هه‌لکیشا و گوتی: 'ئاخر ئه‌مانه سه‌رمایانه' و دهستی بو ئیمه‌ درێژ کرد.

پیره میترده که گوتی: 'نیگه ران مه بن. له و پوژده وی خه لکه که گوندی جیهیشتووه، من چاودییری له ماله کان ده که م. هه موویانم به گه رمی هیشتوونه ته وه. فه رمون، فه رمون'.
کاک هه یاس پشتی له من بوو، به دروستی تینه گه یستم چی به پیره میترده که گوت، که پیره میترده دستی خسته سه ر چاوی و گوتی: 'بان چاوم'.

دایکم خو شحال بوو، نه گه رچی قاچیکی شهل بوو بوو و کوکه برستی لی بریبوو و دوو کانیهی بچوکی له نیو چاویدا دروست کردبوون؛ هه ر من دهمزانی خو شحالییه که ی ته نیا به هوی دهر بازبوونمان و نه وه وه بوو، که عومه ری شه هلا وای دهمزانی مردووین.

دایه خه جی دهستی دایکی گرتبوو، توند دهیگوشی و دهیگوت: 'زریان، ئیدی ته واو، نه وه هیچ کات نه وه نازانیت، که میک خو راگر به و...' و چاویکی هه ر له لای من بوو، به لام من نه دهمزانی چی ته واو بووه و نه وه چ شتیکه، که هیچ کات نایزانم!

دایه خه جی دهستی دایکی به ردا و سه ری بو لای هه واسی لانه واز وهر سوو پراند، که سیغاری ده پیچایه وه و زمانی به په راوییه که دا دهینا. رامکرده لای دایکم و دهستیم گرت. سیوهریش دهستی کاک هه یاسی گرتبوو، به دهوری گوندا دهم سوو رایه وه. سه رمام بوو، هه موومان سه رمامان

بوو. ماندوو بووین، گشتمان به هه زره تی پیا له چایه کی گهرم و جینه ک بووین، که بتوانین به ئارامی قاچی لی رابکیشین و بنووین.

پیره میردی تاین و چه ند پیاوی دیکه و دوو ژنی قه له وی چوارشانه جلکیان بو هه موومان هینا، لی ئیمه هه رچی له بهرمان ده کرد بو مان ته سک بوو، به لام ئیدی سه رمامان نه بوو. له جینه کدا دانیشتبووین و قاچمان راکیشابوو و پیا له یه ک چای گهرمان به ده ست و چه ند کلۆشه کرمان خستبووه گو شه ی لیو و پرسیاریکیش، که له نیو میشکی هه موومان ده خولایه وه و ده تگوت تابه کی گهرمی گرتوو و هه دادانی نییه.

کاک هه یاس سه ری له په نجه ره ی یه کیک له ژوو ره کانی خانوو که هینایه ژوو و زور به هیمنییه وه گوتی: 'که هه سانه وه وه رنه ده ره وه. ده مه ویت نه شمیل و شوان له یه کدی ماره بکه م!' و گریا.

ژنیک شانی هه لته کاند و به ده نگیکی به رزه وه پیکه نی. دایکم وه کو دیوار کر و بیده نگ بوو و به هه ردوو ده ستی سکی خو ی هه لده شیلا. که س وشه یه کی له دم نه ده هاته ده ر، هه مووان به پرسیاریک، که میشکی ئالۆز کردبوون، لیوی خو یان ده گه ست و سه یری یه کدیان ده کرد. تینه ده گه یستم بو له و ژوو ره دا هه مووان لیوی خو یان ده کروژن و دایکم بوچی سکی خو ی هه لده شیلت و ده نالیئیت، نه شمده زانی به و جلکه

ته سکانه وه له ژووره که دا بمینمه وه، یان بچمه لای سیوره، که خه ریک بوو له م ژوور بو ئه و ژوور رایده کرد.

پیاویکی بالابه رزی چاوخیلی شه له، قاچی راسته شی ده له نگی، که ده رگای حه وشه ی مالی پیره میردی کرده وه، هه ر به لوق به ره و لای کاک هه یاس ده هاته پیش، یاخه ی پیاوه کانی دیکه شی راده کیشا و هه ر کفری ده کردن، قسه ی وای ده کرد، که ته نیا هه ر خوی و گه وره کان تی ده گه یشتن و ده یانزانی واتایان چیه. له په نجه ره ی ئه و ژووره گه وره یه ی، که وا که سانیک له ماندوویتیدا لی پالکه وتبون، ئه و ره فتارانه م دیتن، که ئیستا ئه و پیاوه نواندی. هه لبه ته پیشتریش، ریک له و کاته ی، که عومه ری شه هلا ده ستی له رووی دایکم به رزده کرده وه و دایکیشم پییده گوت: (جاش) بینبوونم.

ئه و پیاوه ناوی نه عمان بوو. کاک هه یاس وای ناو هینا و گوتی: (نه عمان، ناوی خوا بینه، به هاتوهاوار هه یچ یه ک له مردووه کانمان زیندوو نابنه وه. تو سهیری روخساری ئه م خه لکه بکه، سهیری روخساری ئه م کچانه بکه که وا که زی و بسکی خویان بریوه و لای خو شه ویسته کانی خویانان جه یشتتون. بروانه، نه عمان باش بروانه، هه یشتا مه مکی دایکانمان شیریان لی ده تکیت، خه م و دلته نگی بووه ته په پووله و ئاویتیه ی دنگ و هاوارمان بووه و به ره و هه له بجه ده گه ریته وه، به لام وا فرۆکه یه ک له نیو سه ری هه مووماندا

دهخولیتته وه و دهخولیتته وه و تۆوی مه رگمان به سهردا دهپرژینیت، تۆ ناتوانیت نکۆلی له هیچ یهک له مانه بکهیت، نه تۆ، نه هیچ کهسی دیکه. جا خو ئه مه یه کهم جاریش نییه که وه مهرگ و نائومیدی و ئاوارهیی، ئاوا سه خاوه تمه ندانه ده بیته به شمان. ئیمه زور زوو ده گه پئینه وه هه له بجه و تا ئه و رۆژه دادیت ناتوانین به یلین به ها مروییه کانمان وهک په نیری ماوه به سه رچوو یان لی بیت و له ده ستمان بچن.

قته قسه کردنی وا دریژم له کهس نه بیستبوو، له گه ل ئه وه شدا له نیو شیپانه ی ده رگای ژووره که دا وه ستابووم و وهک بوو که له یه کی په رۆیین ئارام و بیده نگ سه یری کاک هه یاسم ده کرد، که له و نیو ژووره دا ده هات و ده چوو و قسه کانی کوتایان نه ده هات. هه ر هه ولی دها نه عمان رازی بکات، به لام بیسوود بوو. کللی هۆش و زهینی نه عمان له هه له بجه و لای نۆبوو که که ی به جیمابوو و هه ولدانی کاک هه یاس و ئه وانی دیکه ش بیهووده بوو.

شادی و هه له په رکی وه کو هه ر پئو یستینیکی دیکه بۆ ئیمه هه م گرنگ بوو هه م پیرۆز؛ سه مایهک، که هه ر جووله یه کی بگریت فه لسه فه یه کی تایبه تی خو ی هه بوو و بۆ کار و چالاکیی رۆژانه مان، هیژ و گوریککی سه یری پیده به خشین، له گه ل ئه وه شدا زۆر به مان مافمان به نه عمان دها و پیمان وابوو زه ماوه ندی نه شمیل و شوان له م کات و شویتنه دا زیاد

له رادهى خوى مايه پيکه نينه، به لام کاک هه ياس زياتر بيرى له خه وه ياساغه کان و دلخوشکردنى ئه و خه لکه ماته مگيره و دلخوشکردن و ئوميدوه به رنانى ئه و خه لکه و زور شتى دیکه ده کرده وه، که ئيمه دواتر تتيگه يشتين.

زور له کچه کان له دهورى نه شمیل دانیشتبوون و هه ريه که و شتيكى له بوخچه کهى خويدا ده رده هينا، شانە، کراس، پيلاو و... قژه بردراوه کانی خويان شانە ده کرد و به و له ته ئاوينه بچوکانه ی، که له گيرفانى هه ر کيژيکدا ده تتوانى بيان دوزيبه وه، له چاوه به قوولداچوو و ليوه قه لشيوه کانی خويانيان ده روانى. دايکم ئيستا چوارمه شقى دانیشتبوو. پشتى به ديواره که وه دابوو و خه ريکى چاککردنى ده موچاوه چوارده سالييه کهى نه شمیل بوو. ده ستي ده له رزين، خيرا خيرا ش هه ناسه ی هه لده کيشا و له گه ل هه ناسه هه لکيشانيشدا له بهر خويه وه ورده نزمى ده گوتن. ئه و ورده نزمانه، فرميسکيان له چاوى کچه گه نجه کانداهه هينا.

دايه خه جى پالى به دوو سه رينى گه وره وه دابوو و سيغارى ده کيشا. دوو مژى قوولى له سيغاره کهى دان و له کاتيکدا خه ريک بوو چاى گه رمى فر ده کرد، گوتى: 'خه ريکى خوت له نيو ده به يت زريان.'

دايکم، چاويكى که رکوو کييانه ی گه شى هه بوون. هه رچه ند ده ستيشم بو راوه شانده، که چى به و چاوه گه شه

که رکوکىيانه شىيه وه نه يده توانى بمبىنيت. چهندى خو بهرز و نزم کرده وه و... نه ببىنيم، هر هىچ جىيه کى نه ده بىنى. خه ياله کانى له جوگرافىايه کى دىکه ده خولانه وه، نه وه تهنيا هر به جهسته ليره بو و وهک شتىکى جووله دار و ته واو.

هه واسى لانه واز راستى ده کرد که، «جهنگ مروقه کان ده کاته کاله». ئيمه بوو بووينه کاله، هر تهنيا گه وره يى کاره ساته که جىاوازى نىوانمانى ده رده خست.

له م گونده دا، که ده تگوت قولکى راکشاو و شکاوه، ئىستا ده تگوت رسته ي جلکانه و له هه موو رهنگىک خه لکت ده بىنى، که پرسىارىک له مىشکى گشتياندا په له قازهى بوو؛ نه وىش نه وه بوو: بوچى ئيره جگه له م پيره ميترده که سى دىکه ي لى نىيه؟ ئايا هر ره بهن بووه و...؟

به لام جگه له خودى پيره ميترده، که سى دى وه لامى نه وه پرسىاره ي نه ده زانى، پىده چوو نه وىش نه يه ويته هه موو شتىکمان بو باس بکات.

دايه خه جى گوتى: 'ئاسو، ههسته... توش بچو لای دايکت تا من ناوکى دايکت دىنمه وه و...'

جگه له دايه خه جى و دايکم، که چاوى خستبوونه سه ر يهک و ده ينالاند، کهس له ژووريدا نه ما بوو. دايه خه جى ده مى خوار کرده وه و گوتى: «مه گهر له گهل توم نىيه؟ ههسته، ده رگای ژووره کهش له دواى خو تدا دابخه' و به شىوه يهک

سهیری کردم، که نه متوانی هیچ بلیم. هر ئه وه بوو هه ستام،
 له ژووره که چوومه دهر و به ره و کولان پیم پیوه نا و...
 بونی میخهک و بونی دووکه ل ئه و ناوه ی داگرتبوو.
 ژماره یه کی زوری ژنان له هه وشه دا وه ستابوون و خریکی
 چیشتلینان بوون. پیره میرده که سی مریشک و هه ندیک برنج
 و ئه و که مه شته ی له ماله چوله کاندانا مابوو، هه مووی بو
 هینابوون.

هه واسی لانه واز له وئ نه بوو. له به رزاییکدا ئاگریکی
 گه وره ی کردبووه وه و پشتی کردبووه مالان و لئی
 دانیشتبوو و گورانیی دهگوت. من و سیوه ر بو لای شوان
 بیکه س دهچووین، که کوره گه نه کهان دهوریان گرتبوو و
 هه لده په رین. زور له و خه لکه هه لده په ری، زوریان جگه له
 من و سیوه ر و دایکم و دلبر، که له سه ر بانی یه کیکی له
 خانوه کاندانا دانیشتبوو و له خه یالیدا کتیبی هه لده دایه وه.

کوره لاهه کان دهستی یه کدیان گرتبوو. ده سنگرتنیکی
 سهیر. هه موویان روویان له لایهک بوو و قاچیان به
 شیوه یه کی سه رنجراکش به و سه ر به فرده دا ددها و دیمه نیکی
 مایه ی تیرامان و جوانیان پیک هینابوو. سیمایان زیاتر له
 بووکه له ی یاریی دهچوو، که دهستیکی لیژان و جادوویی بیان
 جوولینیت.

دوو پياو ئەملا و ئەولای شوان بیکهسیان گرتبوو و بهرهو لای نهشمیلیان دهبرد. سیوهر و مندالهکانی دیکهش له دوایانهوه دهرویشتن و چهپلهیان لی دها و پیدهکهنین، بهلام من و چهند کوریکى دیکه زهینمان هر لای کچیک بوو، که لهسهر بانى یهکیک له مالهکاندا وهستاوو زنجیره چیاکانی دالانى دهژماردن. میشکی پر بوو له جهنگه و بالنده و له چاویدا کتیب دهبیندرا و لاپهپهکانی ههلهدرانهوه. ناوهکهیم دهزانى. کولمى خر و پیستی هینده سپى بوو میوژى رهشى بخواردبا لییهوه دیار بوو. دلکی شووشهیی به گهردنیدا ههلواسیبوو، بویه وام ههست کرد، که دهبی ناوی دلبر بیت. کهسانیکی زورم بیر دههاتنهوه، به پارانهوه هاتبوون و زور زوو تیهپیبوون، بهلام راستگویانه بیژم بو مانهوهی دلبر له هزر و یادهوهریمدا زورم ههول دابوو، ئەهگرچی خو دهشمزانی ئەم کاره هینده پیویست نییه. ئەو لهو بهرهبهیانهی ئەو رۆژهوه، که به لهچکهکهی خوئی خنکاند، تا ئەمشهوه ههموو رۆژیک من لهو شهقامه دریژ و تاریکهی زستانی سالی ۱۹۸۸دا، لهگه تارماییهکهیدا دهژیم و شان به شانی درۆم.

لهو رۆژهوه، که مهرگ هاتبوو ههزمان، دلبر یهکهمین کهس بوو، که دواى مردنى توانیبوو لهنیو گوردا رابکشیت. تهرمهکانی دیکه گشتیان هیشتا لهو گوره کهوتبوون و ئیمه

بؤ هر شوينيك بچووبايڻ رڄوحي ئهوانيشمان له گه لدا ده هات
و ده ياننالاند، نالاندني دلته زين و بي برانه وه، كه هر ناله يه ك
هه شت زامى قوولى له جهسته ي زهويدا جيده هيشت.

ژنيك هه شت دانه هيلكه ي به شيويه كي تايهت له
به رده رگاي مالئيك دانابوون. نه شميل به نازيكي ژنانه وه، قاچي
دانايه سر هر هه شت هيلكه كه و له گه ل شوان بيكه س چوه
ژووره وه. كاك هه ياس به دهنگيكي به رز شتيكي به سه ردا
خويندن و ئه واني وه كو دوو هاوسه ر به هم مووان ناساند.

گشتمان بؤ حه وشه ي خانويك، كه له واني ديكه گوره تر
بوو، گه راي نه وه. دهرزيت له حه وشه هه لدا با به عه رزي
نه ده كه وت. ژنه كان چووبونه وه ژووره كان و پياوه كان
كاسه ي شورباي گه رميان ده ست به ده ست ده گي را تا
خواردن به سه ر هم مووياندا دابه ش بكن و كه س برسي
نه مي ني ته وه. من له ته ك دا يكمدا له يه كي ك له ژووره كان، كه
پي ده چوو ژووري ميوانان بيت و شته كاني به جواني له سه ر
يه كدا داندرا بوون، دانيشت بووم. باليف و پشتي له دورماندوري
ژووره كه هه لندرا بوون و هر باليفي ك و هر پشتي ك كه سيك
پالي ويدا بوو، كه سيكي خه مگين و ماندوو. ژووره كه كشمات
بوو. هم مووان له خه يال داني خوياندا مژيان له سيغاري تال و
تفت ددا و وا ده كو كين، كه مروف ده يو يست بداته پر مه ي
گريان و له هر جيگايه ك بيت ته نيا ئيره نه بيت و...

ههواسى لانهواز له نيو شپپانهى دهرگاكه وهستاوو و خهريكى ژماردنى ئهوانهى ژوورهوه بوو، به شتوويهك پهنجهى لهسهر ههر يهكيكماندا دههژاند وهك ئهوهى ههر يهكيكمان زياتر له ههشت كهس بين و ئهمهش ژماردنهكهى لى ئالوز دهكرد، بويه پهنجهى بو كيژولهيهك رادا و بهتوورهيهوه پنى گوت: 'له شوينيك توتكه بگره. ئهوه زياتر له ههشت جار بتان ژميرم... ئهم جار له جى خوت بجوولئيت گويت دهبرم'. ديسان دهستى به ژماردن كردهوه و دواچار ههچهندي كردى نهيتوانى بزائيت چهند كهسين...

سهرم وهرسوورانده لاي دايكم و گوتم: 'ناوكت هاتهوه جى؟'

دايكم هيچى نهگوت، تهنيا سهرى ههژاند و له عهزرهكه راما.

ههواسى لانهواز هاوارى كرد: 'ئاسو، ههسته له پهنجهروهه سهيريكي دهرهوه بكه بزانه كهس له كولان نيبه.'

دايكم سهرى ههلبرى و من ويستم دووباره لنى بپرسم، ناوكت هاتووتهوه جى، يان نا، بهلام دايكم دووباره سهرى داخست و له عهزرهكه نز بووهوه، ههستام و سهرم وهرسوورانده و ههر له پهنجهره بچوكهكهوه، كه روهو كولان دهكرايهوه، سهيرى دهرهوهه كرد. كولان چول و هول بوو، تهنيا تا بلئى شوينئى لهو سهر بهفرهه جيمابوون، ههروهه

لوريتيڪيش، كه پروهو گوند دهات. خيرا بهري خوم بو لاي
دايكم وهرسووراند و گوتم: 'ئوتومبيليك وا بهرهو گوند ديت
و...'

هواسي لانهواز قاچي چهپي بهرز كردهوه و بهسهر دوو
ژن و سي كورپيژگه دا بازي دا و به راكردن خوي گهيانده
لاي په نجهر كه. دايكم دهستي دانايه سهر سكي و نالاندي. بو
ماوهيه كي كورت ژووره كه بيدهنگ بوو، تاريك داهات و له
چاو قوچانيكا دووباره ههرا و دهنگه دنگ سهرى ههلايه وه
و كهس گوئي له كهس نه ده بوو! كاسه ي شوربا دهست به
دهست دهرؤيشت و قهف قهف ههلمى لى ههله دستا. ههر
كهسه و بو لايهك دهچوو و شتيكي دهگوت، كه نازانم چي
بوو.

دايكم دهگريا و ههر دهگوت: 'تازه له نيو چووين.
مانه وه مان ليژه ههله بوو.'

دايه خه جي دهستي له شاني دها. ژنيكي ديكهش هه مان
ئهو قسانه ي دايكمي كردن و سهرى وهرسووراند و ئامازهي
به هه موومان كرد، كه ئيدي دهرفته ي راكردنمان نيبه و
ئوتومبيله كه گه يشتووه ته نيو دي، ته واو كار له كار تراز اوه
و... كاك هه ياس به خيرا يي بهسهر قادرمه كان كهوت. په نجه ي
به دهميه وه نابوو و به هه مووماني دهگوت: 'وسسس!'

پياويكى كه له گهت له ئوتومبيله كه دابه زى و چه ند پياويكى ديكه ش دواى ئه و دابه زين. يه كيك له و پياوانه، كه نازانم كى بوو و پشتى له لورييه كه بوو، گوتى: 'ئه مير، كامه له م خانوانه مالى بابه مه روخه؟'

پيم وايه ئه مير وه لامى نه دايه وه، چونكه هيچ دهنكيكى ديكه مان له و پياوانه وه گوى لى نه بوو. كاك هه ياس خيرا پووى له هه موومان وه رگيرا و هه ولى دا تيبينى نه كه ين، كه ئه وپش به ئه ندازه ي ئيمه ترساوه. گوشه ي په رده كه ي به دوو په نجه گرت و گوتى: 'ليزه هيچ مه ترسيك نبيه، نيگه ران مه بن... خوم...'

هيشتا كاك هه ياس قسه كه ي ته واو نه كردبوو، كه دهنكيك له هه وشه كه وه گوتى: (مه ترسن ئه مانه ئيرانين).

من و سيوه ر به ر له هه مووان هاتينه در و له هه يوانه كه راوه ستاين، ئه وانى ديكه ش به دواماندا هاتن. سيوه ر ده ستى گرتم و به ترسه وه گوتى: 'ئاسو، تو بليى چى روو بدات؟' گوتم: 'ئه گه ر بمانگرن دلنيا به به نداويكى گه وره له سه ر ئاوى سيروان دروست ده كهن و ئيمه ش له ديواره كانى ده گرن.'

ئهم قسانه ي ئيستا من به سيوه رم ده گوتن، هى سه لما خانم بوون، كه به ر له وه ي سى جار بقيرئينيت و بمريت به دايكى گوتبوون.

سيئوه رپووي تينكردم و گوتي: 'ئه م قسانهت هر گالته ن و ايه؟'

گوتم: 'خوم له سه لماخانم بيستوه...'
سيئوه گوتي: 'من نامه وئت له ديوارم بگرن. من خو قور و به رد نيم كه...'

دهستم دانايه سهر دلم و گوتم: 'منيش نامه وئت، به لام...'
سيئوه قيژاندي و و رايكرده لاي كاك هه ياس و من دهستم هه روا له سهر دلم بوو و له و پياوه ئيراننيانه رامابووم، كه به واقور ماوييه وه سه يري ئيمه يان ده كرد و ده يان پرسى: 'ئيوه تا ئيستا له كوئ بوون؟'

كاك هه ياس قسه ي به و كابرايه برى، كه پيم و ايه ناوى ئه مير بوو و گوتي: 'ئيمه له هه له بجه وه هاتووين... به ريگاي نيو چيا و دارستانه كاندا! ئيستا ئيوه پيمان بلين بوچي هاتوونه ته ئيره؟'

سيئوه له پشت كاك هه ياس خوى ويكهينا بوو. پشتى له من بوو و ده گريا و پيم و ايه نه يده زانى كه وا منيش هينده ي ئه و ترساوم، يان رهنگه بشيزانيبيت و به لايه وه گرنگ نه بوو بيت. دهستم به رز كرده وه و گوتم: 'سيئهر.'

به لام سيئوه وه كو كيسه ل چوو بووه نيو قه پيلكى خو يه وه و وه لامى نه دامه وه. ئه و پياوه گوتي: 'خالو گيان، ئيمه بو بردنى كاك مه ردوخ گه رايينه ته وه.'

پیره میرد له خوار پلیکانه که دا، پیل او هکانی کردنه وه پنی و
 گوتی: 'من بو هیچ شونینیک نایم. ئیره خاکی منه. هر لیره
 ده میمه وه، تا ئه و پرژهی هه موو ئه وانی دیکه ش ده گه ری نه وه.
 وه لامی ئه و پر سیاره ، دیسان سه ری هه لدا بو وه و ئیمه
 ده ماتتوانی ئه مه به روونی له چاوی پیره میرد ه که وه، که له
 دوو په نجه ره ی کراوه ده چوون، ببینین.

کاک هه یاس ده ستی بو پیر و منداله کان دریژ کرد و گوتی:
 'خوا خیرتان بنوو سیّت! ئیستا، که ده تانه ویت چاکه بکه ن،
 ئه مانه له گه ل خو تاندا بیه ن.'

بزه یه ک که وته سه ر لیوه کانی ئه میر و گوتی: 'بان چاو
 باوکه گیان! ئیمه هه مووتان ده به ین، هه لبه ت ده بی سه بر بگرن
 تا لۆرییه که ده گه ری ته وه.'

من نه مه ده ویست له گه ل ئه مان و به و لۆرییه برۆم. بانگی
 سیوه ریشم نه کرد، به په له رامکرده وه ژووره وه و په توویکی
 گوره و ئه ستوورم راکیشایه سه ر خوّم. ژنیکی که له گه تی
 چاوگه شی قژزه رد، سه ری هینایه ژیر په توکه و گوتی:
 'به دوا ی چیدا ده گه ری تیت؟'

دهستم خسته سه ر سه رم و به ده ربړینیکی پچرپچر، وهک
 لاله په ته یه ک، گوتم: 'به-به-به-ددو-ا-ی سه ری خوّمدا
 ده گه ری تم.'

ژنه که چهپه سا و چاوی لی زهق بوونه وه و گوتی:
'بیسمللا! و خیرا خیرا له ژووره که چووه ده ری.

چاوم ده زووران ه وه، دهستم دهیانتریواند، پشتم
هه لده لرزی و ههستم به سه رما ده کرد، دلم خه ریک بو
له یاخه ی کراسه که مه وه بیته در و قاچم وه کو دوو ماسیی
مردوو له ژیر په توکه راکشابوون؛ له گه ل نه وه شدا نازانم بو
هر وام هه ست ده کرد که وا سه ری خوّم ون کردووه و
هه رچی به دوایدا ده گه پریم ناتوانم بیدوژمه وه.
دایکم دوو جار گوتی: 'ناسو'.

لی من هه ردوو جاره که وه لامم نه دایه وه، هه رچه نده
ده مزانی کاتیک بانگم ده کات سه ری هه لده بری و تا دیت زیاتر
ده کوکیت و به و کوکه یه سوور هه لده گه ریّت و هه ناسه ی
ده گیریّت.

دایکم چه ند جاریکی دیکه ش به قوولی کوکی و دواتر
ده ستی هینایه ژیر په توکه و داینایه سه ر سه رم و گوتی:
'ناسو، سه رت چه ند گه رمه!' و دیسان کوکی.

سه رم له ژیر په توکه ده رهینا و گوتم: 'به لام دایه من
هه ست ده که م سه رمم لی ون بووه، له شوینیکی زور دوور
لیم ون بووه...'

دایکم ده ستی کیشا به سه رمدا و گوتی: 'خاکم وه سه ر...'
و گریا و ئیدی هیچی نه گوت، منیش هیچم نه گوت، نه مده توانی

هیچ بلیم. وشه وهکو تامی گه زۆ به زمانه وه نووسابوون و له نینو ددانه کاندا گیر ده بوون. چه زم لئ بوو بگریم، به لام نه ده کرا، نه مده توانی. له وه ده ترسام یه کیک بهیت و بمدوزیته وه و من و دایکم به خورتی بخاته پشتی ئه و لۆرییه گه ورهیه و... هه واسی لانه واز هاواری کرد: 'کهس به جی ماوه؟'

ژنیک گوتی: 'بوهستن منیش دیم.'

چه ند پیاویکی به تاقهت له گه ل هه واسی لانه واز، مندال و پیره کانیان سوار ده کردن و لۆری به ری کهوت. سیوه لای دایکی مایه وه و دایه خه جیشیان له گه ل نه چوو، هه ر له وی له تهک دایکم، که له ترسی سییه ری عومه ری شه هلا ده لهرزی، مایه وه.

هه واسی لانه واز کلاوه که ی کرده وه سه ری، جگه ره یه کی خسته نینوان لیوه گوشتنه کانی و رووه وه هه له بجه راوه ستا و گریا. شتیک له هزریدا ده سووتا، دووکه لی لئ هه لده ستا و جامی چاویلکه که ی داده پۆشی. چاوی نه ده بیندران، لئ من تیبینیم کرد که وا خه ریکبوو ده گریا. وینه یه کی بچوکی به دهسته وه بوو و په نجه ی پیدا ده هینا و من ئه وه نده ی له میشکی خۆمدا هینام و بردم، بیرم نه هاته وه خاوه نی وینه که م له کوئ بینیه...

نه مده زانی ئه م شه ویش فرۆکه مان دینه وه سه ر، یان نا. ترس هیشتا هه ر وهکو خۆی بوو، تو زقالیک چیه به ری

نه دابووم، به لام ئه و پياوه ئيرانيه به كاك هياسى گوتبوو، كه
ئاسمانى ئيره سهلامه ته و سيوهه ئهمه ي به گوئندا چرپانديبوو
و من دووباره خووم خستبووه و هه ته و په تو و خووم له خووم
خستبوو. نه مده زانى داخو ئه و پياوه راست دهكات، يان نا،
به لام قسه كانى به چه شنيك بوون، كه متمانهى پى بكهيت.
وا بزانه رهوشى دايكم باشتر بووبوو.. دايه خه جي
خه ريكي دلانده و هوى بوو و دهگوت: «نيگه ران مه به زريان،
هيچ شتيك روو نادات».

ويستم شتيك بيژم، به لام تاچه تم نه بوو، تاچه تى هيچ كه سم
نه بوو. سه رم هه روا له ژير په تويه كى ته نكى زهردا بوو.
ئه وهنده زهرد، كه هه ستت ده كرد بوني ليموى لى ديت. چاوم
دانانه سه ريه ك و له نيوان ئه و زهرديه و بوني ليمودا به زور
خه ووم له خووم خست، خه ويكى قوول و دريژ...
باشتر وايه توش بچيت بخه ویت. رهنگه قسه دووباره كانى
دايه خه جي ماندووت بكن و سبه ي، كه ئيمه دهگه ينه ئيران،
تو به جي بمينى و ئاواره ي پيلاوه كانت بكاته پي و بروات.

۱

چەند کچە گەنجیک چووبوونە سەر بان و پیکەو و
 یەکدەنگ قورئانیان دەخویند. کچەکان هەر یەکەو سیویکی
 میخەکرێژی بەدەستەو بوو، کە هەواسی لانه‌وازیش پیشتر
 یەکیکی لێ ون بووبوو و هیشتاش هەر بەدوایدا دەگەرێ
 و نایدۆزیتەو و ئەوەندە بەسۆزەو «گەوهەرێ گیان
 گەوهەرێ»* دەچریت، کە مەژۆف پێی خۆشە لە ناخی دلەو و
 بگریت.

کاک هەیاس پشتی بە دیواریکەو دابوو، کە بۆی
 هەبوو هەر ئیستا نا ئیستا برمیت و چەند نەوێهەک بکاتە
 ژێر داروپەردووی خۆیەو. باپیرە بە بیدەنگی لە کونجیکدا
 دانیشبوو و هەناریکی بەدەستەو بوو، ژنیکیش بە شەلەشەل
 دەهات و دەچوو و هەناری دنک دەکردن و دنکەکانی گۆر
 دەکردنە ناو مەنجەلیکی گەورە و پاشان مەنجەلەکە ی دادەنایە
 سەر گۆرکیک، کە ئاگریکی گەورە ی تێدا کرابوو و بە
 دەستیک دار و چیلکە ی رەپیش ئاگرەکە دەکردن و ئاگرەکە ی
 خۆش دەکرد و بە دەستی دیکە ی سەری خۆی دەخوراند.

له نيو ئو هه موو هه نارهدا، نيگام كه وتبووه سهر پوخساري
 باپيره و ته كانى نه ده خوارد، نيگام پيك له سهر چاو و دهم
 و لچى، كه ره قهه لاتيوون، گيرسابووه وه. دايكم به رده وام
 سيخورمه ي له ته روكم ددان و ده يگوت: 'ههسته، مردوو خو
 سه يركردنى ناويت و...'

له ههر چوار لاي حه وشه كه، به نهرمى دهنگى سه ردولكان
 دههات، كه له نالاندن دهچوو، نالاندنى ئو پشيلانه ي عومهرى
 شههلا ده يخه ساندن و به خورتى ده مى ليكده كرده وه و مه ي
 ده رخوارد ددان و... دايكم دووباره سيخورمه يه كى له ته روكم
 ژهند و گوتى: 'له گه ل تومه، ههسته.'

په توكم له سهر خوُم لادا. دايكم له ته نيشتم دانيشتوو.
 پهنگى به روانه وه نه مابوو و ئيدى هيچى نه ده گوت، ته نيا
 سيخورمه كه ي ئاماده بوو بو له كه له كه دانم و... به لام سيوه
 سهرى له ناو دهركه هينا بووه ژوور و به ئاماژه ي په نجه ي
 ده يگوت: 'ئاسو، زووبه وهره ده رى!'

ژنيك له به ردهركه خهريكبوو ده زووى به ده رزييه وه
 ده كرد و ژنيكى ديكه ش پارچه يه كى سپى ده بپرى و به
 ژنه كه ي ديكه ي ده گوت: 'هه موو شتيك كاتى مردن بونى ئو
 شوينه ي لى ديت، كه ياده وه رييت له گه ليدا هه يه!' و من له دلى
 خوَمدا گوتم: 'كه ركوك.'

سيوه ر گوتى: 'ده وهره ئيدى.'

گوتم؛ 'بۇ كۆي؟'.
سىۋەر گوتى: 'يەككىك مردووه!'.
جا من به چىم زانىبايه، كه ئەو مردووه دلېره.
سىۋەر گوتى: 'خۆى خنكاندووه!'.
گوتم: 'كئيهه'.
سىۋەر به دلنئاييه وه گوتى: 'هەمان ئەو كچەى، كه
خەيالدانى پېر بوو له بالنده و دارستان و له نيگايدا كئيب، كه
پەرەكانى هەلده درانه وه.
من نەمدەزانى داخۆ سىۋەر ئەم شتانه چۆن دەزائىت و
نەمدەزانى، كه دواچار چى پروودەدات. دوو هەنگاو كىشامە
دواوه و سەرم لەبەر خۆم نايه وه و بۇ هەر چوار لای خۆم
پوانى و...
سىۋەر گوتى: 'بەدواى چىيدا دەگەرئىت؟'.
گوتم: 'بەدواى سىبەرى خۆمدا! ئەرى تۆ سىبەرى منت
نەبىنيوه؟'.
سىۋەر پىكەنى و بە پىكەنینه وه گوتى: 'چىيه لىت گۆراوه!'
و سەرى بادا.
شانم هەلته كاند و بەتوورپەبىه وه گوتم: 'پىتوايه شىت
بوومه؟ ئەگەر سىبەرى خۆت لى و ن دەبوو... ئەگەر...'
سىۋەر دوو جار بەدەورى خۆيدا سوورپايه وه و گوتى:

’ده زووبه دهی، وهره با برؤین، به خوا ئیستا وهختی ئه و
گه لحوئیه نییه!‘

ئیستا ئیدی سیپه رم له گشت جئیه ک بوو و له هیچ
جئیه کیش نه بوو و سیوهر نهیده زانی، که هه بوونی سیپه ر چ
گرنگیه کی هه یه، یان رهنگ بیت بشیزانیییت و خوئی لی له
گیلی دابیت.

سیوهر توند دهستی راکیشام و گوتی: ’راکه ئاسۆ، درهنگه
درهنگ!‘ و به چه شنیک جهختی له سه ر ئه م وشه یه کرده وه
وهک ئه وهی مه بهستی بیت بلن، ”ئه و خوگنخاندنه ت له
چیه!...“.

چهنه پیاویک له بهر دی له تهک زیاره نگایه کدا چالکی
قوولیان هه لکه ندبوو و چهنه پیاوی دیکه ش تهرمیکیان
خستبووه سه ر داره بازیک و هه موویان پیکه وه به ره و ئه و
چاله دهچوون، که هیچ له گوړ نه دهچوو، به لکو زیاتر وهک
قورتیک بوو، که بو شوشتنی ئاژهل هه لکه ندرابیت.

به رپویه کی سپی له تهرمه که وه رپیچرابوو و له و دووره وه
بو من ئاسان نه بوو دهستنیشان کردنی ئه وه بکه م، ئه م تهرمه
تهرمی دل بهر بیت، به لام دل ه شووشه ییه که ی دل بهر به دهستی
کوړه گه نجیکی لاوازی لیو به باره وه بوو، که چاوی له چاوی
قاز دهچوون و ئیستا هه ر به و چاوانه ی، که له چاوی قازیان
دهکرد، سهیری ناوه وهی گوړیکی دهکرد و دهستی به و دل ه

شوشه‌پييه‌دا ده‌هينا و ده‌گريا.
 دوو پياوى كورته‌بالا تهرمه‌كەيان شوپ كرده‌وه نيو
 گوږه‌كه و كه‌ميك دواتر ئه‌و كورپه‌گه‌نجه به سه‌رده‌ستی
 كراسه‌كه‌ی فرميسكى چاوى خو‌ی سپينه‌وه، تو‌زيك داهاته‌وه
 و دلّه شوشه‌پييه‌كه‌ی له‌گه‌ل چه‌نگيك به‌فر خسته‌ناو گوږه‌كه
 و پياوه‌كانى ديكه به‌قور و شلتاوى به‌فر و سه‌هول دايانپوشى.
 يه‌كيك گوتى: «بو‌گيانى كوچكردوو، فاتحه.»
 هه‌مووان فاتيحايان خو‌يند و هيچ كه‌س نه‌يده‌زانى ئه‌و
 كچه‌غه‌مگينه، كه‌ خو‌ی خنكاند و له‌ ژيان رايكرد، ناوى دل‌به‌ر
 بو.

دايه‌خه‌جى گوتى: «ئه‌و كچه‌...» و هه‌رچى هه‌ولى دا به
 بيري نه‌هاته‌وه ناوى چى بو.
 لى من به‌هيواشييه‌وه گوتم: «دل‌به‌ر.»

دوو لورى به‌دواى يه‌كدا هاتبوونه نيو دى، دوو لورى
 گه‌ورؤنه‌ى ره‌نگ سوور، به‌دونيابه‌ك جلو‌به‌رگ، په‌تو،
 خواردمه‌نى و زور شتى ديكه‌ش، كه‌ به‌دلنبايه‌وه زورله‌و
 شتانه هه‌ر به‌كه‌لكيشمان نه‌ده‌هاتن؛ به‌مه‌شه‌وه هه‌موويمان
 له‌و دوو شوفيزه‌قه‌له‌و و كورته‌بنه‌دموچاوخپ و سميل و
 ريشتاشراوه‌وه‌رده‌گرتن و لاي خو‌مان گل‌مان ده‌دانه‌وه.
 دل‌به‌ر له‌نيو ئه‌و گوږه‌تاريكه‌دا خه‌وتبوو و خه‌لكه‌كه‌ش
 له‌ده‌ورى ئه‌و دوو لورييه‌ سووره‌گه‌ورؤنه‌گه‌ورؤنه‌يه،

دەخولانەو ە و دوو دوو پىكەو ە قسەيان دەكردن. ژنەت
خەرىكى تايەى يەككە لە لۆرىيەكان بوو و هاوارى دەكرد و
دەيگوت: 'بە خوا بىعەيبىن و هيچيان پەنچەر نىن!'
يەككە خىرا دەيگوت: 'ئەى ئەو تايەى دىكە چى؟' و ەەر
ئەو قسەيەى دووبارە دەكردەو ە.

سىنۆەرىش لەگەل ەواسى لانهواز و چەند كەسىكى دىكە
بەرەو لای لۆرىيەكان دەچوون، كە لەدواى لۆرىيە يەكەمەو ە
بوو و ەەر چوار دەورىان بە تىسمارىكى شىن داپۆشيبوو.
دايكم ەيشتا لەسەر بەرزايىكدا وەستابوو. سەرى دەتگوت
سەركى گولەبەرژەيە بە ەموو لايەكىدا دەسووراند و بانگى
دەكردم و من نەمدەزانى بۆچى وام ەست دەكرد ئەگەر
پووم بۆ ئەولا وەرگىرەم، زەينى لى دەبەرىم و كەمتر پەرۆشم
دەبىت و كەمتر بانگم دەكات.

دايە خەجى چوو ە سەر گۆرى دلەر و چەپكىك مېخەكى
چنراوى دانايە سەر گۆرى و گەرايەو ە. كەمىك دواتر كۆرە
گەنجىك ەشت جار بە مست ئاوى بەسەر گۆرى دلەردا
پرژاند و ەيندەى وەرزىك گريا. ەموومان گريابىن، ەواسى
لانهواز لە ەموومان زياتر فرمىسكى رشتن.

دەنگى قەرەقرى تايەى لۆرىيەكان بەرز بوو ەو ە، شوفىرى
يەككىيان بە دەنگىكى بەرز لەگەل يەككىدا قسەى دەكرد،
تەنيا ەەر قاچى لە ئىمە ديار بوون. دواى كەمىك گىرۆبوون،

هه مووان سواری لورییه کان بوون. هه مووان جگه له من و کاک مهردوخ، که هه رچی ئه و پیاوه ئیرانییانه پینداگرییان کرد له گه لیاندا بروت، گوئی نه دانئ و تا دههات به دلنیا بوونیکی زیاتره وه دهیگوت: 'ئیره خاکی منه. خاک وه کو مندالی مروث وایه! مروث مندالی خوئی به جئ ناهیلت، به جئی ده هیلت؟'

ویستم رابکه م و له لورییه کان دوور بکه ومه وه، به لام پیم له دووم نه دههاتن و رۆچوو بوونه نیو ئه و به فر و قورپی ئه وئ. بوئی خاک دههات، نازانم له کوئیوه دههات و که پووی پر کردبووم و من هه ر هوقه هوقم بوو و هیلنجم دههاتنی. سیبه رم به دهورمدا دهخولایه وه و له بهرچاوم ده بووه دوو و ده بووه وه یهک و دوور ده که وته وه، دوور و دوورتر...

دایکم پشتی ده شیللم و هیچ پینی وانه بوو بترسم. کاک هه یاس مستیک ئاوی پرژانده ده موچام و هه واسی لانه واز په تویه کی ده رهینا تیی وه ریپچام و خستمیه سه ر کۆلی و به زه حمه تیکه وه خستمیه ناو لورییه سووره که، که هه مووی داپوشرابوو و جگه له گوشه ی لای راستی ده رکه که ی و دایه خه جی له وئ بوو و دهیتوانی له جیاتی هه موومان هاوار بکات و توورپه یی خوئی به با بکات.

رهوشم که میک باستر بوو بوو، به لام هیشتا دله راوکیم بوو. ئاره زووی ئه وه م ده کرد له هه ر جیگایه ک بم جگه له نیو ئه م لورییه، به لام خو ئه مه هه ر ته نیا ئاره زوویک بوو وه ک هه موو

ئاره زوو ده كانى ديكه م. ئوتومبيله كه ئيدى وه پى كه وتبوو و ورده ورده له گونده كه دوور ده كه وته وه، تاكه وينه و ديمه نيكي به جيمماوى ئه و گونده، كاك مه ردوخ بوو، كه وهك په يكه ريكي به فرينه له سهر بانى ماله كهى خويدا وه ستابوو و خهريكبوو ده تاويه وه و بچوك و بچوكتر ده بووه وه...

جاده كه باريك بوو، وهك تووله ماريكي به هيز له ژير تايه ي ئوتومبيله كاندا غلور ده بووه وه، له قه له قى ده كرد و دهنگيكي وای ليوه دههات، كه مرووف ههستي ده كرد دههول له نيو سهرى دهكوتن. سيوهر له نيو ئه و لورييه ي ئيمه دا نه بوو. ههر هيچ منداليكمان له گه لدا نه بوو. دايكم پالى به دوو په تووه دابوو و قاچى به سكييه وه نووساندبوون. دايه خه جي خهريكبوو قزى بو دههونييه وه، دهيويست به قرديله يه كي رهشى بچوك كه زيبه كانى گري بدات و هه رچي هه ولى دها بوى نه دهكرا. چه زم لى بوو له تهك يه كيكدا قسه بكه م، به لام جگه له دايكم هيچ كهس له نيو لورييه كه دا نه بوو، كه قسه كانم ببيستت. سه رمم خسته سهر شانى دايكم و گوتم: 'دل بهر بوچى خوى خنكاند؟'

دايكم گوتى: 'دل بهر؟'

من له بيرم چوو بوو، كه ئه و ته نيا له خه يالى مندا ناوى دل بهر بوو و دايكم ئه وهى نه ده زانى، بويه به دلنيايييه وه گوتم: 'به لى، دل بهر!'

دايكم گوتى: 'نايناسم'.
گوتم: 'به لام خو دايه خه جى گوتى ئه و خوئ خنكاندوو!
خوم بيستم'.

دايه خه جى قرديله كه ي له شوينيكى كراسه كه ي گير كرد و
به گرژينيكه وه گوتى: 'جا چ گرنگيكي هه يه؟'.
من له دلى خومدا گوتم، "بيگومان، كه گرنگى هه يه! خوزگه
نه مردبايه!'.
هه سه نى سميل قيت گوتى: 'ئه و كه سه ي، كه له ناخى
خويدا كوتايى هاتبيت، ئه گهر دونيا ببيت هه شتيش ئيدى بو
ئه و هيچ گرنگيكي نيبه'.

عومه رى شه هلا گوتى: 'مرؤفه كانيش ميژووى
به سه رچوونيان هه يه، يه كيك دره نگر يه كيك زوتر'.
هه سه نى سميل قيت گوتى: 'ميژووى به سه رچوونى
مرؤفه كان په يوه سه ته به دلخوزه كه ي خويانه وه'.
عومه رى شه هلا پيكه نى و هه موومان ده مانزانى، كه ئه و
هيچ كات ريكه وتى به سه رچوونى نيبه و هيچ كات بى يار و
دلخواز نابيت و...
دايكم سوور هه لگه رابوو. ده ستى به سكييه وه بوو و
ده ينالاند و من پيم و ابوو ديسان ناوكى كه وتوو و... به لام
دايه خه جى پيى و ابوو تاى لتيه و به په رويه ك باوه شيني لى
ده كرد.

دايكم گوتى: 'ههوا چه ند سارد بووه!
 دايه خه جى سه رى راهه ژاند و من تينينيم كرد په نجه كانى
 گود بووبوون و هه ر خه ريكبوو بيانخاته بن باليه وه.
 دايه خه جى دايكى راهه ژاند و گوتى: 'زريان، عومهرى
 شه هلا ئيدى ده ستى به ئيوه پاناگات، خاترجه م به!
 لى دايكم له پريكدا زهرداويكى زورى هينايه وه و رهنگى به
 پروانه وه نه ما. دايه خه جى به دهنگى به رزه وه گوتى: 'نه فرته
 له عومهرى شه هلا!'

ژنيك له لاي راستى دايكم هه ر دوو ده ستى له ئه ژنوى
 وه رينان و گوتى: 'ژنى به دبه خت!، هه ر خيرا ش پرووى بو
 لاي كچه گه وره كهى سه لما خانم وه رسووران و دريژهى به
 قسه كهى دا: 'هه لبه ته عومهرى شه هلاش ته قسيري نيه! په رنجه
 كه سيك، يان شتيك واي لى كردووه، كه ئاوا ناپاكي له گه ل
 به ها مرو قايه تيبه كاندا بكات، هه ر شتيكى ئاوايه!
 كچه گه وره كهى سه لما خانم چاوى ويك هينانه وه و گوتى:
 'كه ئاوا!'

دايكم چاوى داخستبوون و بيدهنگ بوو. دايه خه جى به
 تووره بيه وه سه رى بو لاي ژنه كه سووران، كه سه يرى منى
 كردبوو و منيش بيرم ده كرده وه داخو ئه م ژنه م له كوئ
 بينيوه و هه رچه ندى ده مكرده نه مده زانى بوچى بيرم نايه ته وه،
 كه ئه م ژنه له كو مه له كهى ئيمه بووبيت.

من زور له و ژنه باشرعومهري شههلام دهناسى. زور
باشم به بيره، كه چون هه موو پوژيک سهر و چاوى خوى
دهمامك ددها، له مالى دهردهكهوت و به و پشتينه سى
گرييهى، كه به دهورى كه مهورى خويدها دهيئالاند، ساف وهكو
داريكي وشك له سهر كورسييكي چاخانهى هه سهنى سميل
قيتدا داده نيشت و له و ديو جامى هه لمگرتوى په نجه رهى
چاخانه كه وه به چاوه رهش و به قوولدا چو وه كانيه وه
چاوديري خه لكى ده كرد و به ئه سپايى سهرى هه لده كيشا و تا
ئو دهمى ده گه رايه وه مال دوو به سته سيغارى بي فله رى
به با ده كردن و دوو كه له كهى بو ئاسمان دهنارد، من هه موو
پوژي بهم چاوانهى خوم ئه مانهم به پوون و ئاشكرايه وه
ده بينين؛ بويه قسه كانى ئو ژنهم نه قبول بوون و نه برواشم
پتي هه بوون.

دايكم خه وتبوو. دايه خه جي سيغارى يه كه مى كي شابوو و
خه ريكي پيچانه وهى هى دووهم بوو و زمانى به په راوييه كه دا
دهيتا. هيچ كهس له نيو ئو ويندهنگى و ئو دوو كه لهى
سيغاره دا ئاگاي له من نه بوو و من خه ريک بووم سات به
سات هه يو لايه كم له عومه رى شههلا له هزرى خومدا دروست
ده كرد، هه يو لايه ك، كه هه ر وه ختيك سهرم به رز ده كرده وه،
له چاوقوچاندينى كدا روخسارى ده بووه هه زار پياوى تووره،
پو ده چووه نيو تاريكى و من هه موو جاريك نه مده توانى له

بەرامبەرىدا ھېچ كاردانە ۋە يەك پىشان بەدم.
 كچە گەرەكەى سەلما خانم براكەى بە باۋەشەۋە بوو و
 لەگەل كورە گەنجىكدا خەرىكى چپەچپ بوو. ھىشتا دەمى تامى
 پىيازى سوورەۋە كراوى شۆرباى دوينى شەۋى لى دەھات
 و نىگاي لەسەر دەستى كورەكە بوو و خۆى بە چىلكەيەك
 مژوول** كرىبوو و دەيگوت: «چىۋاى نەماۋە، كە بگەين!».

كچەكەى سەلما خانم بىدەنگ بوو و بەو دوو چاۋانەى،
 كە لە بەروو دەچوون، سەيرى منى دەكرد و من دەنگى
 بىر كىردنە ۋە كانىم لە بنەبانى لۆرىيەكە دەبىست، كە بىپسانەۋە
 دەيگوت، «دايناسۆر».

بەفر كەلىنى نەدەداينى و بەتەما نەبوو خۆش بكات. دايە
 خەجى پەتۋيەكى دىكەشى بەسەر دايكەدا دابوو و پەتۋكەى
 پىشتەر لە گۆشەيەكى ئۆتۈمبىلەكە ھاتبوۋە دەر. كچە
 گەرەكەى سەلما خانم چاۋى وىك ھىنانەۋە و داسافانە
 گوتى: «ۋەرە ئىرە!».

تاقەتىم نەبوو، تاقەتى ھېچ كەسم نەبوو. بە نابەدلىيەۋە
 ئاورم لى دايەۋە. دەزانم كاريكى باشم نەكرد، بەلام بە راستى
 تاقەتىم نەبوو. سەرمم خستە سەر سىنگى دايكم و چاۋم دانانە
 سەر يەك. خەنوم بىنى دايكم مردبوو و عومەرى شەھلا
 لەسەر كورسىيىك لە بنەبانى چاخانەكەى ھەسەنى سىمىل
 قىت دانىشتبوو و جگەرەى دەكىشا. سەرى ۋەك قەفەزىك لى

هاتبوو و په نجهی خستبوونه نیو قژی و به رقهوه سهیری هموو که سی ده کرد. چاوی به من ده که وت و وه کو شیریکی برسی، که په لاماری ئاسکیک بدات، راوی دهنام و دهیگرتم و توند قورگی ده گوشیم و من وه کو که تیره یه کی تیر به عه رزه که وه دنووسام و قه له رهش له سهرم هله دهنیشتن و یه کدهنگ دهیانقیژاند: 'مه رگ'.

قاچه کانم جوولاندبوون و له گه ل هر جوولاندنیکیاندا ژنیک، که له تهنیشت دایکم بووه، وه کو دیواریکی درزبردو و پروخواه و دیسان هاتووه ته وه سهر خوی. ئه و کاته بو، که زانیم وا خهون ده بینم. زلله یه کم له پرومه تی خوم دا و هه ولم دا هه ستمه وه، به لام نه ده کرا، نه مده توانی. قاچم له لچکی کراسه که ی دایکم گیر بووبوو، وام هه ست ده کرد به شتیکه وه گری دراوم. له دلی خومدا (وه ئین یه کادو)م خویند و بانگی خوام کرد. دهم پر بوو له خول و بهینی ددانه کانم قور و شلتاویان لی ده چورا. دووباره بانگم کرده وه و ئه م جاره له خه و راپه پریم. چاوم کردنه وه و له چاوی دایکم رامام، که ئیدی نیشانه ی ژیانیان تیدا نه مابوو.

کچه گه وره که ی سه لما خانم هر دو قولی توند گرتیووم و راپیده وه شاندم و من نیگام هر له سهر ده رگای لورییه که وه بو، که یه کیک کردبوویه وه. لوری له روخ جاده که راگیرابوو و هه مووان خه ریک بوون داده به زین. بونی ماسیی مردوو

له نيو لؤربييه كه دههات و مهرگ له چاوى دايكمه وه دهچكا. سهرم له سهه شانى دايكم هه لگرت، پووم بو لاي وه رگيرا و دهسته كانيم گرتن. دهستى هه ر وه كو دويئى سارد بوون و سهرما له په نجه كانيبه وه ده تكايه نيو جله كانمه وه.

دايه خه جي به ئارامى دهستى به سهه چاوى دايكمدا هينا. ويستى چاوى دابخات، به لام هه ر كاريكى كرد چاوى پاستى نه قوچا و نه قوچا. كوره گه نجه كه و كچه گه وره كه ي سه لما خانم منيان بو گو شه يه ك برد و و چهند پياويكى ديكه دايكميان، كه ئيدى منى نه ده بينى، له ناو لؤربييه كه هينا يه خوار. دايه خه جي سهرمى توند خسته نيو دهسته كانى و گوتى: 'خوا سه بووريت بدات!'

خوا له كاتى مردنى كه سيكدا سه بوورى به كه سانى زيندوو ده دات و واتاي ئه مهش ئه وه بوو، كه دايكم مردبوو و من ده بايه له نيو ئه وه هموو مردوو ده دا زيندوو بمامام و بو ئه و زيندوو بوونهش سوپاسى خوام كردبا و...

قسه كانى دايه خه جي خه ريكوو توورپه يان ده كردم. توند دهستم له نيو په نجه باريكه كانى پاكيشايه ده ر و به ره و لاي دايكم رام كرد. هه واسى لانهواز ليكله كه له پوومه تى خوى ده دا و ده گريا، به لام دايكم هه روا به چاويكى كراوه وه خه ونى به و مردووانه وه ده بينى، كه تا سهه ر سنوور له گه ل ئيمه دا هاتبوون و هيشتاش هه ر ده يانويست له گه لماندا بين و من

هه‌رچه‌نده‌ی ر‌امده‌وه‌شان‌د و ر‌امده‌وه‌شان‌د به ناگا نه‌ده‌هاته‌وه.
 كوره گه‌نجه‌كه و كچه گه‌وره‌كه‌ی سه‌لما خانم و چه‌ند
 كه‌سینكى ديكه منیان بۆ لایه‌ك برد، كه له لۆرییه‌كانه‌وه دوور
 بوو و من هه‌روا ر‌وومه‌تى خۆم ده‌رنییه‌وه و له خۆم ده‌دا و
 بانگی دایكم ده‌کرد. باوه‌رم نه‌ده‌کرد. دایكم تا چه‌ند ساتیک
 پیشتەر قسه‌ی له‌گه‌لدا ده‌کردم و نیستا دایه خه‌جی زۆر
 به‌دلناییه‌وه ده‌یگوت له خۆشیان دللی له لیدان كه‌وتوو و من
 هه‌رچی بیرم ده‌کرده‌وه تیننه‌ده‌گه‌یشتم بۆ ده‌بیت كه‌سینك له
 خۆشیان دللی بوه‌ستیت و...

گریان قورگی گرتبووم. یه‌ك به ده‌شتی شاره‌زور و
 هه‌له‌بجه هاوارم کرد، قیزاندم، گریام، بانگی خوام کرد و
 له‌گه‌ل هه‌ر هاوارکردنیکمدا به‌فری چیاکانی دالانی ده‌توایه‌وه
 و سیناویکی به‌خوڤ ر‌اسا و ر‌یک چه‌ند مانگ دواى ئه‌و سیناوه
 بیوینه‌یه دوو ولات ر‌وومه‌تى یه‌كدییان ر‌امووسى و ئاشت
 بوونه‌وه؛ له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا هیشتا هه‌موو ر‌وژیک له جۆگه و
 جۆباره‌کانی هه‌له‌بجه‌دا، زه‌رده ماسی زاوژی ده‌کن و گه‌را
 نه‌زۆکه‌کانی خۆیان له ده‌ریا و زه‌ریا‌کانی جیهاندا داده‌نین.

كاك هه‌یاس چه‌قۆكه‌ی له گیرفانی ده‌ره‌ینا. له‌په‌ر ژنیک
 قیزاندى و ژنیکى دیکه هاواری کرد: 'راکه‌ن، فرۆکه‌کان
 گه‌رانه‌وه'. هه‌موو خه‌لکه‌كه بۆ لای لۆرییه‌کان و منیش
 بۆ لای دایکم، كه هیشتا چاوی راستی هه‌ر کراوه بوو و

خه ريك بوو ته ماشاي ئاسمانى پر له فرۆكه ي نوډشه**ى
 ده كرد، رامن كرد؛ ئه و ئاسمانه ي، كه كابراي ئيرانى گوتبوو ي
 سه لامه ته و ئيستا هيج باسيك له و سه لامه تيبه له گورچ نه بوو.
 فرۆكه كان ده هاتن و ده رويشن، له هر هاتنيكياندا پوخساري
 گه ليك كه سيان له گه ل خوياندا ون ده كرد؛ پوخسارگه ليك، كه
 هه رگيز خراپه يان له گه ل ژياندا نه كردبوو و ئيستا وا ژيان
 خراپه له گه ل ئه واندا ده كات، ئه ويش ته نيا به هوى بووني ئيمه
 له ويدا...

شوان بيكه س رايكرده لاي لورييه كه و بو لاي تاويزه
 به رديك راي دام، كه له پوخ جاده كه وه بوو و دوو ژنيش
 تهرمي دايكميان راكيشايه لاي ديكه ي جاده كه و لوري له
 ماوه ي چاو تروكانيكدا پارچه پارچه بوو و پارچه كانى
 به هه وادا هه لچوون.

جاريكى ديكه ش دايكم منى له مردن ده رباز كردبوو،
 كه سانى ديكه ي ناو لورييه كه ش هه روا، به لام خوى به و چاوه
 كراوه يه وه له مهرگ نز بوو بووه وه و بزده يك به سه ر لئويه وه
 بوو.

ئه و سه د و حه فتا و شه ش كيلومه تره ته واو نه بوو بوو،
 ته واو ويش نه ده بوو. ئيمه هه روا به ريگاوه بووين و هه ر رامن
 ده كرد. هه مووان رايان ده كرد، هه ر كه سه و بو لايه ك. من
 هيشتا لاي ئه و تاويزه سه رمم خستبووه نيو هه ردوو دهستم

و دهگريام. شوفيره قه له وهكەى ئەو لۆرپييهى، كه هيجى بهر نهكه وتبوو، دهستى دانايه سهر شانم و گوتى: (ههسته پۆله گيان! تا درهنگ دانه هاتوو ده بى برۆين).

سهرم هه لېرى. هه مووان به رهو لاي لۆرپييه كه ده چوون، بيجگه له دايم كه وا هينشتا له رۆخ جاده كه بوو و به چاوى راستى ته ماشاى منى ده كرد. هه ستام و رامكرده لاي كاك هه ياس و به گريانه وه گوتم: 'تو خوا با دايكيشم سوار بكهين'. كاك هه ياس به هيواشى و به قورگى پر له گريانه وه گوتى: (به ليني مهردانه ت ده ده مى، كه دايكيشت سوار ده كهين و ليره به جى ناهيلين) و گريا.

كاك هه ياس، گازى كرده شوان بيكهس و هه واسى لانه واز و پىي گوتن: (په له بكه ن! با پيكه وه ئەم تهرمه هه لگرين). شوفيره كه به راكردن هاته لاي كاك هه ياس و گوتى: 'ناتوانين تهرمه كه بيهين، خيراكه ن خوتان سوار بن، خيراتر...'

كاك هه ياس به توورپييه وه دهستى راوه شاندى و گوتى: 'كاكه، من به ليني شه ره فم به م كورپيزگه يه داوه، ناتوانم به لينه كه م بشكينم. ده بى دايكيشى له گه ل خوماندا بيهين، هيج چاره يه كمان نيهه'.

شوفير ورته ورتىكى كرد، سه رى داخست، چووه نيو ئۆتۆمبيله كهى و له و ئاوينه گه وره يهى، كه به دهركهى ئۆتۆمبيله كه وه بوو، چاوى برپه كاك هه ياس و هه واسى

لانهواز، که خه ریک بوون دایکیمان بۆ لای ئوتۆمبیله که دهینا. ههواسی لانهواز هاواری کرد: 'ئاسۆ، زووبه، دهستت بده من' و من ههردوو دهستم بۆ ههواسی لانهواز دریژ کردن تا رامکیشیت و سواری لۆرییه که بم. سوار بووبوم و ئوتۆمبیل خه ریکبوو به پئی دهکهوت، خیرا و به ههلبهز ههلبهزهوه، وهک ئهوهی راویان نابیت، بهلام ئیمه بیرمان له خیرا ویشتنی لۆرییه که هه نهبوو، تهنیا دهامنتوانی بیر له مهرگ بکهینهوه و له و فرۆکانه و ههلبهزینهوهی ئوتۆمبیله که، که ههه ئیستا نا ئیستا بۆی ههبوو یهکیکمان په لار ببین و بکهوین و...

سهرم خستبووه سهه سنگی دایکمهوه، که ئیدی بهرز و نزم نهدهبووهوه و نهدهجوولا. چاوم داخستبوون و به ههنسکهوه بهسهه خۆمدا هاوارم دهکرد. سیوهه هاواری کرد: 'ئاسۆ، ئاسۆ.'

سهرم بلند کرد. سیوهه ماچی کردم و گوتی: 'سوپاس بۆ خوا، وامزانی مردوویت. ههسته، گهیشتن.'

لهجیاتی سنگی دایکم سههه لهسهه سنگی کچه گهورهکهی سهلهما خانم بوو. وامدهزانی خهون دهبینم. به ههردوو دهستم چاوم هه لگوفین و هاوارم کرد: 'ئهه دایکم؟!'

کچه گهورهکهی سهلهما خانم گریا و به گریانهوه دهستی بۆ لای کاک هه یاس دریژ کرد. بهلهز له لۆرییه که دابهزیم و رامکرده لای کاک هه یاس، که خاکه نازیکی گهورهی

به‌دهسته‌وه بوو و له‌گه‌ل هه‌واسى لانه‌واز و چه‌ند پياويكى ديكه خه‌ريك بوون گوڤر بو دايكم هه‌لبكه‌نن، گوڤريك، كه كه‌ميك دريژتر و پانتر له جه‌سته‌ى دايكم و من له روخ‌ئه‌و گوڤره گه‌وره‌يه ده‌گريام. فرميسك تنوك تنوك به‌رپومه‌تمدا غلور ده‌بوونه‌وه و ده‌رژانه نيو گوڤرى دايكمه‌وه و تيكه‌لى ورده كلووى به‌فره‌كه ده‌بوون و كاك هه‌ياس تاو نا تاويك ناچار ده‌بوو راست بيته‌وه و ده‌ست هه‌لبگريت، ديسان ده‌ست به‌هه‌لكه‌ندن بكاته‌وه.

له‌نيو ئه‌و هه‌موو چى بكه‌م چى نه‌كه‌مانه‌ى ناو مي‌شكم گيرم خواردبوو. چه‌زم لى بوو كه‌سيك بيتوانيايه له‌و دلله‌پراوكينه‌م ده‌ربينيته‌ و ترسم بره‌ويينته‌وه، به‌لام ئه‌م كاره جگه له خوم به‌كه‌س نه‌ده‌كرا. ريكه‌وتى به‌سه‌رچوونى دايكم ته‌واو بووبوو و ئيستا ئه‌مه راستيه‌كه بوو، راستييكي جياواز؛ راستييكي تال و ئازاربه‌خش، راستييكي هاوشيوه‌ى خه‌ونه‌كانم، هاوشيوه‌ى ته‌نيايي و ترس و پوژانى بى دايكم و...

نه‌مده‌توانى كات رابگرم. چركه‌كان به‌له‌ز ده‌گه‌يشته‌وه خوله‌كه‌كان و وه‌كو ورده چه‌و له‌نيوانى په‌نجه چكوله‌كانمه‌وه هه‌لده‌وه‌رين و من نه‌مده‌توانى رى له‌و هه‌موو خوله‌بگرم، كه ده‌چووه ناو ده‌مى دايكم، ئه‌و كه‌وته ژير ته‌پۆلكه‌يه‌ك له‌ خاك و خول و چيروكيكى پر له‌ ناسورى بو به‌جييه‌يشتم.

ئیتاش هندی جار له خونه کاندما دهیبینم. که میک
 قهله وتر و پیرتر بووه، ریک وهکو ئیتای خۆم. ههردوو کمان
 له ژیر دار هه ناریکدا راکشاوین، ئەو هه لدهستیت و به ره و
 کهرکوک دهرات، بۆ ئەو شوینهی لێی له دایک بووه، بۆ
 شوینی یادهورهییه کانی. دهستی کچۆلهیهک دهگریت، که
 ههست دهکه م من بم و دوو گیانه و کورپهیهکی دیکه ی حهوت
 مانگه ی هه لگرتووه.

نه هامة تی شهو و پوژی بۆ نه بوو، گوئی به کات و شوینیش
 نه ده دا. کاتیک، که دههات مروقی راپیچی نیو گیژنه ی خوی
 ده کرد و له ئاویکی ساردی هه لده کیتشا و سیبه ری مروقی
 هه لده گلۆچاند. نه هامة تی رووی تیکردبووم و له ناخوه فری
 دابوومه دهره وه و هیچ کهس ئەمه ی نه ده زانی، هیچ کهس
 جگه له سیبه ره که ی خۆم نه بیته، که وهک کاغه زیکی ته نکي
 شه مزاو هه لگلوچیندرا بوو و ئیدی له هیچ شوینیک به دی
 نه ده کرا.

من له ناخی خۆمدا ته واو بوو بووم و کهس ئەمه ی
 نه ده زانی و نه یده زانی، که سیبه رم نییه و هه ر ئەوه نده یه خۆم
 وا ده نوینم، که سیبه ریکم هه یه و... پیم خۆش بوو بۆ لایه ک
 برۆم. نازانم بۆ کوئی، هه ر شوینیک، که بتوانم، که بتوانم له
 خۆم، له تو، له هه مووتان و له و ئاسمانه ی، که له بان سه رم
 بوو دوور بکه ومه وه، به لام مه گه ر مروقی به بی سیبه ر تا

کوځ دتهوانيت بر بکات و دوور بکه ویتته وه، دوور و دوورتر...
 هه مووان چاویان بریووه سهر کاتژمیره دهستییه بچوکه
 زه رده کانیان، که هیشتا به دهستیانه وه بوو، په نجهیان
 پیدا دهینان، پیشانی یه کدییان ددها و به بی تیبینکردنی
 چرکه ژمیره کان، که له سهر ژماره دوودا خه وتبوون، دهیانگوت:
 «ئه ری بؤ ناخولیتته وه؟» و هیچ که سیش نه بوو، که
 وه لامیان بداته وه. زوری نه برد له م کاره شدا بیئومید بوون
 و کاتژمیره کانیان به بن گوئی خوځانه وه نا، تا گوئی له چرکه
 چرکی چرکه ژمیره کان بگرن، به لام نا هیچیان نه ده بیست.

له و به ری دئ هه موو شتیک له ژیر به فردا مردبوو و
 له مبه ره ی دیش هه تاو مروقی ده برژاند و هه ناسه ی لی
 ده بری. هه ناسه برکه م پی که وتبوو، هه ر هوقه هوقم بوو و
 دایه خه جی واید ه زانی نزرهم گرتوه. هه ر قسه ی بؤ ده کردم
 و به ده ست خیرا خیرا پشتی ده شیلام، به شیوه یه ک، که
 قولنجیکی کون بشکینیتته وه و هه رچی ده یکرد نه یده توانی.

له و سه ری دئ چهنه د لورییک به دوا ی یه کدا ریک
 پروو به رووی ئیمه ریزیان به ستبوو و راگیرابوون، دروست
 وه ک ئه و مندا لانه ی، که له روژی یه که می کردنه وه ی
 خویندنگه دا ریز ده بن. پینج پایوی بالابه رزی ریشتا شراو
 خه ریک بوون سه ندوقی سیویان له لورییه کان ده هیانه خوار،
 به نیو ئیمه یاندا ده گیران و ده گه یشته ناست هه ر یه کی کمان

به خورتییش بایه دانه یه کیان دهر خوارد ده داین.

سه رم به سنگی دایه خه جیوه نابوو و سه یری پینلوی
 ئه و پینج پیاوه که له گه ته ریشتا شراوانه م ده کرد، که هه ر
 پینجیان له یه ک ده چوون و چوار ده وریان هه موو قور و
 چلپاو و وردکه به رد بوو و یه کیک له و پینج پیاوه ئیستا
 پالی به دره ختیکه وه دابوو، که پیم وایه دارگوئز بوو و دایه
 خه جی ده یگوت دارسنجوهه* کابرا به پلوكه به ردیک قوری
 له پینلوه کانی ده کرده وه و فریی ده دایه به رده می خویه وه و...
 کورپیکی گه نج دهستی چه پی به سه رمدا هیئا و گوتی:
 'کوره لاو، بگره ئه م سیوه بخو!'

من به هیواشی سه رم بو لای دره خته که وه رسو وړاند و
 ئه و قسه که ی خوی دووباره کرده وه. دایه خه جی سیوه که ی
 لی وه رگرت، سوپاسی کرد و تییگه یاند، که دایکم مردووه و
 ئیستا له ره و شیکی باشدا نیم و دلم تیکه له داوئیت و ناتوانم
 هیچ شتیک بخوم.

کوره گه نجه که سه ری دانه واند و به دهر برپینیکی نه رمتر
 گوتی: 'زور به داخه وه' و روئیشت.

بیرم دیته وه هه سه نی سمیل قیت پیشتر له به رده م
 چایخانه که ی خویدا سوئندی خوارد بوو، که هه موو شتیکی ئه م
 دنیا یه مردووه و گوتبووی ناکرئیت ژن بیت و له دونیا یه کدا
 بژیت، که هه موو شتیکی هی پیاوه، پیم وایه هه موو خه لکه که

پنى پټکه نیبوون و منیش بیرم له کچبوونه کهم و ئه و جله
 کورانیه ی، که دهمپوشین و ههروهها قژم، کردبووه وه...
 له و ساله به دواوه ئیدی قژم گه شه ی نه کرد و دوا ی ئه وه ی
 له دسته که جیا بوومه وه ئیدی هیچ کهس نه یزانی، که من کچم
 جگه له عومه ری شه هلا...

گوندی شیخ رهش ده توانم بلیم هاوشیوه ی گونده کانی
 ده وره به ری هه له بجه بوو، به هه مان چيله ** و هه مان شیواز و
 داره هه ناره کانه وه. شیوه زاری دانیش توانی ئه و ی هه ورامی بوو
 و ئه مه هه سستیکی خو شی به هه مووان ده به خشی، جگه له من...
 ده رباربووانی بو مبارانه کانی چه ند روژهی رابردوو ئیستا
 بو به رده و امیدان به ژیان، هه ر یه که ی ئاراسته یه کیان گرتبووه
 بهر و ده رویشتن. شوان بیکه سیش ده سستی ژنه که ی خو ی
 گرتبوو و به و دلنیا بییه ی، که له ده نگیدا هه یبوو، به وانی دیکه ی
 ده گوت: «ئیمه به ره و کامیاران ده روین، کهس له گه ل ئیمه دا
 دیت؟».

کچه که ی سه لما خانم هاواری کرد و گوتی: «ئیمه ش له گه ل
 تودا دیین، من و ئه رکان و برا که م».
 ئه رکان ناوی ئه و کوره گه نجه بوو، که له نیو لورییه که
 به رده وام له گه ل کچه گه وره که ی سه لما خانمدا چپه چپی ده کرد
 و من ئه مه م ئه و کاته زانی، که ده سستی کچه گه وره که ی سه لما
 خانمی گرت و نازانم بو وام هه ست کرد، که ئه و به و قاچه

خواروخچانەى ناتوانىت كچهكەى سەلما خانم بېسەتتەوہ
بە ژيان.

هەواسى لانهواز گوتى: 'ئەى بۆ لىرە نامىنىتەوہ؟'
ئەركان دەستىكى بە سەرى خۆيدا هينا و گوتى: 'بىر كىردنەوہ
لەو هەموو قوربانىيانە لىناگەرېت بىخەوم... ئەم ناوہ پىر بووہ
لە...' و قسەكەى قووت داىەوہ و لە عەرزەكە راما.

هەواسى لانهواز وىستى شتىك بلىت، بەلام نەيگوت. لەسەر
عارەبانەكەى دانىشت و بەرى خۆى داىە ئەو جادەيە، كە پىم
وايە دەچووہوہ هەلەبجە و لەژىر لىوہوہ گوتى: 'لەيلا'.

كاك هەياس و سىوهرىش ماوہيەك دواتر چوونە گوندى
سەرياس. چەند كەسىك چوونە مەريوان و كۆمەلىكىش
گوازانەوہ بۆ ئۆردوگاكانى كرمان، بەلام من و داىە خەجى
و نزيكەى بىست كەسى دىكە هەر لەوئى لەو گوندەدا ماينەوہ
و...

نازانم بۆنى ئەو سىوانە جگە لە من، هەموو ئەو خەلكەى
هينابووہ هينانجان، ياخود سىو گەدەى هەمووانى سەراوبن
كردبوو، هەموو خەلكەكە بە پلە و رادەى جياواز تووشى دل
تىكەلچوون بووبوون. بۆنى رشانەوہ و بۆنى سىو... ئەو
ناوہى داگرتبوو و رەوشى مامر و كەلەشىرەكانى گوندىش تا
دەهات زياتر تىكدەچوو. دەستم خستە سەر لوتم و كەمىك
دوورتر لە خەلكەكە پالم بە تاوئىرە بەردىكەوہ دا، كە لەبەر

په نجره دى مالى ژنيك بوو، بيټه ژنيك، كه هه شت مندالى
سهركه و بنكهى هه بوون.

دايه خه جى ده يگوت: 'ناخوشى، تواناكاني مروڤ ده گورپيت،
پشوو دريژى ده كات، راي ده هينيټ، نارامى پي ده به خشيت'
و نازانم بو هيچ يهك له و خه سله تانه له مندا نه گورابوون،
لانى كه م هيشتا نه گورابوون. وږ و نائارام، به ده وري خوڤما
ده سوورپامه وه. له دوو پشكيك ده چووم باز نه يه كي ئاگريان
به ده وريدا كي شايټ. چه ننگ له قژم گير ده كرد و رامده كي شيا،
هاوارم ده كرد و جنيوم به دنيا و بنيا ددا و هر جار يك
دايه خه جى ده ستي ده گرتم، من به بو يريټ، كه مه گه ر مروڤ
زياتر له خه ونه كانيدا هه بيټ، سهرم بو لاي وه رده گيږا و
تووره و داواكارانه هاوارم ده كرد: "دايكه...".

دايه خه جى ده گريا و من دوو باره هاوارم ده كرد: "دايكه".
كات خه ريك بوو له ده ست ده چوو. دايمك له نيو گوريكى
گه وره و تاريكدا خه وتبوو و من بو گه راندنه وهى، هيچم له
ده ست نه ده هات. ماندوو بووم. زياتر له كه سيك ده چووم
كه وتبيته بهر لافاو و ريگاي چوونه وه مالى له بير چووبيټ،
له بير چوونه وه يه كي ئازار به خش...

سيټهر لام دانيشتبوو، سارد و بيده ننگ، ژيهاټ كه ميك
له ولاتر به ئامازهى په نجه ئه و چادرانه ي پيشان ددام، كه
دواى هه شت كاتژميږ له ته نيشت مزگه وته كه وه بو يان هه لداين.

دایه خه جی دهستی گرتم و گوتی: 'هسته با بچینه ناو نه و چادره، که میک بخه ویت حالت باشتر ده بیت.'

چهند جاریک ویستم ههستم، به لام هه رچی هه ولم دا نه متوانی و به ته واویش بیرم نایهت بو؟

پیاویک بو لامان دههات. سیوهر سهیری پیلاوه کانی خوئی کرد و گوتی: 'عه لا؟'

سهرم زیاتر هه لبری. کابرا تا دههات نزیکتر ده بووه وه. قاچی راستی خراب دهشلی و روضحاری ته واو له عه لای پیلاو فرۆش ده چوو.

من به هیواشی گوتم: 'عه لا.'

سیوهر گوتی: 'ناسۆ، تۆش تیگه یشتیت؟'

پیاوه که به دهنگیکی نهرم گوتی: 'شتیکتان پیویست نییه بو تانی بینم؟'

نه من و نه دایه خه جی و نه سیوهر وه لامی نه و پیاوه مان نه دایه وه و نه وایزانی هه ر سینکمان لالین و به هیمای دهست قسه که ی خوئی دووباره کرده وه و تیگه یاندین له ناو مزگوته که یه و نه گهر کاریکمان هه بوو ده توانین له وئی بیدۆزینه وه و...

سیوهر ههستا و چووه لای هه واسی لانه وان، که هیشتا هه ر له سه ر عاره بانه که ی خوئی دانیشتبوو و ته سبیحیکی به دهسته وه بوو بای ددا. پیاوه که رۆیشت و من به یارمه تی

دایه خه جی به زه حمهت هه ستام. بۆ لای چادریک چووین، که گوره و دلگیر بوو.

ئهو شه وه به دلتهنگی و گریانه وه دهستی پی کرد، سهخت تیپه پی و من و دایه خه جی تا به یانی نه نووستین؛ هۆیه که شی سه رما، یان خراپی جیگا که مان نه بوو، هر یه که مان به جۆریک خه و مان زرابوو. من چاوم بریبوو میچی چادره که، به لام نیگام له شوینیکی دوورتر گیرسابوو وه و هر کاممان رۆچوو بووینه نیو دلتهنگیه کانی خومان و دهگریان و جنیومان به یه کیک دها، به دهنگیک جنیومان دها، که زیاتر له غه رغه ره کردنی خو یواک ده چوو، نهک دهنگی مرۆف و...

کاک هه یاس دوو جار کوکی، سه ری هینایه نیو چادره که و گوتی: «ئاسۆ، دایه خه جی، شتیکتان پیویست نییه؟»
دایه خه جی به هه نسکه وه گوتی: «نا، خوا خیرت بنووسیت»
و سه ری راوه شاندا.

کاک هه یاس گوتی: «ئاسۆ، پیت خوشه ئه مشه و لای سیوه ر
بخه ویت؟»

به ئاماژه ی سه ر گوتم: «نا» و گریام و بیرم هاته وه، که چه ند له سه ر قسه کردن له گه ل سیوه ر به دهستی کاک هه واسی لانه واز لیدانم خواردبوو و جنیوم پی درابوو.

کاک هه یاس گوتی: «هر چۆن پیتان خوشه... گوتم ره نگه پیت خوش بیت بیته لای ئیمه و...» پاشان ملّچه ملّچیکی

کرد و دریژدهی به قسه کانی دا: «بؤ من تو هیچ جیاوازیکت له گه ل سیئوه ردا نییه. خوای لی خوش بیئت دایکت زور چاکه ی به سه رمانه وه هه بوو».

سیئوه ده می له گویچکه م نزیك کرده وه و گوتی: «ئاسۆ، زووه، جارئ مه خه وه! هه سته با بچین یاری بکه ین. ژیهاتیش له وئییه» و پاشان خیرا له چادره که چووه دهره وه.

کاک هه یاس نیگه رانی من بوو، ئه مه به دلنیا ییه وه ده لیم و کاتیک بینی قسه کانی زیاتر ده مخه نه گریان، به هه ردوو ده ست کیشای به ئه ژنوکانیدا، له ته ک دایه خه جی دانیشت و له گه ل مندا گریا.

ئو شه وه غه منا کترین شه وی ژیانم بوو. پیم خوش بوو له هه ر جیه ک بام ته نیا له وی نه بام، ده مویست یه کیک توند رایه ه ژاندام و له وه خه وه قوول و غه مگینه ی به ئاگا هینا بام. رامکرد بایه کۆلان و دایکم به ده نگی به رزه وه بیگوتبا، «ئاسۆ، برۆ بانگی دایه خه جی بکه و...».

کاک هه یاس هه سته، پسته پستیکی له بن گوپی دایه خه جی کرد و پاشان به ده نگی به رزه وه گوتی: «که واته من ده رپوم. ئه گه ر کاریکتان هه بوو بانگم بکه ن» و رویشت.

دایه خه جی هه روا سیغاری ده پیچایه وه. ئه وه نده ئاسووده بیم له سیمایدا به دی ده کرد، که چی وای نه مابوو خوم بخنکینم، به هه مان ئه وه رفته یه ی، که دل به ر خو ی پی

خنكاندبوو، به لّام دايه خه جى به هه مان ئه و ئاسووده ييه و به دهم سيغار پيچانه وه، پرووى له من بوو و ده يگوت: <خوشويستن زيان به دل و دهر و ونى مروّف ده گه يه نيت. ئاسو، زريان توى زور خوشده ويست و هه ر ئه و خوشويستنه زوره ش زيانى به دلى گه ياند. بيچاره زريان، ته واوى ئه و دوو ساله ي، كه له هه له بجه بوو و ژنى عومهرى شه هلا بوو، پوره كانى به ترس به سهر بردن و شه وه كانيشى به هه نسك و نه فرهت. ئه م دوايانه، كه پيى زانى دووگيانه، له ترسى ئه وه ي عومهرى شه هلا پيى بزانيّت خواردن و خه وى نه بوو، له بهر ئه وه ش له گه يشتن به ئيران شاگه شكه بوو بوو، به لّام زريان به هوى خوشحالى زوره وه نه مرد، كوره كه له سكيدا مرد بوو و...>

پرووم بو لاي دايه خه جى وهرسووران و ئه و ريگ هه شت جار له چادره كه چوه دهرى و دووباره هاته وه ژوورى و له نزيك ئه و شوينه ي، كه راهاتبوو دابنيشيت، دانيشت و ديسان هه ستا و له ژير ليوه وه گوتى: 'سه ره خوره'.

زور سه ير تاسابووم. له ناخدا هيشتا هه ر شه و بوو و هيچ تروسكاييكم به دى نه ده كرد؛ من له وه نه ده گه يشتم دايه خه جى له گه ل ئه وه شدا ئه مه ي ده زانى بو ئاوا چه نگ له ناخم گير ده كات و ئاوا دلّم ئازار ده دات. تا دهمويست بير له قسه كانى بكه مه وه، يان هيچ نه بيت قسه يه ك بكه م، شتيك بهر

سنگم دهكوت و هموو شتيكي له هزر و بيرمدا دهرمانده
 سهر يهك و په رتوبلاوي دهكرد و چالي هيند قوول و تاريخي
 له ناخدا دروست دهكردن و من هر جاره ي دهكه و تمه نيو
 يه كيكيان و له تاوي گياني خوم په له قاژم دهكرد، به لام نه و
 چالي، كه دا به خه جي له ناخدا هه ليكه ندبوو زور گوره
 و زور قوول بوو و من هر چه ندهش به هيز بام نه مده تواني
 لني بيمه در. تو وره يي تا ده هات زياتر له ناخدا ده جو لا و
 به ره و نه و كور په يه ده چوو، كه له سكي دا يكدا بوو و نه گه ر
 به اتا يه ته دنيا مسوگه ر روژي ك له نيو دلي دا يكدا جيگايه كي
 بو خوي دهكرد هوه و ئيستا سهر ي دا يكمي خوار دبوو.

باوه رپم نه دهكرد دا يكم دوو گيان بوو بيت. ئاخر نه و سكي
 ساف ساف بوو و من نه و هم له هموو كه س باشتر ده زاني.
 هر خوا ده زانيت چنده دل م بو باوكم و نه و شه وان ه ي تا روژ
 ده بووه ده يخسته سهر قاچه كاني و رايد ه ژاندم و قسه ي
 بو دهكردم و دا يكم هموو جاريك پي ده گوت: 'سيران،
 نازاندي** مه كه، كه له مال ناييت گروو ده گريت و من به ته نيا
 دهره قه تي نايه م!'

باوكم ده ستيكي به بن سميليدا دهينا و ده گوت: «ناسو
 دل كه ي منه!'

من سهرم ده خسته سهر دلي و له ژيره وه چاوم لي
 داده گرت و نه و يش نه رم نه رم پيده كه ني.

دایه خه جی دهستی دانابوو سه ر شانم، پووم بۆ وه رگنیرا. پوخساری وه کو شووشه ی هه لمگرتوو وابوو. هه م پیده که نی و هه م گرژ ده بوو و مروّف نه یده زانی بیده نگ بیت، یان بقیرژینیت!

بوخچه یه کی له ته نیشتم دانابوو و به ئەدایه کی نه رمه وه، که هه ر ئەوه بوو ده بیسترا گوتی: 'ئمه ئەمانه تی زیرانه.'

دایه خه جی منی به په تی دلناییه وه هه لواسیبوو و ئیستا خه ریکوو به سه رسه ختییه وه ته ماشای ده کردم. سه رم نایه وه بهر خۆم و دایه خه جی بهر له وه ی له چادره که بچیته ده ر، گوتی: 'یادگاری ده بیت پیا ریژریت، بیانپاریزه.'

سێ رۆژ دواتر بوخچه که م کرده وه. بوو که له که می تیدابوو، له گه ل چه ند ده سته جل، بازنه کان، زنجیر و ئەنگوستیله که ی دایکم، که دواتر لافاو هه موویانی له گه ل خۆیدا برد. بوو که له که م توند گرته ئامیزم و ئەو شه وه تا به یانی دوور له چاوی هه مووان گریام و گریام، به یانییه که شی له ماندوویتیان نه متوانی له نێو جی بیمه ده ر و له و ئاهه نگه ی، که بۆ جه ژنی نه ورۆژ ئاماده کرابوو به شدار بيم.

ریورپه سمی ئەو سه له بهر ئیمه و ئەو که سانه ی له نۆدشه مردبوون، به ساده یی به ریوه چوو؛ هه ر که سه و له سه ربانی مالی خوی له نێو ته شتی بچوکدا ئاگرکی کرده وه و مندالان به ده وری ئاگره که دا بازنه یان به سستبوو.

که میک دوورتر له دئ، چه ند پیاویک، که پشتینی سی گریان به سنبوو، دهستی یه کدیان گرتیوو و هه لده پهرین و پیاویکیش له پیشیان وه ستابوو و به ریتمیکی تاییه ت چه پله ی لی ددها، سنبه ری ده گه یشته ناوه راستی دئ و روده چوو ه نیو جوگاکه، ون ده بوو، دیسان دهرده که وه توه و به سهر شان و یالی دیدا هه لده گه را. هه مووان دلخوش بوون و ئەم دلخوشییه تا شه و له نیوهش تینه پی به رده وام بوو.

ئهو پارچه کاغه زانه ی، که دایکم خستبوونیه نیو گیرفانه فشفوفله کانی شه لواره کم، هیچ به هایه کیان نه بوو. پارهی ئیرانی له هی خومان جیاواز بوو و به کرده وه ئهو پارچه کاغه زه پان و دریژانه به که لکی هیچ نه ده هاتن. ئیواره ی ئهو رۆژه هه موویانم له بری که میک نان دانه ئهو کابرا چاوزه قه ی، که له عه نب یارمه تی منی دابوو. ئهو به راستی کریگرته ی عومه ری شه هلا بوو و دایکم ئەمه ی ده زانی.

دایه خه جی کاتیک پی زانی ئهو هه موو پارهی م له بری که میک نان داوه ته ئهو کابرا چاوزه قه، که ئیدی درهنگ داهاتبوو. ئهو کابرا چاوزه قه به و پارهی م من و چه ند که سیکی دیکه، چه ند کاترمیریک ده بوو شیخ ره شی به جی هیشتبوو و کهس به ته وای نهیده ناسی و نه ده زاندره بۆ چ لایه ک رۆیشتوو ه...

ئەو شەو و چەند شەو شەوى دواى ئاھەنگى نەورۆز ھېچ كاممان نەمانتوانى بخەوين، ھەلبەت نەك لەبەر ئەو كاپرا چاوزەقە، بەلكو بېرى ئاوارەيى و ئەو ھەموو مردووه نەيدەھيشت بخەوين. ھەر چاومان بخستبانه سەر يەك، لە كۆلان و شەقامەكانى ھەلەبجە بووين و ديسان نائوميدانە پامان دەکرد و قەلەرەش لە ھەموو لايەكەوہ بۆمان دەھاتن و شيوہنيان دەکرد. تامى دەممان تال دەبوو و بۆنى سىو و گياپۆگە رۆدەچووہ مۆخى ئيسقانه كانمان و ھەر جارە و يەككىمان دەقيژاند و تا بەيانى دەدا بپيسانەوہ دەيگوت: «مەرگ».

لە ئيران جەژن بوو و ريك سيزدە رۆژ، يان رەنگە زياتریش، پشووى گشتى بوو، بەلام جەنگ خۆ پشووى تندا نەبوو و ھەر وەك خۆى بەردەوام بوو. تا چەند كيلۆمەترىك ھېچ دكتورىك لە شىخ رەش و ئەم ناوہدا نەبوو، بەو رەوشەى جەنگ و پشووى نەورۆزە، ئەو چەند كيلۆمەترەش بۆى ھەبوو ببیتە سەد كيلۆمەتر و كەس برىستى برىنى ئەو ھەموو رپگايەى ھەر نەبوو.

كاك ھەياس بە ھەواسى لانەوازى گوتبوو، ژنىك لە سەرياس دەرمانى گيايى دەفرۆشيت و داىە خەجى بۆ پەيداكردى دەرمانى خەونەكانمان چووہتە لای، بەلكو بتوانيت دەرمانىك ببينت و لە دەستى ئەو خەونە لەيەكچوووانە

پزگارمان بکات. منيشی له گه لدا چووبووم، هه لبه ت زياتر بو
بينینی سيوهه. ئه و پوژه نه سيوهه و نه ئه و ژنه له سه رياس
نه بوون و هه ردووکمان ده ست له ئه ژنو به ره ژير گه راي نه وه
شيخ ره ش و له و پوژه به دواوه هيچ کاممان تا ماويه ک
خه ونمان به هه له بجه وه نه بينی و دواتریش به پاسپارده
و رينوینی دايه خه جي بهر له وهی بنووين، که ميک ميخه ک
و رازيانه مان بو ن ده کرد و به و شيويه هيچ خه ونیکمان
نه ده بينی.

۷

بیرکردنه وه له وهی، که دایکم دووگیان بووبیت، ئازاری ده دام، ئاخړ ئه و سکی ساف ساف بوو، من له هه موو کهس باشتر ئه مه م ده زانی. مه حال بوو دایکم مندالیکی دیکه ی له من خو شتر ویستبیت، خو ی ئه مه ی چه ندین جار به گویمدا چرپاندبوو و ئیستا دایه خه جی هیند به دلنیا ییه وه ده یگوت، که دایکم دووگیان بووه، مرؤف له جیی خو ی ده تاسییت. من ته او تاسا بووم. ئاسمانی بیرکردنه وه م ئه وهنده به رته سک بوو بووه وه، که نه مده توانی هیچ بالنده یه کی ئومید هان بده م پیندا بفریت، نه ده کرا، نه مده توانی. قسه کانی دایه خه جی کاری خو یان کردبوو. سووک و ساده و بی ئازاری ویژدان. له و رۆژه به دوا وه کارم بوو بووه چوونه سه ر گۆری دایکم، رۆژی هه شت جار و هه موو جاریش توند ده ستم به گۆر که یدا ده هینا و ئاره زووم ده کرد، که سکی ساف ساف بایه. سکی هه روا ساف ساف بوو و له گۆر که یدا هیچ ده نگیکم نه ده بیست.

بىرمە ئەو پۈژەش، كە سىۋەر لە شىخ رەش پۈيشت،
 چووبوومە گۈرستان، دلتهنگ بووم و ھەر بەو دلە تەنگەمەوہ
 بۇ جارى ھەشتەم لەسەر گۆرى دايكم راکشابووم و بە
 پچرپچىيەوہ ھەناسەم ھەلدەمژى و بەتوورەيىيەوہ دەمدايەوہ.
 لەو شوپنەى منى لى بووم ئاسمان يەكجار نەوى بوو و
 سىۋەر لەو خوارەوہ بەرەو گۈرستان دەھات. ئەو پۈژە بريار
 بوو كاك ھەياس و سىۋەر لە شىخ رەش برۆن و من ھەموو
 ئەو پۈژە لەسەر گۆرى دايكمدا راکشام و قسەم لەگەل ھىچ
 كەسدا نەكرد، تەنانەت لەگەل سىۋەريشدا، كە پوومەتى ماچ
 كردم و گوتى: 'ئاسۆ، ھىچ كات لە يادت ناكەم' و لە ناخى
 دلەوہ گريا، بىگومان بۇ من گريا، بۇ خوى و ھاورپىيەتيمان،
 كە ھەردووكمان باشمان دەزانى تەواو بوو و كۆتايى ھاتووە.
 لە دلى خۇمدا گوتم: "خۇشم دەوييت' و بە ترسەوہ لە
 دەوروبەرى خۇم روانى، ترسام ھەواسى لانهواز لەوى
 بيت و ديسان داركاريم بكات. لەسەر خۇشويستنى سىۋەر
 و دايكم داركاريم بكات و نەشتوانم بلىم ئاخ، بەلام كەس
 لەوى نەبوو، تەنانەت سىۋەريش. ئەو ئيدى پۈيشتبوو، بەو
 گريانەشەوہ، كە قورگى گرتبووم و بە دلنبايەوہ پۈژىك لە
 جىگايەك دەتەقىەوہ و سەرى دەكرد...

ئاي، كە ئەو پۈژە پۈژىكى دريژ بوو، ھەر تەواو نەدەبوو
 و نەدەبوو. سىۋەر پۈيشتبوو و من رىك بە ئەندازەى دە

يارىكەرى دۆراو لە ژىر ئەو ئاسمانە رەنگ مسىيەى، كە خۆر خەرىك بوو دەيتواندەو، بە توورەيىيەو جنىوم بە دونيا و بنيا دەدا، هاوارم دەکرد و دەگريام، بۆ هەموو شتىك گريام جگە لە خۆم.

دايە خەجى لە تەپۆلكەكەى پووهو گۆرستان بەسەر كەوتبوو، بە قورگى پر لە گريان و نيوچاوانى كوريشكاوى، هاوارى دەکرد و دەگريا. گوتى: 'تاكەى؟'

لەسەر گۆرى دايكم هەستام و گوتم: "چى؟"

دايە خەجى گوتى: 'دەتەوئيت تا كەى لەوى دابنىشيت؟'

گوتم: 'تا ئەو كاتەى لىرە دەپۆين.'

دايە خەجى نزيكتر بووهو و گوتى: 'بۇ كوئى؟'

من نازانم بۇ دەستم بۇ چياكەى بەرامبەرى گۆرستان دريژ كرد و گوتم: 'كەركووك'. و دايە خەجى پىي و ابوو دەلييم، "هەلەبجە".

دەستى دايە خەجى ئىستا لەسەر شانم بوون و توند توند دەلەرزىن و دەيگوت: 'ئىمە پامان نەكردوو تا بگەپىينهو'.
گوتم: 'ئىمە...'

دايە خەجى دەستى لەسەر شانم هينانە خوار، دوو هەنگاو دوور كەوتەو و بە دەنگى بەرزەو هەواری كرد: 'بىرى مردنت كردوو، يان ليدانەكانى عومەرى شەهلا؟ ئاسۆ، دايكت مردوو، خاك و خۆلى هەلەبجە سووتاو و گەپانەوى ئەوى

وهك خواردنی مه رگه مووش وایه؛ تیگه! دته ویت سه دام
 دووباره فرۆكه كانی بنیریته وه سه رمان و سه ركوتمان بكات
 و قورگمان بگوشیت و هه ناسه مان له بهر بپریت و... یان
 عومه ری شه هالا؟ باشتر وایه لیزه بمینینه وه و ته نیا ئومیده وار
 بین، به لكو بارودوخ باشتر بییت.

سه رمم نایه بهر خوم و گریام، به لام ئه مجاره بو خوم،
 بو سیوه ر، بو دایکم و دهستم راوه شانده و گوتم: 'من ئیره م
 پین خوش نییه. لیزه شه له هه موو لایه كه وه هه ر بونی مه رگ
 دیت!'

دایه خه جی دهستی خسته ژیر چه ناگه م و گوتی: 'تو
 ئه مه ت له ناخی دله وه نه گوت، وایه؟'

له ناخی دلمه وه نه مگوتبوو، به لام نازانم بو سه رم
 راوه شانده و به دلنیا ییه وه گوتم: 'من رقم له ئیران ده بیته وه'
 و دایه خه جی ته نیا سه یری کردم، سه یرکردنیکی دریژ و
 ئاسایی، ئیدی من له و شیوه سه یرکردنه ی تیگه یشتم، كه
 ئه ویش ده روات، وه كو هه موو ئه وانی دیکه ئیره به جی دیلیت
 و بو په شیمانکردنه وه ی ئیدی زور درنگه.

ئهو پرۆژه دریژه بو شه وه كه ی دایكرده باران، ئه مه رینك
 دوا ی مانگیك و چه ند پرۆژ بوو، بیرم نایه تنۆكیك باران
 باریبوو بییت، ئه ویش به م شیوه یه. له چادره كه هاتمه ده ر،
 هه مووان هاتبوونه ده ر. هه چ كه س بارانی وای به بیر نایه.

لېمشت ههستان و چادره كانمانى له گه ل خويدا رامالين، ئيمه ناچار بووين په نا ببهينه بهر بهر زاييه كان. هه موو شتيك ره سهر ئاو كه وتيوو و مه له ي ده كرد. ميچى هه ندى له خانوو ه كان رمايه سهر يه ك و لاشه ي ئازه لان به سهر ئاو ه وه بوون و به ده وري خوياندا ده خولانه وه. ماسى سه ميان ده كرد و به سهر ئاو ه كه دا هه لده به زينه وه و پيلى گه و ره و بچوكيان دروست ده كرد. دره خت راسته و راست له گه ل ليمشتدا ده روښتن. باران گور ه كانيشى راماليبوو و تهرمه كانى يه ك و دوو دوو له گور ه دره ي نابوو. روخسارى هه مووان له ترسان سوور هه لگه رابوو. باران گور ي دايكيشمى راماليبوو. روخسارى به ده ره وه بوو و هه روا پنده كه نى. ده ستى چه پى له سهر سكى بوو و من هه ر بيرم له و كور په يه ده كرده وه، كه له سكي دابوو و بوى هه بوو روژي ك له دلى دايكمدا جيگاي من بگريته وه و ئيس تا ئيدى سهرى دايكمى خوار دبوو.

باران وهك گوزه ي سهرنخوون ده بارى و ئيمه ش له و بهر بارانه هه لده له رزين. دهنگى هه موومان تي كه ل يه ك ده بوو و وهك ناله و نوسكه نووسكى گيانداران ده گه رايه وه قورگى خاك و باران و سيلاو ئه ويشى راده مالى.

سهرمام بوو، هه لده له رزيم، ئيسقانه كانم ده يان تريواند. ده ستى دايه خه جى له سهر نيوچاوانم بوو و به هه واسى لانه وازى ده گوت، كه سينگم هه وى كردووه و من نه مده زانى

ده ژیم، یان نا و نه مده زانی دوا جار چی روو دهدا. تهنیا ئه وه م
 ده زانی که واه ژیر ئه و چادره گه وره یه دا له بن په تو بووم،
 دروست مانگیک و چهند رۆژ دوا ی ئه و بارانه و هه رچی
 گیاده رمان هه بوو پیمان دهدام، لی بیهووده بوو. یه کیک له و
 رۆژانه ی، که دۆخم به ته و اوی تیک چوو بوو، دایه خه جی چهند
 ژنیک ی له گه ل خویدا هینانه نیو چادره که. جامیک و هیلکه یه ک
 و پارچه خه لوزیک ی له به رده م یه کیکیان دانا و له تهنیشتمه وه
 دانیشست. ناویکی به ژنه که ده گوت و ژنه که ش ناوه که ی له سه ر
 هیلکه یه ک ده نووسی. (پووناک، نووسیم؛ سیوهر، نووسیم؛
 جهیران، نووسیم؛ عومه ری شه هلا، نووسیم) و له پر هیلکه که
 تروقی و زه ردینه و سپینه که ی پرژایه سه ر ده موچاوم. من
 چاوم هه لیتان و ژنه که به خو شحالییه وه سه ریک ی به ده ورمد
 سووراند و سی جار فووی له رو خسارم کرد و پاشان
 پووی بو لای دایه خه جی و ژنه کانی دیکه وه رسوورانده و به
 فیزیکه وه گوتی: 'بینیتان گوتم چاووزار لیی داوه!'

دایه خه جی گوتی: 'خوا خیرت بنوسیته!'، ئینجا دهستی
 ژنه که ی ماچ کرد و شتیکی خسته نیو دهستی و هه ستا.
 هه موویان سه له واتیان لی دا و ئه و پشتا و پشت کشایه وه و له
 چادره که چوو ده ر، ریک وه که ئه وه ی له زیاره تی شوینیک ی
 پیروژ ده چنه ده ر، ئاوا به ئه سپایی و به پرزه وه ...

سى پوژ به سهر ئه و پوژدها تىپه پى و من حالم باشت
 بو و توانيم له چادره كه بيمه دهر. ئه و پوژه دايه خه جى
 له نيو چادره كه نه بوو، نازانم له هيچ شوينيك ديار نه بوو.
 ده ور به رى چادره كان چول بو و ژنان بو هه لكه ندى گيا
 دهرمانه كان چو بوونه كه ژوكيو. سى كچوله به جلو به رگى
 يه كده ست و يه كشيوه له به رده م مزگه وت قاچيان دريژ كر دبوو
 و پيكه وه يارىي (هه كل مه كل) يان ده كرد. ژنيكى ورديله له و
 لاي چادره كانه وه دهنكي هه لينا و گوتى: 'ئيشت به كى هه يه
 كورى باش؟'

دهستم هه لته كاند و گوتم: 'دايه خه جى.'

ئه و هه ر گويى لى نه بووم. كيسه يه كى گه وره ي، كه پيم
 وايه ئارد بوو و چاروگه كه ي سپى كر دبوو له سهر سه رى
 دانابوو، دايگرت و هاوارى كرد: 'له گه ل تومه، گوتم كارت به
 كه سيك هه يه، رو له گيان؟'

من ئه م جاره هه موو هيژى خو م كو كر ده وه و به دهنكى
 به رزه وه گوتم: 'نا.'

هيچ هه واليك له دايه خه جى نه بوو. پيم وايه ديسان
 تووشى له بىر چوونه وه بووه ته وه و له بىرى كر دووه بو كوي
 و بو چ كاريك له چادره كه چووه ته دهر. چه ند جار به هه موو
 دهنكى خو م بانگم كرد و ده ورى چادري خو مان و چادره كانى
 ديكه ش گه رام، به لام ئه و له هيچ شوينيك نه بوو، ده تگوت

بوو ته دلۆپيک ئاو و به عه زيدا چوو ته خوار. چوومه سهه
به زاييک و تا دهنگم تيدا بوو بانگم کرد، به لام هيچ هه واليک
له دايه خه جي نه بوو، که نه بوو.

کورپژگه يه که له ناو زه وييکی بچوک و چۆلدا که وتبووه
دوای دوو مريشک و سى مراوى. دوو کورپژگه ي دیکه ش
له ولاتر به داريک عه رديان هه لده کهند و سهريان راده وه شانده.
يه کيکيان هه سستا و له سهه په نجه ي پني وه سستا، به توور په ييه وه
دهنگي خو ي گر کرد و گوته: 'هۆوۆي کورپه، هينده هاوار
مه که!' و دهستي به رز کرده وه به ناماژهي په نجه هه ره شه ي
لئ کردم.

ويستم وه لامى بدهمه وه، به لام له و کاته دا ژنيک، که
ته شتيکی گه وره ي دانابوو سهه سهه ي و هه ردوو
کورپژگه که ي له گه ل خو بردن و هه رسيکيان ليم دوور
که وتنه وه، به لام ئه و کورپژگه يه هه ر ئاوپى لئ ددهامه وه و
په نجه ي لئ راده وه شاندم.

رووت له هه ر لايه کی دئ ده کرد، دوو که ليکی ته نک له گه ل
بوئی نان و چه وری له لوله ي زوپای مالاندا به رز ده بووه و
له هه وادا سه مای ده کرد. هه ووا خو ش بوو. خو ر به ئاسمانه وه
نووسابوو و به گه رمای دلگيري خو ي ختو وکه ي ئيسقانه کانی
ده داین.

گه ږامه وه لای چادره کان، ده سټاچه و نیگه ران بووم. که میک له بهر زارکی چادره که دانیستم و چاوه ږی دایه خه جیم کرد، به لام ئه و نه گه ږایه وه و نیازی گه ږانه وه شی نه بوو. نه مده توانی له هیچ جیگایه کدا توتکه بگرم و نارام لئ هه لگیرابوو. چوومه لای هه واسی لانه واز و داوام لئ کرد، که له گه لمدای بیت به دواى دایه خه جیدا بگه ږینن، به لام ئه و گوتی، که دایه خه جی له گه ل ژنانی دیکه چووه ته دبی هه وار و ږهنگه دوو سی مانگی پی بچیت تا ده گه ږیته وه.

ئه برؤم بؤ سه ره وه بردن و گوتم: 'بؤچی؟'

هه واسی لانه واز پشتی کرده من و گوتی: 'ژیان و بژیوی سه خته' و سه ری به سه ر کونه ږادیویه کدا گرت.

گوتم: 'ئهی من چی؟'

هه واسی لانه واز گوتی: 'ئوه نییه منت له لام؟'

له ده سته کانی هه واسی لانه واز ږامام و گوتم: 'ئاخر!'

هه واسی لانه واز نهیده زانی، که من چه ند له و دوو له په پانانهای کاتیک، که به رزی ده کردنه وه ده ترسم، یان ږهنگه بشزانیت و به ږووی خویدا نه هیئیت.

هه واسی لانه واز ده سستی خوئی به په ږویه کی سوور پاک کردنه وه، ږووی خوئی وه رسو وړاند و گوتی: 'ئاخر چی؟ ها؟' نه مده زانی ده مه وئ دابنیشم، یان برؤم. بروسکه یه کی توورهی له ژیر یاخه مدا چه خماخه ی دا و به گه رندمدا هه لگه ږا

و به سهر پوخسارمدا په خش بوو. به خیرایی سهرم داخست و له و بنیشته ورد بوومه وه، که نازانم که ی به په نجه موه نوو سابوو.

هه واسی لانه واز رادیو کونه که ی، که که مترین لیکچوونی له گه ل رادیو بچوک و گیرفانییه که ی خویدا نه بوو و نازانم هی کی بوو، به بن گوئییه وه نا و به وه ره سییه وه گوئی: 'دلنیا بووه وه، که حالت باشتر بووه، بویه پویشنت. نیگه ران مه به! من لیتره م.'

ویستم شتیک بلیم، به لام هه ر زوو په شیمان بوومه وه. تووره پییه که مم به فووکردنیک دردا، به قاچی راستم دوو پیله که ی توندم له تایه ی پییشه وه ی عاره بانه که ی هه واسی لانه واز دا و نه برؤم تیک نان.

هه واسی لانه واز گوئی: 'تو نه تده توانی له گه ل نه واندا بچیت. نه و گوندی هه واره تاییه ت به ژنانه و... هه لبت ره نگه هه واری تاییه ت به کورانیس هه بیت. من شاره زای دابونه ریتی ئیره نیم.'

نه و ساله، سالی مه رگ بوو؛ سالی تاریکی، که مرؤف ته نیا دهرفته ی نه وه ی هه بوو بیر له مردن بکاته وه و دایکم نه دیده توانی له نیو نه و هه موو مۆته که یه ی مه رگ و تاریکییه دا، باپیره به و هه موو ره شبینییه ی، که هه بیوو و کاتی مرد هه مووی له گه ل خویدا بردبوو، پازی بکات، که ئیدی جلی

کورانه نه پوښم و لیبگه پیت وده کو کچ بمینمه وه.
 نیگام به هه مان ئه و به دبینییه ی، که له نیگای باپیره و
 عومهری شه هالادا هه بوو، له سهر هه واسی لانه واز گواستنه وه
 و به ره و گورستان، بۆ سهر گوری دایکم پویشتم، به لام باران
 گوره کانی رامالیبوو و دیاریکردنی ئه وه ی کامه گور هی
 دایکه بۆ من ئاسان نه بوو؛ له بهر ئه وه ناچار بووم دهست
 به سهر گشت گوره کاندا بینم و دوا جاریش تینه گه یشتم کئ به
 کتییه و گوری دایکم کامه یه.

نازانم چه نده له و سهر ته پۆلکه یه دا دانیشتبووم و
 پوچوو بوومه نیو خووم. ساته که ساتیکی زور تاریکی بهر له
 خورئاو ابوون بوو. ئاسمان تا دههات پتر رهش داده گه را و
 هه موو گوره کان ده یاننا لاند. دایه خه جی چه ند پوژ زیاتر بوو
 نه گه را بووه وه و به ته مای گه رانه وهش نه بوو، به لام من هه روا
 له سهر گورپنکا دانیشتبووم و هیشتا هه ر بیرم له و فرۆکه یه
 ده کرده وه، که له و پوژه سارده دا به ورگی هه لاوساوییه وه
 که وتبووه ویزه مان و ئیمه ی شاربه دهر کرد.

غه لبه غه لیبیک که وتبووه ناو دئ و ئیستا به ته پۆلکه که دا
 هه لده گه را، تا دههات زیاتر ده بوو، ده رژایه نیو قژم و زهین و
 هه ستمی له و هه موو سه روسه دایه ی، که میشکی داگرتبووم،
 به ره و خوی راده کیشا و... به په له په ل گه رامه وه ناو دئ.
 دهوری چادره که ی ئیمه و زور له چادره کانی دیکه ش ته واو

قهره بالغ بوو بوو. که سانیکی زور فانوسیان به دهسته وه بوو و به خیرایی ده هاتن و ماندوو و شه که ت، کیسه لئاسا ده رویشتن و له نیو تاریکیدا ون ده بوون. قیافه ی گشتیان ناروشن بوو. پیاو یک پالی به دیواری مزگه وته وه دابوو و به جگه ره یه ک جگه ره یه کی دیکه ی پی کرد و خه ریک بوو ده یدایه دهستی پیاو یکی دیکه، که وه کو خوی که له گه تیکی تیکسمر او بوو و سینه ره که ی تا به رده م چادره که ی ئیمه دریژ بوو بوو وه وه و هر ده یگوت: ”ژنه ی به سته زمان!“

دهنگی ئاخ و نالین ئیستا زیاتر بوو بوو. دهنگه که له نیو چادره که ی ئیمه بوو. هه واسی لانه واز گوتی: ’هیچ نییه... دایه خه جی...‘ و خیرا رایکرده لای کابرایه ک، که سکوردی** مه ریکی گرتبوو و به دهنگی به رزه وه ده یگوت: ’ئمه باشه؟ کاک هه واس...‘

”قاچی چه پی شکاوه و روخساری که میک زامداره. له چیا هه لدراره و ده له و ژنانه ی چوو بوونه هه وار بو ئیره یان هینا وه ته وه.“ ئمه قسه ی ئه و ژنه بالابه رزه بوون، که له ته نیشته چادره که وه ستابوو هر سه ری خوی ده خوراند و نه یده هیشته بچمه ژوو ره وه.

پیاو یک، که هه مووان به کوخا بانگیان ده کرد و وه کو کاک هه یاس که له گه ت بوو و چاو یلکه یه کی ره شی له چاو بوو، زور زوو نیگه رانیی هه موو خه لکه که ی ره واند ه وه. کوخا دوو

پیاو و ژنیکی له‌گه‌ل خویدا برده ژووره‌وه و به دلنیاپیه‌وه به هم‌موانی گوت: 'هیچ نییه، سوپاس بۆ خوا، حالی باشه'.
 هەر زوو ئیسکه شکاوه‌کانی دایه خه‌جیان هه‌لبه‌ستنه‌وه و چای پونگه‌یان بۆ هینا و خواردییه‌وه و چهند کاتژمیریک دواتر هه‌موو خه‌لکه‌که بلاوه‌یان کرد و من هه‌موو ئه‌و چهند کاتژمیره سه‌برم گرت تا کاری هه‌موان ته‌واو ده‌بیت و ئینجا بتوانم بچمه ناو چادره‌که. له چادره‌که چوممه ژووری و دایه خه‌جیم ماچ کرد، هه‌لبه‌ته ئه‌مه بریاریکی له‌ناکاو بی هیچ هه‌ستی خۆشویستن بوو و خۆیشم هیشتا نازانم بۆچی ئه‌و شه‌وه دریز و سارده دایه خه‌جیم ماچ کردبوو و بۆ به‌و ماچکردنه‌ی ئه‌وه‌نده خۆشحال بووبووم.
 سه‌رم له دایه خه‌جی نزیك کرده‌وه و گوتم: 'چووبوویته کوی؟'

دایه خه‌جی به بی‌حالییه‌وه ده‌ستی به روومه‌تمدا هینا و به هه‌ناسه‌ته‌نگییه‌وه گوتی: 'ئیدی چ گرنگیکی هه‌یه؟'...
 ده‌ستی دایه خه‌جیم گرت و سه‌رم راوه‌شاند و گوتم: 'ئه‌ی بۆ هیچت به من نه‌گوت؟'
 دایه خه‌جی نالاندی و به نالینه‌وه گوتی: 'ئاخر خه‌وتبوویت!'.
 گوتم: 'باشه بۆ خه‌به‌رت نه‌کردمه‌وه؟'
 دایه خه‌جی گوتی: 'دل‌مه‌هات، له خه‌ودا پیده‌که‌نیت!'.
 چاوم ویک هینانه‌وه و گوتم: 'پیکه‌نین؟'

دايه خه جي قاچي چه پي شكابوو، ليى روانيم و گوتى:
'تو نه تده توانى له گه لمدا بيت... و چاوى هه لگوفى. گوتم:
'ده زانم... هه واسى لانه واز پيى گوتم، كه ناچار بوويت برويت
و نه تتوانيوه من له گه ل خوتدا به ريت.'

دايه خه جي گوتى: 'بيچاره هه واسى لانه واز!' و هه ناسه يه كى
قوولى هه لكيشا.

په تويه كى ديكه م به دايه خه جي دا و گوتم: 'من ليزه م تو
بخه وه!'

دايه خه جي دو باره سه يري قاچي چه پي كرد، كه شكابوو
و دريژهى به قسه كردن دا، ورد و پوخت. ئه و شه وه تا
درهنگانك نه خه وت و له باره ي خوى، سه رده مى منداليى و
زور شتى ديكه، كه پيري به خشكهيى له بيري بردوونه ته وه،
قسه ي بو كردم و دواچار له نيو قسه كانيدا ئاخىكى قوولى
هه لكيشا، چاوى دانانه سه ر يه ك و خه وى لئ كه وت.

من هه رگيز به بيرم نايه ت كه س به هوى شكاني قاچي
چه پيه وه مرد بيت. باوه ر ناكه م توش شتىكى وات به بير
بيت، به لام بو به يانبيه كه ي ئه و شه وه، دايه خه جي به هوى
شكاني قاچي چه پي مرد و هه ر له وئ له ته ك گوره كاني ديكه،
گورپكيان بو ئه و يش هه لكه ند، به لام هيچ كات باران گوره كه ي
ئه وى رانه مالى، لاني كه م من شتىكى وام نه بينى و بيرم نايه ت.
گورى دايه خه جينان له لاي پيشه وه ي گورستانه كه

هه‌لکه‌ند، نزیک گۆریکی کۆن و گۆری مندالیکی چوار ساله،
که هه‌مان شه‌و به‌ر‌شانه‌وه‌ مردبوو.

گریان قورگی گرتبووم. پیم‌خۆش‌بوو سه‌رم‌به‌دیواریکا
بدهم، هاوار بکه‌م، بنالینم و... به‌لام‌نه‌ده‌بوو، نه‌مه‌ده‌توانی.
کوێخا ده‌ستی دانابوو سه‌ر شانم و به‌ده‌نگیکی گه‌وره
ده‌یگوت: 'پیاو خۆ‌ناگریه‌ن!'

ویستم بلیم، که من پیاو نیم، هه‌ر ناشمه‌ویت پیاو بم،
به‌لام‌هه‌رکه سه‌رم‌به‌رز‌کرده‌وه و له‌چاوی رامام، په‌شیمان
بوومه‌وه. سه‌رم‌داخست و گه‌رامه‌وه‌لای‌چادره‌که و له‌وێ
هه‌ر له‌به‌ر‌زارکی‌چادره‌که‌دانیشتم، دوور له‌چاوی‌هه‌مووان
له‌دلی‌خۆمدا‌بو‌دایه‌خه‌جی و بو‌دایکم‌گریام.

«هه‌موو‌ئه‌وانه‌ی‌پێیان‌ده‌گوتن 'عیراقی' پیکه‌وه‌مردبوون،
هه‌ر‌ته‌نیا‌سه‌دام‌مابوو و جه‌نگیش هه‌ر‌به‌رده‌وام‌بوو. رۆژانه
گۆره‌کان زیاتر ده‌بوون و ژماره‌ی ئاواران به‌رز‌ده‌بووه‌وه،
که‌سیش نه‌یده‌ویست‌ئه‌و‌راستییه‌ببینیت؛ ئه‌مه‌هه‌م‌کوێخا
ده‌یزانی و هه‌م‌ته‌واوی‌ئه‌و‌که‌سانه‌ش، که‌په‌نای‌ئیمه‌یان
دابوو و...»

پارچه‌ئاوینه‌یه‌کی‌بچوک‌له‌قوژبنی‌لای‌راستی‌چادره‌که
که‌وتبوو. هه‌لمگرته‌وه. هی‌دایه‌خه‌جی‌بوو. دوینێ‌شه‌و
خۆی‌پیشانی‌دام‌و‌گوتی، که‌سالانیک‌به‌ری‌کوره‌گه‌نجیکی
ئه‌رمه‌نی‌پێی‌داوم، هه‌موو‌جاری، که‌یه‌کدیان‌بینوه‌دایه

خه جی له شه رمان نه یتوانیوه ته ماشای چاوی بکات. کوره ش
وای زانیوه، که دایه خه جی گیلوکه یه، بویه هر له وی جی
هیشتووه و ئیدی ون بووه، له و ساله وه تا دویشه و دایه
خه جی ئه و پارچه ئاوینه یه ی هر پی بووه. ئیستا ئیدی
ئاوینه که لای من بوو و منیش نه مده زانی چون له لای خو می
هه لبرگم، که لافاو نه توانیت له گه ل خویدا بیبات، راستییه که ی
نه مده زانی داخو دایه خه جی ده یه ویت من یادگار بییه که ی لای
خوم بپاریزم، یان نا...

ئاوینه که م هه لگرت و سهیری روخساری خوم کرد، که
له بنیاده م نه ده کرد. بیرم هاته وه، که دایکم هه میشه ده یگوت:
”ته گهر زور له ئاوینه بروانیت، چاوی ئه و بهری ئاوینه که دینه
دهر و چاوت ده خون.“

چاوی ئه و بهری ئاوینه که له من نز بوو بوونه وه و خه ریک
بوون چاوانم بخون. روم و هرگیژا. هه واسی لانه واز گوتی:
’هیچت پیویست نییه؟‘

سه رم راوه شانده و گوتم: ’نا!‘.

هه واسی لانه واز ده ستیکی به ریشیدا هینا و گوتی:
’مه ریشم بو کرده قوربانی، به لام بیهووده بوو. که سیک، که
بیه ویت بمریت ده مریت. ئیمه ش هیچمان له ده ست نایه ت...‘
من ده مزانی مه به سستی دایه خه جییه و ده مزانی بیری ئه و
هه موو مردووه سه بر و قه راریان لی هه لگرتووه.

گوتم: 'ئىستا چى روودهدات؟'

ههواسى لانهواز چاوى چه پى هه لگوفى و گوتى: 'نازانم'. له ئاسمانى بان سه رمان دهنگى شهقهى بالى پىنج ههزار و چوار سهد بالنده دههات، كه هه موويان به ره وه به ره وه هه له بجه ده فرپين. دهنگيان هينده له نزيكه وه دههات، وات ده زانى خوت هه لفراندوون و به ئاسمانت خستوون. ههواسى لانهواز دهستى راوه شانده و من دوو ههنگاو له چادره كه دوور كه وتمه وه. ههواسى لانهوازيش دوور كه وته وه. پيره ميترديك له سهر باني خانوو يكدراوه ستابوو و دهستى چه پى كردبووه هه نوانى چاوى و دهستى راستيشى بو راده وه شانندن. له چاو تروكانيكدا هه موو بالنده كان بوون به فرؤكهى جهنگى و به ره وه هه له بجه و ئاسمانى عيراق شوږ بوونه وه و خهلكى ديه كه به دواياندا وه كو بارانيك، كه به سهر گرديكى لميدا بباريت، بو ماله كانيان سه ره ژير بوونه وه.

ههواسى لانهواز گوتى: 'ئه گهر شتيكت پيوست بوو پيم

بلى، و روويشت.

منيش گه رامه وه ژير چادره كه و به دريژايى ئه و روژه خوږ له ژير په توكهى دايه خه جى شارده وه، له خوږ، له ههواسى لانهواز، له هه مووان خوږ شارده وه. هه مان روژ چه ند كه سيكى گرنه له وانى، كه ئاشكرا بوو كاربه دستن و كه سانى سهر به ده زگاي خيرخوازي بوون و كوينا پي

دەگوتن كاربەدەستانى دەولەت و... ھاتن سەر لە ئوردوگای ئاوارەكان و گوندی شیخ رەش بەدن. چەند دكتورىكیشیان لەگەل خۆیاندا ھینابوو، سى پیاو و ژنىك بوون، كە یەككىیان ھەر لە خۆیەوہ لە چادرەكان بەژوور دەكەوت و ئەوانى دیکە (ياللا) یەكیان دەگوت و ئینجا دەھاتنە ژوور. ھاتنە چادرەكەى ئیمەش، من خەوم لە خۆم خست. گرانیی دەستیكى گەرم و نەرم كەوتە سەر نىوچاوانم، كە پىم وایە ژن بوو، بەلام من ھەر چاوم نەكردنەوہ، ئەو گوتى: 'تای لى نىیە و ھالى باشە'. یەككىك لەو پیاوانە منى ناسیەوہ و لە ژوور سەرمدا دانىشت و باسى منى بۆ ھاوړىكانى كرد و گوتى، كە لە ھەلەبجە یارمەتیم داون، تا ژىرزەمىنى چاىخانەكەى ھەسەن سمىل قىت بدۆزنەوہ. كابرە دەمى رانەدەوستا ھەر قسەى دەكرد و من لە دلى خۆمدا بۆ خۆم، بۆ دایكم، بۆ دایە خەجى و بۆ ئەو ھەموو بەلا و نەھامەتییانەى بەسەرم ھاتبوون گریام، بەلام چاوم ھەروا داخستبوون و...

ھەسەنى سمىل قىت نۆكەرى عومەرى شەھلا بوو، بەلام نۆكەرىكى جى باوەر، جى باوەر لەو روانگەيەوہ، كە چاكەى بۆ ھەموو كەس ھەبوو جگە لە خۆى، بەلام سىبەرى عومەرى شەھلاى ھەمیشە بەسەرەوہ بوو و ئەمەش خەلكەكەكەى درپۆنگ دەكرد و متمانەیان پى نەدەكرد.

حهسه نی سَمیل قیت گوتی: 'خاتوو زریان، هر کاتیک
ویستت له ههله بجه برۆیت، من ده توانم یارمه تیتان بدهم؛
خه لکم ههیه بۆ ئەم کاره.

به لام دایکم هه موو جار گومانی لی ده کرد و وایدەزانی
ناپاکیی لی دهکات و دهیه ویت به م کارهی، خۆی لای عومه ری
شه هلا شیرین بکات و...

به لام دایه خه جی زور جار سویندی خواردبوو، سویندی
به گۆری کوپ و هاوسه ره که ی خواردبوو و گوتیوی:
"زریان، حه سه ن که سیکی باشه، نیگه ران مه به!"

له گه ل ئەوه شدا دایکم هر باوه ری پێ نه کردبوو. من
ده مزانی، که ئەو کتیب ده خوینیته وه، زور سه فه ر دهکات، به
پیاو بوونی خۆی دلخۆش نییه و به دلنیا ییه وه له ژیانیدا هیچ
کات پێی خۆش نه بووه که سیکی وه کو عومه ری شه هلا بناسیت.
ئەمانه هه موو هۆکار بوون، که من باوه ر به سوینده که ی دایه
خه جی بکه م و ماف به دایکم نه ده م.

چادره که که سی تیندا نه ما بوو. چاو م کردنه وه. هه واسی
لانه واز له پێش چادره که باسی مردنی له نا کاوی دایکم و دایه
خه جی و ته نیایی منی بۆ ئەوانه ده کرد و داوای لی ده کردن،
که ئەگه ر بتوان یارمه تیم بده ن. پیاویکی کورته بنه ی سه ر
قرژن، که خالیکی گه وره ی به نیوچاوانه وه بوو، دوو جار
سه ری له چادره که هینایه ژوور و من هر دوو جار هکه به

پهله چاوم داخستن و کابرا گوتی: 'سبهی به نامه یهک ئه مه به فرمانگه ی چاودیری کومه لایه تی راده گه یه نم.'

ئو پیاوانه رۆیشتیوون و بیدهنگی بالی به سهر ئه م ناوه دا کیشابوو. ههواسی لانهواز بیه روا له چادره که به ژوور کهوت و ئه و بیدهنگیهی شکاند و گوتی: 'هسته شتیک بخۆ، ئاوا له په لویۆ ده که ویت! ئه م شتانهش ئه وانه هیناویانه، لیره یان داده نیم، خۆت هه لیان بگره' و رۆیشت.

هیواش سه رم له ژیر په توکه هینایه ده ر. چه ند کیسه کی گوره لای زارکی چادره که بوون. هه لمگرتن بر دمنه بنه بانی چادره که. که میک میوه، چه ند قوتویکی کامپوت، چه ند دهسته جلیکی کورانه، که میک دانه ویله، نینوکبر، سابوون و زۆر شتی دیکهش له نیو ئه و کیسانه هه بوو، که بیگومان به که لکم دهه اتن.

خه ریکی هه لپشتنی کیسه کان بووم، که ههواسی لانهواز گه راپه وه و گوتی: 'نه خه وتووی؟ وه ره، خوار دنم بۆ هیناویت!'. چاوم له سهر روخساری ههواسی لانهواز بوو و نه ده جوولام. ههواسی لانهواز ترسا و له بهر خۆیه وه گوتی: 'بیسمیلا!'

گوتم: 'ئه م شتانه یان هیناوه که... به فرمانگه ی چاودیری راده گه یه نین، مه به ستیان چییه؟'

ئو دووباره له بن لیوانه وه گوتی: 'بیسمیلا!'

منیش قسه کهیم پی بری و گوتم: 'خوم بیستم و...'.
 ههواسی لانهواز پرووی تی کردم و وهک ئهوهی شتیکی
 ترش له ده میدا بیت، ویکی هینایه وه و گوتی: 'واته تو ئه و
 هه موو ماوهیه به ئاگا بوویت؟'

سه رم بو له قاند و گوتم: 'به لئ، ته نیا پیم خوش نه بوو
 چاوم بکه مه وه، هه ر ئه وه نده.'

هه واسی لانهواز هه ردوو دهستی له پشته وه گرتن و گوتی:
 'فه رمانگه ی کومه لایه تی نازانم چ جوره شوینیکه، به لام بریاره
 خیزانیکی باشت بو بدوزنه وه. خو ناکریت تا ماویت هه ر له نیو
 چادردا بژیت و... هه لبه ت ئیستا ئه م شتانه زور گرتن نین.
 جارئ نانه که ت بخو و نزا بکه، که تا زوو هه دام له نیو بچیت
 و ئیمه بتوانین بگه رینه وه هه له بجه.'

هه واسی لانهواز ئه مه ی گوت و هه نگاو یک کشایه دواوه.
 مگیزم له خواردن نه بوو. ده مو یست به پییان برؤم، رابکه م
 و له دهستی هه رچی مه رگ و ئاواره ییه رابکه م و دوور
 بکه ومه وه، به لام مروقی بی سیبه ر مه گه ر تا کوئ ده توانیت
 بروات!.

پشتم به په توکانی گوشه ی چادره که وه دا و دهستم
 له ئه ژنوم وه رینان و هه واسی لانهواز گوتی: 'بخو! ئه و
 منجه منجه ت له چیه؟'

گوتم: 'بو چما شه و داها تو وه؟'

هه واسی لانه واز پیکه نی و دیسان سه ری به سه ره ئه و چه ند
لاپه رانه ی رۆژنامه داگرته وه، که نازانم له کوی هیئابوون و
گوتی: 'ئاماری قوربانیه کان خه ریکه له ملیون رهت ده بیت.
پیم وایه ده بی گۆره کان بکرینه دوو ئه وهنده و ته نانهت سی
ئه وهنده' و له هزری خۆیدا ده یویست، که من بلیم، راست
ده کهیت و سوپاس بۆ خوا، که ئیمه زیندووین...، به لام من
هیچم نه گوت. باش ده مزانی که وا رۆژنامه کان درۆ ده کهن و
ئاماره که زۆر له وه زیاتره.

رۆژنامه کان ته نیا ته رمه کان ده بینن و ده ژمیرن، هیچیان
ئه وه نازانن، که ده بی هه ر مردووێک به ده کهس، به لکو
زیاتریش دا بنین. هه ر کهسیک، که ده مریت هه موو خه ون،
ئاره زوو، دلخواز، ژیان و ئاینده ی و... له گه ل خۆیدا ده باته
ژیر گله وه...

۸

ئەو شەو شەو شەو ويكى سارد بوو.

تەمىكى چر تا نىوقەدى دىي گرتبوو. رۆشنايىكى كز له جامى پەنجەرەكانەو دەردەچوو و لەنيو تەمەكەدا ون دەبوو. قسەكانى ھەواسى لانهواز وەكو كەلبەى گياندارىكى درندە بە گياندا رۆ دەچوون، ديار نەدەمان و دووبارە قەپاليان لى گير دەكردمەو. خراپ پەشوكابووم و نەمدەتوانى خۆم له دەست ئەو دلەراوكىيە دەرباز بكەم. بىرى چوونە سەنتەرى چاودىرى كۆمەلايەتى و نزاكردن بۆ لەنيوچوونى سەدام، وەكو مارمىلكە بە سەر و ملما ھەلدەگەر، خۆى له ميچى چادرەكە دەخشاندا، بەنيو چادرەكەدا وەردەبوو و دووبارە ھىرشى بۆ دەھىنامەو، بەلام ھەواسى لانهواز ھەروا سەرى بەسەر لاپەرەى رۆژنامەكانەو بوو، كە نازانم له كوئى ھىتابوون و بە پەنجە، مردووەكانى دەژمارد و ھىچ زەينى لای من نەمابوو. مەيلى خواردنم نەبوو. سكم رەق بووبوو و ئازارىكى زۆرى ھەبوو. پىنم وايە سكم پىچى دەدان، بەلام له

مزه و ته که دوور بووم و تاریکی په تویه کی ته ږی له قاچان لولول ددهام و دهیخستم. چهند جاریک دهستم دایه فانوس و تا بهردهم چادره که چووم و دیسان گه رامه وه و دواچار له ناچاری هر له وئی له بهردهم چادره که دانیشتم و خوم له و په قبوونی سک و نازار و نازار و قوتار کرد، به لام پیچخواردنه که م هر هه بوو، ته واو نه ده بوو. هه ولم دا ږاکشیم. و امده زانی نه گهر بخهوم بیرم ده چیت، که کویم دیشیت، بیرم ده چیت، که دایکم له خه نی خویشیان دیقی مه رگی کرده و دایه خه جی له چیا هه لدراره و قاچی چه پی شکاوه و نیستا ئیدی مردووه و بریار وایه منیش له م ږوژانه ببه نه سه نته ری چاودیری کومه لایه تی، به لام نه مهش سوودی نه بوو. خهوم لی نه که وت و حالم خراپتر بوو.

هه واسی لانه واز هه ستا، ږوژنامه که ی دهق کرد، تا بهردهم چادره که چوو و وهک نه وهی شتیکی گرنگی بیر که وتیته وه گه ږایه وه گوتی: 'نه گهر ده ترسیت وهره چادره که ی من... نه گهر پیشتخوش بیت با هر لیره لات بمینمه وه.'

ویستم بلیم بمینه وه، به لام پیلای لی هه لکیشان و له وه لای قسه که ی خوی به پیکه نینه وه گوتی: 'هه لبت پیاو له هیچ ناترسن!'

هه واسی لانه واز زور له میژ بوو باوه ږی به وه هینا بوو، که من کورم و له سه ر نه مهش هه میشه له گه ل سیوهر شه ږی

بوو و ئو شه‌رانه‌ش هر به سيوهر كوتاييان نه‌دهات، به‌لكو هه‌نديك جار ده‌گه‌يشته داركارىكردى من و جنيودانى كاك هه‌ياسيش.

هه‌واسى لانه‌واز له كاك هه‌ياس گه‌وره‌تر بوو، سالانيكى زور پيشتر دلخوازه‌كه‌يان دابوو به پياويكى عه‌ره‌بى ره‌شه‌چه‌فته‌ى ورگن، كه پاره‌يه‌كى زورى هه‌بوو. له‌به‌ر ئه‌وه له‌سه‌ر سى شت زور هه‌ستيار بووبوو: 'يه‌كيك كورپوونى من و ئه‌وه‌ى ديكه قه‌له‌ويى له پياواندا و هى سنيه‌ميش دياره‌كانى، كه ئه‌گه‌ر له گياني خو‌ى خو‌شترى نه‌ويستبان كه‌متر خو‌شى نه‌ده‌ويستن. ئه‌م بابه‌تانه سيوهر ئه‌و كاته‌ى، كه له‌ژير دارتووه‌كانى گه‌ره‌كى قاوه‌چييان دانيشتبووين بو‌ى باس كردبووم و منيش بو‌ خه‌لكى ديكه‌م گيرابوونه‌وه.

به‌هارى پار سال چهنه‌ بالنده‌يه‌كى سه‌ير به‌ ده‌نووكى دريژ و شاپه‌پى زه‌رد، وه‌كو جووته‌كانى مه‌حمودى قه‌ساب، له‌نيو لك و چلى شاتووه‌كانى گه‌ره‌كى قاوه‌چييان هيلانه‌يان دروست كردبوو و من و سيوهر تا ماوه‌يه‌ك نه‌مانتوانى له‌ژير ئه‌و دارتووانه‌ دابنيشين و له‌گژ خه‌يالان رو‌ بچين، يان له‌باره‌ى شته‌ گرنگه‌كانه‌وه‌ بدويين؛ گرنگترين باسوخواسى ئه‌و كات له‌باره‌ى ده‌نگى گولله‌ و ژيرزه‌مينه‌كه‌ى چايخانه‌ى حه‌سه‌نى سميل قيت بوو، كه ديار سه‌رنجمانى بو‌ راكيشابوو.

گه رچی له چهند بالندهیهک زیاتر نه بوون و هیچ نازاریکیان
 بو کهس نه بوو، به لام نازانم بو هر کهس به گه رهکی
 قاوه چییاندا تیده په پری، به ردیک، په لاریک، فلته ری جگه رهیهک
 و... تی ده گرتن و هه لیده دان، که له سه ر که لله ی که سیک
 بنیشه وه! زور که سیش وهک ئه وه ی دیمه نیکی وروژینه ری
 فیلمیکی عه ره بی بینیبیت، دیناریکی بو ئه و که سه ده هاویشته،
 که بالنده که ی له سه ر دهنیشه وه و ئه مه یان وهک که فاره ی
 گونا هیکی خویان لیک ده دایه وه و سه ریان له به رخویان
 ده نایه وه و خیرا خیرا پییان هه لده هینا و له ژیر لیوه وه
 سرته کیان ده کرد؛ له بهر ئه وهش بوو، که من و سیوه ر هه موو
 جار ناچار ده بووین له دوو کولانی خواره وتری چایخانه ی
 هه سه نی سمیل قیت، له بهر ده م مالی توفیقی چاو شووشه،
 چاوه ری دیار بکه ین تا دیت و باسی ئه و بابه ته گرنگانه مان
 بو بکات، که ته نیا عومه ری شه هلا و باوکی بویان هه بوو
 قسه یان له باره وه بکه ن.

ئه و پوژه تا نزیکه ی نیوه رو دیار نه هات و من و
 سیوه ر به ناچاری گه راینه وه مال. له بازار نزیک کولانی
 کوتالفرۆشه کان هه واسی لانه واز وهک جنوکه پیشی پی
 گرتین، سیوه ر هه ر ئه وی بینی دهستی له ناو دهستم ده رهینا،
 چهند هه نگاویک کشایه دواوه و هه واسی لانه واز خیرا بو لای
 من هات و سیوه ری تیر جنیو کرد و منیشی خراپ دارکاری

کرد، نه وهندهى لىدبووم، که کاک هه یاس تا مانگیک شهرمى دهکرد خوى پيشانى دایکم بدات و چاو بېرېته چاويه وه.

دایکم تازه تیگه یشتبوو، که کوربوون چ دهرده سه ریئکه بو من، بویه بووکه لهی بو کریم و نزیکهی ههشت رۆژ له بهر باپیره پارایه وه، که ریگه بدات جلی کچانه بکه مه بهرم، به لام باپیره نه چوو زێرباری و هه موو جار به تووره ییه وه پتی دهگوت، ناییت من دهبی وهک پیاو بار بیم و گه و ره بیم...

بیم وا نییه له خه ودا له نیوجیگا بیمه دهر و برۆم، له و باره ییه وه ته و او دلنایام، که چی چهند رۆژ پيش ئیستا هه واسی لانه واز له ناوه راستی دئ به خیرایی بو لام هات و پيشی پی گرتم، دوو دانه شه پازه للهی توندی خیوانده بناگویم و گوتی: 'بو نیوه شه وان له چادر ده چیه دهر؟'

دهستم دانایه سه ر گویم و به گریانه وه گوتم: 'نه، من نه بوومه، به خوا من نه بوومه...'

هه واسی لانه واز له دور چاوم نز بووه وه و گوتی: 'من خو کویر نیم! هیند دلنیا و لیبراوانه ئه مهی گوت، که له جینی خو م چه په سام.

له جینی خو م رهق هه لاتبووم. دهمم وهکو مردووان بهش بوو بووه وه و نه مده توانی هیچ شتیک بلیم. کابرایه کی وردیله دهستی بو لای عاره بانه کهی هه واسی لانه واز راداشت و گوتی: 'کاک هه واس، دوا جار ئه مانه به چه ند؟' و دوو په نجهی

لیک خشاندن و سه ری له قاند.

هه واسی لانه واز په نجه ی به نیشانه ی هه ره شه لی
 راوه شانند و گوتی: 'به یه ک ده گه ی نه وه، خۆت ده بیینیت و...' و
 سه ری بو لای کابرا وهر سو وړاند و گوتی: 'پینچ دانه...'

ئهو شه وه و دوو شه وی دواتریش هه واسی لانه واز له
 چادره که ی مندا خه وت و به و پشتینه ی، که هه می شه ده بیه ست
 و بوئی ئهو خه نه یه ی لی ده هات کاتی، که تازه له دایک
 بوو بوو دایاننا بووه سه ر ناوکی تا کو زووتر بنفیته وه... توند
 ده ستمی به ده ستمی خو یه وه به سته وه و... تا خه وی لی که وت
 یاده وهر یه کانی سه رده می گه نجیتی خو ی بو گپرامه وه، ئهو
 کاته ی، که عاشقی کچیک بووه به ناوی له یلا و من له گه ل هه ر
 قسه کردنیکیدا هه ستم ده کرد هه ر ئیستا هه ناسه یه کی قوول
 هه لده کیشیت و خه وی لی ده که ویت و سبه یی به هو ی شکانی
 قاچی چه پی ده مریت، ریک و هکو دایه خه جی له و دوا یین
 شه وه دا... به لام هه واسی لانه واز خو هه رگیز نه چووه چیا،
 قاچی چه پی نه شکا و له کاتی قسه کردندا ئهو هه ناسه قووله ی
 هه لنه کیشا و نه خه وت، لانی که م من ئه م شته م به بیر نییه.

له ده نگی هاواری هه واسی لانه واز به ناگا هاتم. خو م و
 ئه وم له جاده یه کی به رد رپژکراودا بیی، که روو له هه له بجه
 بوو. من ئهو کاته زانیم له خه ودا ده رو م و دواتر ئهو ده مه ی،
 که ماریا خانم گوتی: 'ده بی ئه م نه خو شییته چاره سه ر

بکهین، نارازی نه بووم.

ههواسی لانهواز تا هیزی هه بوو هه واری ده کرد و من نهمدهزانی نه و هه موو توورهبیهی له کوئی پاشه کهوت کردوو، که هه ر ته و او نابیت. سه رم داخست و نه و به توندی رایهه ژاندم و گوتی: 'چیت به سه ر هاتوو کوره؟ تو خو ئاوا نه بوویت! له خه ودا نه ده رویشیت، ئاخر چ ده ردیکته، که پووو نه و لایه ده رویت؟'

سه رم هه لبری و گه تم: 'بمبووره! من هه له م!'

نهمدهزانی به ره و کام لایه ده روم و نهمدهزانی بوچی داوای لیبورتن ده که م و بوچی هه واسی لانهواز له جیاتی بکیشیت به بناگویمدا خه ریکه ده گریت.

هه واسی لانهواز سه رمی به سنگی خویه وه نووساند، منی برده وه چادره که و هه موو نه و ماوهیه هه ر گریا. نازانم، ره نگه له شه رمی نه وه بیت، که کاتی خوئی له هه له بجه له بهر سیوه ر دارکاری ده کردم. نازانم به لکو شتیکی دیکه ش بیت و من عه قلم پییدا نه شکیت، نازانم، له وانه شه...

هه واسی لانهواز جگه رهیه کی داگیرساند، قاچی خسته سه ر قاچ و گوتی: 'خه ورویشتن وه کو عاشقبوون وایه، مروف تووشی به لا ده کات!'

گوتم: 'عاشقبوون؟'

هه واسی لانهواز گوتی: 'تو سیوه رت خووش ده ویت؟'

گوتیم: 'سیوه ر؟'

هه واسی لانه واز گوتی: 'ئهری، سیوه ر، مه گه ر نه تیبست؟'.
سه رم داخست و هیچم نه گوت.

هه واسی لانه واز گوتی: 'دهم زانی!' و خوئی مؤن کرد.

من سیوه رم خوژده ویست، به لام ئه و ئیدی له خه یالما
نه بوو. ته نانه ت له خه ونه کانیشما نه بوو. ته نیا هه ندی
جار مؤته که ی عومه ری شه هلا له نیو هه زارانی دیکه دا جیا
ده بووه و وه کو میژده زمه خوئی به سه ر خه ونه کانما داده دا
و پرزه ی لی ده بریم. هه ر کاتیک ئه و تارماییه م بیر دیته وه،
که له نیو ئه و هه موو که لله سه ره به سه ری هه کدا که وتووهدا
ده رده په ری و ده دنامه بهر پیله قه و تیبه لدان و له گه ل هه ر
هاوار کردنی کما دهمم پر ده بوو له خوئل و بونی خاک و خوئل
هه موو شوینیکی داده گرت و له پری کدا له سه ر به فر و شلتاودا
ده خلیسکام و ده روزه ی هه ندی شارم به روودا ده کرانه وه،
که نه سه ره تایان هه بوو نه کو تایی و تاریکی قووتی ده دام
و هه زار هه زار په لله ی خوین ده گه یشتنه وه یه ک و ده که وتنه
سه ر چه که مکنم و له نیو ئه و تاریکی هه دا جانه وه ریکی بیژه زا
له سکم ده رده په ری و به ره و لای گوری دایکم، که هیشتا
سه ری به ده ره وه بوو، ده چوو. کاتیک سه رم هه لده بری خوئم
له جاده یه کی به ردیژدا ده بینیه وه، که رووه و هه له بجه ده چوو
و هه موو جاریک هه واسی لانه واز توند دهستی راده کیشام و

دهیگوت: 'بۇ کوئ دەچیت؟' و من دیسان رۆدهچوموه نیو تاریکی... و لهو نیو تاریکیه دا نه سینوهر هه بوو نه دایکم... له لاپه رگه ی دئ درهختیکی گه وره هه بوو، که دونیایه ک په رۆیان به لکه کانیدا گری دابوون و کچیک هه موو دووشه موان دههات، پارچه په رۆیه کی سهوزی له لکیکی درهخته که گری ده دا و له ژیر لیوه وه پسته پستیکی ده کرد و ده رۆیشته. کچه که ناوی 'زیلان' بوو، کاتیک پیده که نی ددانه کانی سهیر ده بریسکانه وه. قژیکی رهشی هه بوو و ده یکرده که زی و به هه ردوو لای شانیدا شو ری ده کرده وه و هه موو جاریک منی ده خسته وه یادی که زییه کانی دایکم، که عومه ری شه هلا له سه ر ئه وه ی ویستبووی له هه له بجه رابکات، له بنه وه بریبوونی.

ئه و رۆژه ی دایکم ویستی رابکات و شوینی عومه ری شه هلا به پیشمه رگه کان بلت، عومه ری شه هلا هه موو پرچی دایکمی بریبوو و هه ره شه ی لی کردبوو، که سواری هیستریکی ده کات و به ده وری شاردا ده یگیریت، ئه م هه ره شه یه هه تره شی دایکمی برد و وازی له راکردن هینا. من قژه که یم هه لگرتوه و تا ئه و کاته ی هه له بجه مان به جیهیشت هه ر له نیو سه رینه که مدا پاراستبووم.

له سه ر به رزاییکدا دانیشتبووم و سه یری زیلانم ده کرد، که په رۆکانی به پاریزه وه به لکی درهخته که وه گری ده دان

و له ژیر لئوه وه له گه ل خوی، یان رهنګه له گه ل درهخته که دا
قسه ی ده کرد.

زیلان سه ری بو لای من و هرسو وړاند و گوتی: 'هوی
کورپژګه، توش له گه ل نه مانی؟'

گوتم: 'له گه ل کی؟'

زیلان گوتی: 'ناو اره کان.'

گوتم: 'به لئ!'

زیلان گوتی: 'من ناوم زیلانه، نه ی تو؟'

گوتم: 'ناسو.'

زیلان سه ری بو له قاندم و گوتی: 'ناویکی چه ند خو شه! تو
خواسیتیک نییه؟ پارچه یه ک گری ناده ی؟'

شانم هه لته کاندن و گوتم: 'نه!'

لی زیلان زیاتر له هه شت جار پیدا گری کرد، دوا جار
قبولم کرد و زیاتر له درهخته که نزیک که وتمه وه و بو نه وه ی
نه مبه نه سه نته ری چاودی ری کومه لایه تی، دوو پارچه م به
لکیکی باریک، که شو ربوو بو وه سه ر زه وی، گری دان.

زیلان پیکه نی و گوتی: 'سه نته ری چاودی ری خو شوینیکی
خراب نییه!'

گوتم: 'خوت چو ویته نه وی؟'

زیلان سه ری بو لای درهخته که و هرسو وړاند و گوتی:
'راستییه که ی نا، قهت نه چوومه ته نه وی، به لام دلنیام، که

شوينىكى خراب نيبه!

گوتم: 'ئەگەر نەتينيوه چۆن دلنبايت؟'

زىلان گوتى: 'شاھۆ پيشتەر كارمەندى ئەوى بوو.'

زىلان ئەمەى گوت و ديسان پيكنەنى و ئيدى هيچى نەگوت.
شاھۆ خۆشەويستى زىلان بوو و چەند مانگىك بوو
چووبووه بەرەكانى جەنگ و زىلان ھەموو لکەكانى ئەو
درەختەى لە پەپۆى سەوز وەردابوو. من ھەرگىز شاھۆم
نەبينى، بەلام وا ھەست دەكەم گەنجىكى بالابەرزى
دەمبەخەندە بووييت. من ئەم ويناكردنەى شاھۆم لە مېشكى
خۆمدا دروست كر دووه و تۆش دەتوانيت بە ھەر شيوھيەك،
كە پييت خۆش بيت و ويناى بكەيت. زىلان ئەم ھەلبژاردنەى
داوھتە ھەردووكمان.

ھەواسى لانه وازيش كر دبوويه خو ھەموو رۆژى دەھاتە
پاي درەختەكە، ئەگەر رۆژىك نەھاتبا و پەپۆى خوى بە
درەختەكەى شايخ سەلان گرى نەدابا، ئەو شەوھ تاي لى
دەھات و تا رۆژ دەبووھوھ دەبايە من نەنووم و لە پشت
سەريدا دابنيشم و قاچى بخەمە نيو ئاوى سارد و ھول بەدم
تايەكەى داببەزىنم.

ھەواسى لانه واز لە ژير ليوھوھ گوتى: 'واى چاوى ئەم
كچە چەند بە چاوى لەيلا دەچن!'

گوتم: 'كى؟'

گوتی: 'کەس نا!
من تیگه ییشتم زیلان ده لیت.
گوتم: 'چ بوو؟ بو رویشت؟'
هه واسی لانه واز گوتی: 'کئی؟'
گوتم: 'له یلا.'
هه واسی لانه واز گوتی: 'تو سیوه میخه کپیژه که ی منت
نه بینیه؟'

گوتم: 'هیشتاش خوشت ده ویت؟'
هه واسی لانه واز گوتی: 'مه گهر ده شیت مروف بوونی
خوی خوش نه ویت؟'

من نه وسا تیگه ییشتم، که مروفه کان نه گهرچی نه م
دونیا یه ش جی بهیلن، هیشتاش هر خوشه ویستن.
سی مانگ و ده روژی پی چوو تا له سه نته ری
چاودیرییه وه هاتن، ته وای نه و سی مانگ و ده روژه جگه
له دوایین روژ نه بیت، هه موو روژی له گهل زیلان ده چومه
چیا، بو هه موو گوره کان ته نیا یه کیکیان نه بیت، که زور گولی
له سه ر پو ابوون، گولم هینان، گولی زهره و سوور و سپی،
هه موو جار هه ستم ده کرد گوپ، گوپی دایکمه، به لام خو وا
نه بوو. ژنیکی گهنج له سه هری سپیده وه تا روژ ئاوا ده بوو
له ته ک نه و گوپه داده نیشتم، لانکیکی شکاوی ده ژاند و باسی
پو واده کانی ژیا نی خوی ده کرد و جار جار فرمیسیکی

دهرشت و شيعريکى دهچرى و ههنديک جار شهکەت و داموانه ههر دوو دەستى له ئەژنوى وەردههينان و بیدهنگ دهبوو، بیدهنگيکى دريژ...

ههواسى لانهواز بهيانى زوو چووبوو له لای دى سهرياس و گوتبووى، که ههر دهبيت کاک ههياس ببينت و زوو دهگهريتهوه. منيش پيم خوش بوو بچم، تاسهى سيهورم کردبوو، بهلام نهمتوانى ئەمه به ههواسى لانهواز بلیم و ئەو به پهله پيلاوهکانى لى ههلهکيشان و دوور کهوتهوه.

«گومانى تيدا نيهه ئەو کاتهى پياويک بهيانى زوو له مال دهردهچيت، خيراخيرا پيلاو دهکاته پي، جگهه دهکيشيت، کلاوهکى دهخاته سهري و رۆژنامه دهخوينيتهوه، ئەوه مسۆگهه دياره کارىکى گرنگى لهپيشه، ههواسى لانهوازش يهکيک لهو جورانه بوو و...».

ههواسى لانهواز رۆيشتبوو و منيش بهتهما نهبووم بچمه شاخ. زيلان گوتبووى ئەمرو گواستنهوهى کچيکى دراوسيانه و من ناتوانم بيم. منيش پيم خوش نهبوو به تهنيا بچم. لهسهه باني مالى زيلان دانيشتم و سهيرى ئەو مهجهله گهورانم کرد، که خهريک بوون وهسهه ئاگرىان دهنان. کوره گهنجىک له نيوهراستى ههوشهى مالىکى تهنيشتدا ههرايهکى نابوووه و دهينهپراند. تازه ريشى هاتبوو، دهنگيکى گرى ههبوو ههه جنيوى به پياويک ددها، که ديار بوو ناوى زانکو بوو. پياويکى

دېكە، كە بالاي كەمىك لەو كوررتەر بوو، بەخىرايى خۆي لى
نزيك كردهو، ياخەي گرت و گوتى: 'ناماقووليت كرد خويىرى!
مەگەر تۆ كىتت و چ كارەيىت؟'

كورپە گەنجەكە بە دەنگىك هەستت بە لەرزىنى دەكرد،
گوتى: 'پۇژىن بۇ هيچ شويىتىك ناروات.'

كابرا دوو شەقازەللەي توندى كىشا بە پشتهملى كورپە
گەنجەكە و پالى پىوھنا بۇ نيوھراستى حەوشەكە. دوو ژن
و پىنج پياو پىكەو ھاتنە مالەكە. يەكك لە پياوھكان چەپكە
گولكى بە دەستەو بوو و ئەوانى دىكە ھەر يەكەو تەفەنگىيان
بە شانەو بوو. كابرا ياخەي كورپە گەنجەكەى بەردا و كورپەكە
و ھكو پارچە سەھۆلىك بخەيتە نيو دۆلكەيەكى ئا، ئاوا
توايەو و لەنيو قەرەبالغىيەكەدا ون بوو. كەمىك دواتر دوو
ژنەكە لەگەل كچىك، كە تارايەكى سوورى بەسەردا درابوو لە
مالەكە ھاتنە دەر و ھەموويان سوارى ئۆتۆمبىلىكى گەورەي
رەش بوون. ئۆتۆمبىلەكە كەوتە رىگا و بەخىرايى دىي بەجى
ھىشت و دوور كەوتەو.

زىلان ھاتبوو نيو حەوشەكە. جامىكى پر لە ئاوى بە
دەستەو بوو و بە دواي ئۆتۆمبىلەكەيدا پرشت، بەلام نازانم
بۇ چاوى ھەلگۆفین و گريا.

لەو سەربانە ھاتمە خوار، بۇ لاي زىلان چووم و گوتم: 'بۇ
دەگرىت؟ ئەي زەماوئەند كەي دەست پىن دەكات؟'

زیلان ئەبرۆی تیک نان و به وه‌رسییه‌وه گوتی: 'بووکیک،
که خوینبایی بیت کوا زهماوندی بو ده‌کریت؟'

گوتم: 'خوینبایی چیه؟'

گوتی: 'واته که‌سیک له باجی تاوانی که‌سیکی دیکه بدهن.'

گوتم: 'وه‌کو زه‌لم؟'

زیلان خۆی خړ کرده‌وه و هیچی نه‌گوت. هه‌لبه‌ته له‌سه‌ر
هه‌قیش بوو. ئەو نه‌یده‌زانی زه‌لم چیه و نه‌یده‌زانی، که
ئیمه هه‌موو وامان بیر ده‌کرده‌وه، که باجی زه‌لم دده‌هین و
نه‌یده‌زانی، که ئیرانییه‌کان پردی زه‌لمیان رووخاند، به‌و ناوه‌ی،
که ریگه له سوپای عیراق و عومه‌ری شه‌هلا بگرن و خه‌لکی
بپاریزن، بیگومان دیاره ئەوه‌شی نه‌ده‌زانی عیراقیه‌کان له
ئاسمانیشه‌وه بیت پرد دروست ده‌که‌ن و هه‌ر جوړیک بیت
خۆیان ده‌گه‌یه‌ننه‌وه هه‌له‌بجه و ئاوا قرمان ده‌که‌ن.

زیلان بو‌بووه ژنیکی نائومیڤ و خه‌مگین، به‌چاوانی
ماندوو و بالایه‌کی وه‌ک داربه‌رووی بلند و تازه هه‌لچوو و
قژیک، که به هه‌ردوو لای شانیدا هاتبووه خوار. ده‌ستیم له
خۆوه راکیشا و گوتم: 'بچینه سه‌ر چاکه‌که نه‌زر بکه‌ین؟'

زیلان به هه‌مان چاوانی نیگه‌ران و ماندوو‌یه‌وه گوتی:
'نا، ئیستا نا!'

سه‌رمم داخست و گوتم: 'که‌واته من ده‌پۆم.'

بو نه‌چوونه سه‌نته‌ری چاودی‌ری دوو تیسمارم له

پارچەكانى زىلان لە درەختى تايىن كوردنەو و بۆ خۆم دووبارە لە درەختەكەى شىخ سەلانىم گرى دان و حەوت جار بە دەورى درەختەكەدا سوورامەو و گۆتم، ”يا غەوس“ و بە خۆشحالىيىكى لە رادەبەدەر بەرەو گۆرستان گەرامەو.

ناو دى ھەروا قەرەبالغ بوو، دروست وەك چەند كاتژمىرىك پيشتر. ھەر مالىكت دەبىنى دوو كەسى لى دەھاتنە دەر و يەكك دەچوو ژیورەو. ئۆتۆمبىلىك بە گرەگر خەرىك بوو دەھاتە نۆو دى و ئۆتۆمبىلىكى دىكە لە دوایەو ھەر ھۆرنى لى دەدا. پياويك پۆچووبوو كورسى پيشەو و كابراى شوفىر بە توورەبىيەو دەستى رادەوشاند و دەينەراند: ’لادەن!‘ بە خىرايى ناوەرەستى جادەكەم بەردا و بە تەپۆلكەكەى گۆرستاندا ھەلگەرام تا ئۆتۆمبىلەكە بتوانىت رىگای خۆى بېرىت.

پياويك لە لای چادەرەكەى مندا وەستابوو. قەد و قامەتى لە ھەواسى لانهواز دەچوو، بەلام ئەو نەبوو. كورە گەنجىك بە شلەژاوبىيەو بەرەو گۆرستانەكە دەھاتە سەرى. بالابەرزىكى لاواز بوو. گۆناكانى بە قوولداچووبوون و تازە خەرىكبوو ريشى دەردەكرد. دياربوو مىزى دەھات و ھەر ئاوا بە رۆيشتنەو مىزى دەكرد و نيوەى مىزەكە بە شەلوارەكە، كە ھى خۆى نەبوو، دەكەوتەو. لەبن ھەورانەكەى گۆرستاندا

که میک خوی کوور کرده وه و گوتی: 'ئاها، کوړه ئاسو ئه وه تویت؟'

سه رم وهرسووراند و گوتم: 'بو چ بووه؟'
 ئه وه دهستی بو لای چادره کان دريژ کرد و گوتی: 'هؤو
 ئه وه پياوه کاری پيته!' و يه کسه ريش بو لای دى گه پايه وه و
 من هر چه نده چاوم گيړا تينه گه يشتم مه به ستی کامه پياو
 بوو. پياوگه ليکی زور لای چادره کان بوون و سيته ريان له نيو
 چادره کاندا به دی دهکرا و له و نيوه دا دههاتن و دهچوون و...
 لى سيته رى ئه وه پياوه بالابه رزه هيشتا له تهک چادره که ی
 مندا وهکو په يژه يه که به ديوار يکه وه هله لئرابيت، قيت وه ستابوو.
 پياوه که شتيکی خسته نيو دهستی کوړه که، چووه نيو چادره که
 و من به رم بو لای دوو پياوی دیکه وهرسووراند، که به بيئل
 و قازمه خه ريکی هه لکه ندى گوریک بوون نه قوول بوو، نه
 دريژ و...

تاريکی تا دههات خه ريکبوو زياتر بالی خوی به سه ر
 پووناکيدا بکيشيت، په لوپوی دهه او يشت و له نيو هه وړاندا
 دههاته ده ر. نرکه و ناله ی خه مناکى ژنيک دنيه که ی گرتبووه
 خوی. گويم لى بوو يه کيک تا هيژى تيدا بوو هاواری کرد و
 گوتی: 'خوی سووتاندووه!'

من بو نيو چادره کان پيم پيوه نا. زيلان خه ريک بوو بو لای
 من دههات. چهند تنوکيک خوین به سه ر رومه تيه وه وشک

بووبوون. داواي پارچه جاويكي دهكرد و هر كهسي دهبيني
پرسياي هواسي لانهوازي لي دهكرد. بولاي چووم و گوتم:
(چي بووه؟)

دهست و دهمي زيلان دهلهرزين. به هه مان له رزينه وه
گوتی: 'رؤژين، رؤژين خوي سووتاندووه. كاك هواس له
كوئيه؟'

گوتم: 'نازانم! وايه چووه نيو چادره وه. بوهسته بانگي
دهكه م.'

چه ند جاريك زياتر بانگم كرد، به لام هواسي لانهواز وهك
ديوار بيدهنگ بوو.

زيلان گوتی: 'ناسؤ، به راست تا له بيرم نه چووه، دوو پياو
له سهنته ري چاو ديږيه وه هاتبوون، به دواتدا گه ږان، كاتيک
نه تياندؤ زيه وه، رويشتن.'

دهمم بهش بووه وه و وهك ئه وهي چه ناگه م له جي
چووبووييت ژاني گرت. زيلان دهستي دانايه بان سهرم و
گوتی: 'نيگه ران مه به! دوو مندالي ديكيه يان له گه ل خوياندا
بردن، هه لبه ته يه كيكيان ناوي توي نووسي و گوتی، كه چه ند
رؤژيكي ديكه دهگه ږينه وه.'

گوتم: 'چه ند رؤژ؟'

زيلان گوتی: 'نازانم! ئه ي ئه و هواسي لانهوازه له كوئيه؟'.
گوتی: 'نازانم.'

زیلان سهری داخست، گریا و رۆیشت و من له بیرم چوو
پنی بلیم، که دوو له په رۆکانتم له درهخته که کردنه وه و بۆ
خۆم گریم دانه وه.

سهرم هه لپری. هه واسی لانه واز گوتی: 'عاشقی بووم!'
گوتم: 'ئێ چی بووه؟'

هه واسی لانه واز گوتی: 'خوی سووتاند، ریک سی مانگ
و ده رۆژ دواى هاوسه رگیری له گه ل ئه و عاره به ورگنه
دهوله مه نده.'

گوتم: 'بۆچی؟'

هه واسی لانه واز هیچی نه گوت. چاوی داخستن و به
بیدهنگی له ناخه وه گریا و من نه متوانی هیچ کاریکی بۆ بکه م.
زیلان دووباره گه رایه وه و گوتی: 'پهیدا نه بووه وه؟'

گوتم: 'کێ؟'

زیلان گوتی: 'هه واس.'

گوتم: 'نازانم له کوئییه! له سپیده وه، که به هه شتاوییه وه
پیلاره کانی لێ هه لکیشان و به ره و دی سهریاس رۆیشت، تا
ئێستا نه مبینیوه و هه رچه ندی بانگی ده که م له هیچ شوینیکی
نییه، ده لێی هه ر نه بووه و...'

زیلان قسه ی پنی بریم و گوتی: 'وازی لێ بیته! ئه ویش له
رۆییه کانی ئه م ناوچه یه ده چیت. مرۆف فریو ده دات و خوی
ون ده کات.'

چاوی زیلان دهنگوت گۆمی خوینن و ههردوو دهستی کردبوونه مست و له رکان دهله رزی. تۆنی دهنگی نائاسایی بوو. گریان هه وکی گرتبوو، به لام ئەم جاره نهیتوانی بگرییت و من له جیاتی ئەو له ناخهوه گریام...

ههواسی لانهواز له سهری سپیدهوه بۆ کاریکی گرنگ چووبوووه گوندی سهریاس، بۆ لای کاک هه یاس و سیوهه و هیشتاش نه گه رابوووه. زیلان رویشتبوو و من له بهردهم چادره کهدا وهکو داریکی وشک قیت وهستابووم رووم کردبووه لای چهپی گۆرستان و ئاوا چاوم مۆلهق مابوون و چاوه ریی گه پانه وهی ههواسی لانهواز بووم، به لام ئەو نه هاته وه و من له سهرمان ناچار بووم، بچمه وه نیو چادر و له وی چاوه ریی بکه م.

هه یکه لیککی جانه وه رئاسا له گوشه یه کی تاریکی چادره که مدا خوئی هه لکورماندبوو، وهک ئەوهی سه ما بکات، یان شتیکی لهو شیوه یه. دهسته کانی شیوه یه کی سه یریان هه بوو. بیرم کرده وه رهنگه ههواسی لانهواز بیت گه رابیتته وه. گوتم: <کاک ههواس، تو لیزهیت؟ ئەی بۆ دهنگ ناکه ییت و وه لام ناده یته وه؟>. ههواسی لانهواز فته یه چراکه ی هه لکیشا.

«ئە ی کوا دایکت؟»

دهنگ دهنگی عومه ری شه هلا بوو. قیافه هه مان قیافه ی جارن، هه یچ نه گۆر ابوو. به نیگایه کی داماوانه و ده می کراوه ی

وهك ئهو كهسانه‌ى، كه چه‌ندىن رۆژ ناټومىدانه له ژير داروپه‌ردووى خانووئىكى رووخاودا مابنه‌وه، له روخسارى عومه‌رى شه‌هلا رامام، ئهو لووتى به لووتمه‌وه نا و به تيزه‌بزه‌يه‌كى دريژه‌وه، كه زياتر هيلنجى ده‌هينام، گوتى: 'بو لال بوويت؟ پرسيم كوا دايكت؟'.

وشه له بنى قورگمه‌وه گىريان خواردبوو و دهرنه‌دهاتن، ده‌بوونه هه‌لم، له‌سه‌رمه‌وه دهرده‌چوون و له‌گه‌ل هه‌ناسه‌ى عومه‌رى شه‌هلا، كه بوئى ئارده‌نوئىيان لى ده‌هات تىكه‌ل ده‌بوون و به هه‌وادا بالو ده‌بوونه‌وه. سه‌رمام بوو، دانه‌چۆقه‌م بوو و ده‌نگى به‌يه‌ككه‌وتنه‌وه‌ى ددانه‌كانم ده‌هات. چاوم ره‌شكه‌پيشكه‌يان ده‌کرد و له‌گوين بوو هه‌ر ئىستا نا ئىستا گيانم له‌ژير قاچه‌كانمدا بخليسكى و بوئى ده‌رچيت، به‌لام عومه‌رى شه‌هلا وائى ده‌زانى خووم له گيلى داوه و ليكليكه پرسياره‌كه‌ى به بن گويمدا دووپاته ده‌كرده‌وه و به تووره‌يه‌يه‌وه ده‌يگوت: 'دايكت له كوئيه؟'.

من بو هه‌زاره‌مىن جار وه‌لام دايه‌وه: 'مردووه! گوڤه‌كه‌ى هه‌ر ليزه‌يه‌!'.

لى عومه‌رى شه‌هلا برواى نه‌ده‌کرد. شه‌قازله‌يه‌كى توندى خيوانده بناگويم و دوو پيله‌قه‌شى به ته‌روكمدا كيشان و جنيوى پى دام. نيوه‌ى شه‌وه‌ بوو.

تاریکی و سه رما گسکی له عهرزی دها و هه واسی لانه واز
هیشتا نه گه رابوو هوه و به ته مای گه رانه وهش نه بوو؛ ئه مه له و
بیده نگییه وه، که له و دیو چادره که وه خوی مات دابوو، به دی
ده کرا.

له ژیره وه له عومه ری شه هلا، که هیشتا نه خه و تبوو و
خه ریک بوو پرسی ده تاشی رامابووم. هه ندیک جار سه ری
بو لای من وهرده سووراند و خوی لی مور ده کرمه وه و
دووباره سه یریکی ده رگای چادره که ی ده کرمه وه و نیازی
خه و تنیشی هه ر نه بوو.

دایکم راستی ده گوت، که «پانتایی پوو خساری عومه ری
شه هلا هه زاران هیکتار بوو، بو هه ر کوپیه ک ده چووین دیسان
ده گه یشتینه وه سه ری لووتی و ئه و دیسان بوئی ئیمه ی
ده کرد».

دایکم هه میشه راستی ده کرد و من نازانم بو هه موو جار
به قسه کانی پیکه نیبووم.

عومه ری شه هلا ده موچاوی به په رویه کی گولدار سه ری،
که له گیرفانی شه لوا ره کیدا ده ری هینا و گوتی: ئیستا ئیدی
ناترسیت؟ و دهستی به سه روچاویدا هینا.

له کاتیکدا ده ست و ده نگم ده له رزین گوتم: 'شاریان
بو مباران کرد... ئیمه رامان کرد...'

عومه‌رى شه‌هلا گوتى: 'من ئەو هه‌موو رېگياهم بېروه تا
ئېوه بدۆزمه‌وه.'

درو وه‌كو مندالېكى شه‌ش مانگه له چاويدا پېنده‌كه‌نى و
جامى متمانه‌مى به عه‌رزيدا د‌ه‌دا و ده‌يشكاند؛ له‌گه‌ل ئەوه‌شدا
جگه له قبول‌كردنى چاره‌يه‌كم نه‌بوو.

پېم وابوو ئيسقانېكم له‌جى چووبوو. پېنده‌چوو يه‌كيك له
قاچه‌كانم بېت و نازانم بو ده‌ستم ژانى ده‌كرد، ده‌له‌رزى و
ده‌يتريواند.

عومه‌رى شه‌هلا توند ده‌ستى راكېشام و گوتى: 'هه‌سته،
با بروين.'

ويستم بلېم بو كوى، به‌لام زور زوو په‌شيمان بوومه‌وه.
ترسام ديسان بكيشتيت به‌ بناگويمدا و دوو پېله‌قه‌ى ديكه‌شم
لى بدات و ديسان به‌ تووره‌يه‌يه‌وه ده‌ستى له‌ هه‌وادا به‌ه‌ژينيت
و بلېت، «له‌ ئېستاوه تا من پېت ده‌لېم لال ده‌بېت و له‌ بېر
خوتى ده‌به‌يته‌وه روژيک قسه‌ت كرديت و...».

دايكم به‌ رووگرژييه‌وه گوتى: «عومه‌رى شه‌هلا ديويكه، كه
هه‌رگيز ناتوانى تېى بگه‌يت كه‌ى تينووه و كه‌ى تيز!».

پيكه‌نېم و گوتم: 'ئهمه‌ خو تېگه‌يشتنى ناويت.'

دايكم مو‌ره‌يه‌كى لى كردم و نيوچاوانى تېك نا و گوتى:
'ئاسو، نه‌تېينم روژيک له‌گه‌ل عومه‌رى شه‌هلا بو هيچ شوينېك
برويت، تېگه‌يشتيت؟'

گوتم: 'ئەدى ئەگەر ناچارى کردم؟'.
 دایکم گوتمی: 'ناماقوولی! خو زمانت له دەمدایه، شهلیش
 نیت، یه کسه ر وهره و به منی بلی!'.
 گوتم: 'به چاوان'.

ئیسنا نه شهل بووم، نه کتک** زمانی قرتاندبووم، بهلام
 دایکم له هیچ شوینیک نه بوو و عومهری شههلاش بهدوای
 خویدا رادهکشام و منیش نه مدهتوانی هیچ بلیم، نه به ئەو، نه
 به خوّم، نه به دایکم و نه به هیچ کەسى دیکه...
 سییهری ئەوی بنیادهمه لهو نیوهدا نه دهجوولا، دهتگوت
 ههموو خه لک بووه ته ته میکی چر و به عهرزیدا چووته خوار.
 دونیا کشومات بوو. سه رما له ودیوی چادرهکاندا مابوووه و
 له گوپی کچیک، که زیلان به پوژین ناوی دهینا، ئاگریک
 بلیسهی دهدا. دهتگوت ههرچی روحله به ره له م شهوهدا
 مردوو، ههر ههموان جگه له عومهری شههلا و من...

عومهری شههلا سیخورمه یه کی له ته روکی کوتام و گوتمی:
 'که میک پیت هه لینه! ئاوا ناگهینه هیچ شوینیک'.

سه رم بو لای گوستان وهرسووراند و گوتم: 'دایکه'.
 عومهری شههلا گوتمی: 'خواحافیزی لی بکه' و پیکه نی
 و دریزه ی دایی: 'له شاره گه ورهکاندا پارهی باش دهست
 ده که ویت! هه لبهت زیندوو هکان... مردوو هکان خو ناتوانن پارە
 پهیدا بکن'. هه مدیسان پیکه نییه وه.

من له سهره خو گوتم: 'بۇ مه گەر چه ند پارچه كاغه ز به چ كه لك دین؟'

عومهرى شه هلا گوتى: 'گويم لى نه بوو، به رزترى بلى'.
گوتم: 'هيچ' و گريام.

عومهرى شه هلا سيخورمه يه كى ديكه ي خيوانده تهرؤكم و گوتى: 'خيراتر، درهنگ داهات.'

ئوتومبيليك له رؤخ جاده كه وه ستابوو، له و جوره ئوتومبيلانه ي، كه له هه له بجه شدا هه بوون. رهنگى سپى بوو، به لام موديله كه ي نازانم و ناچارم له خووه موديليك بليم، هه رچهنده پيم باشتهر ئه وه نه كه م، چونكه من زور سهر له ئوتومبيل و موديله كانيان دهرناكه م و رهنگه سهر له توش تيك بدهم و هه ميشه به دواى ئوتومبيليكدا بگه ريتت، كه سپى بيت و موديله كه ي بگه ريته وه بۇ سالى ۱۹۷۲ و له ماركه ي كادىلاك بيت و ئىستا له هيچ شوينيك پيدا نه بيت و به م شيويه هه رگيز نه گه يته ئه وه ي مه به ستته.

پياويكى قه له وى سهر كه چهل له نيو ئوتومبيله كه دا دانيشتبوو، كلاويكى نه خشيندراوى له سهر بوو و له ژير ليويه هه ر ورته ورتى بوو، وهك ئه وه ي ويژد، يان دوعاى به لاگيرى بخوينيت و به رده وام نووكى سميله كورت و تنكه كانى ده قرتاندىن و دهيجوين.

نهمده توانی به خیرایی عومهری شه هلا ریگاکه بېرم.
 قاچه کانم له دووم نه ده هاتن و دوو هیلی هاوته ری بیان له دوامدا
 جی ده هیشت. شوفیره که له ئوتومییل دابه زی و دهرگای
 بو عومهری شه هلا کرده وه. من له دواوهی ئوتومییله که دا
 دانیستم و عومهری شه هلا له پیشه وه و به دلنیا ییه وه به
 شوفیره که ی گوت: (به ری بکه وه! یه که م جار ده چینه مالی
 شیخ عه دنان).

نهمه باران دهباری و به جامی پیشه وهی ئوتومییله که
 ده که وت، به لام پینه ده چوو به رده وام بیت. سه رم به جامی
 ئوتومییله که وه نا و ئه و پیاوه قه له وه سه ر تاسه له ئاوینه که وه
 سه یری کردم و لیوی لی هه لته کاندم. فیلبازییک له روخساریدا
 به دی ده کرا و چاوی چه پی، که قیل** بوو له هی راستی
 بچوکتی پیشان دها. هیچ پیم خوش نه بوو بیر له و و
 عومهری شه هلا بکه مه وه. له بیرکردنه وه شدا هه ستم به
 وه ره سبوون و شه که تی ده کرد. چاوم داخستن و هه موو ئه و
 ماوه یه بیرم له هه واسی لانه واز و ئه وهی، که دوینی شه و له
 کوئی بووه و دایکم، که هه وت مانگ دووگیان بوو، کرده وه.
 هه واسی لانه واز گوتی: 'وه کو بنیاده مانت لی هاتووه.'

گوتم: 'مه گه ر پنیستر وا نه بووم؟'

هه واسی لانه واز گوتی: 'با، به لام...'

نەمزانی بۇ قسەكەى قووت دایەوہ و پیکەنى. منیش پیکەنیم.
زیلان گریا و ھەر سیكمان نەزرى خۆمان بە درەختەكەى شیخ
سەلانیوہ گری دا. من بۇ ئەوہى نەچمە سەنتەرى چاودیرى و
ئەو بۇ زیلان و زیلانیس بۇ شاھو...

ئۆتۆمبیلەكە نەتریكى توندی کرد و راوہستا. عومەرى
شەھلا بە پشتی دەست لە جامى ئۆتۆمبیلەكەى دا و گوتى:
'وہرە خواروہ. دەبى دەستە جلیكى بنیادەمانت بۇ بکرم و...'
رۆشنترین سات ئەوہى بەر لە خۆرکەوتنەوہ بوو.
تیریژیكى رۆشنایى خزابوہ نیو ئۆتۆمبیل و ئاوى لە چاوان
دەھینا. چاوم نیوہ کراوہ ھیشتنەوہ، دەسكى دەرگای ئۆتۆمبیل
پاکیشا و لە ئۆتۆمبیل دابەزیم و بە مەودایەكى كەمى نزیك
لەو، چوومە نیو بازارگەیەكى گەورە و قەرەبالغ، كە ھیشتا
دەرابى زۆرەى دوکانەکان ھەلنەدرابوونەوہ.

چەند جاریک بە بیانوى ھەلکیشانەوہى شەلوارەكەم
ویستم دەستم لەنیو پەنجەى عومەرى شەھلا دەرپھینم و
پابكەم و خۆم لە شوینیک بشارمەوہ و لە دەستى عومەرى
شەھلا و ئەو پیاوہ قەلەو و كەچەلە خۆم قوتار بکەم، بەلام
نەمتوانى. شوفیرەكەى بە وردى زەینى ھەر لەسەر من بوو و
عومەرى شەھلاش توند دەستى گرتبووم، وەكو گورگیک، كە
بەرخۆلەیەك بە كەلبەکانى بە دواى خۆیدا رابکیشیت.

له نیوه پراستی بازارگه که هر سیکمان پیکه وه له دوکانیکدا وه ژوور که وتین، که جلوبه رگی دووراو و ئاماده ی هه بوو و دونیایه ک پارچه ی رهنگا ورهنگی به دیواری دوکانه که یه وه هه لواسییوون. سه رم له بهر خوم نابوو وه و دهستم له نیو په نجه زبر و عه ره فکر دووه کانی عومه ری شه هلا بوون و نیگام چه سپی بووه ناوکه وه چیمه نتوکه ی دوکانه که، که ساف بوو و ده بریقاییه وه. عومه ری شه هلا توند رایوه شاندم و گوتی: 'ئه و هه موو له عه رز رامانه ت له چییه، ها بگره ئه مانه له بهر که.'

جله کانم لی وه رگرت، دهسته جلیکی کچانه، له چکیکی سوور، جووتیک پیلاوی پاژنه دار و هه لبه ت هه ر ته نیا رهنگی سپی هه بوو، هه موویانم هه ر له ژوور و چکه یه کی بچوک و قه ره بالغی بنه بانی دوکانه که، که توپه قوماش و جله دووراوه کانی لی داندرا بوون، پووشین. پیره میردی دوکاندار دهنگی هه لیتنا و گوتی: 'به بهرت ده که ن کچم؟'

عومه ری شه هلا به سک یه ک توند له ده رکه ی ژوور و چکه که ی دا و گوتی: 'وه ره ده ره وه ببینم'. سه رمم داخست و له ژوور و چکه که هاتمه ده ر. دوکانداره که گوتی: 'هه زار ماشه لالا! کچم، ئه م جلانه ته نیا له تو دین.'

پیره میزد ده شەلی، کامه قاچی بوو نازانم. تهنیا سیبەری له ناوکه وی دوکانه که به خوار و خینچی دەرده که وت.
 عومەری شەهلا سەری هینایه بن گویم و گوتی: 'دهی با برۆین'.

روخساری گەنجتر بوو بوو هه وه، رهنگه په نجا سال، یان زیاتر. ئاوساوییه که ی ژیر پیستی نه مابوو، کاتیک تیزه بزهی**
 ده کرد، ددانه زه رده کانی له جاران ریکتر دەرده که وتن.
 په نجه داغ و زبره کانی عومەری شەهلا وه کو ده زوله ی**
 جالجالوکه وا بوون. چه سپیوون به ئەنگوسته باریک و بیروحه کانی منه وه و هه رچه نده ی هه ولّم ددا په نجه کانم دهر بینم، زیاتر توند ده بوون و زیاتر ده یگوشین.

که وتبوومه نیو تۆری نه هه مەتییه وه، تۆری عومەری شەهلا، که پیشتریش خه ونم پیوه بینیبوو. دلم تیکنالا بوو، هه ر له دوینی شه ویوه رهنگم به رووانه وه نه مابوو و عومەری شەهلا ئەمانه ی نه ده بینی، یان رهنگه بشیینی بییت و خوی لی گیل کرد بییت. وشه له نیو دهمدا بو نیان گرتبوو و نه مده توانی زارم بکه مه وه؛ فه رمانی خوائاسایانه ی عومەری شەهلا بوو. گوتبووی ئەگەر دهمم بکه مه وه زمانم ده بریت و دوو پۆلووی گردار ده خاته سه ر پیلووی چاومه وه و... هه ندیک جار وه کو ئیستا له گه ل خۆمدا بیر ده که مه وه، که رهنگ بییت عومەری شەهلا یه که م بوونه وه ریک بییت، که خواوه ند ئافراند بییتی،

له بهر ئه وديه كه وا ههست دهكات مافي خاوه نداريتي به سهر
هه موو شتيكدا ههيه.

له دواوهي ئوتومبيله كه دانيشتيووم، چاوم به فرميسكان
تهر بوون و به و چاوه فرميسكاويانه وه سهيري پيره ميترده كه م
ده كرد، كه له بهر دهم دوكانه كه يدا ههروا وهك داريك چه قبييت،
وه ستابوو. دهستيكي به پشتييه وه گرتبوو و دهسته كه ي
ديكه ي بو عومه ري شه هلا راده وه شاندا.

دايه خه جي گوتي: 'خه ونه كاني عومه ري شه هلا پرن له
ژن و له هه ر كاميكيان و له جوگرافياي جياجيادا مندا لگه ليكي
هه ن، كه ده بن كه فارهي هه ر هه موويان بدريت.'

دايكم گوتي: 'سو پاس بو خوا، كه ئاسو مندالي ئه و نيهه'.
دايه خه جي گوتي: 'زريان، تا زووه به شووي بده!'
دايكم موږه يه كي كرد و گوتي: 'ئه يه ږو دايه خه جي، هيشتا
ته مه ني نو سالانه!'

دايه خه جي گوتي: 'به لام جوانكيه يه! رهنگه عومه ري
شه هلا به لايه كي به سه ر بي نيت. له سه ر من هه ر گوته نه.'
دايكم گوتي: 'نا، تا ئه و كاته ي من زين دووم.'

عومه ري شه هلا گوتي: 'ئوتومبيله كه كلي ل ده. رهنگه
كه مي كمان پي بچيت. ئاسو، دابه زه.

به بيده نكي له ئوتومبيله كه دابه زميم. ته نانه ت به بيريشمدا
نه هات بليم بوچي و ريك وهكو ئه و بازيچه له ته خته و په ږو

دروستکراوه شل و شیواوانه‌ی شهوی جه‌ژن، که تهنیا چهنده زوویکیان به ده‌ست و قاچیان‌ه‌وه ده‌کهن و ههر مندالیک یه‌کیکیان به ده‌سته‌وه ده‌گریت، ئاوا به دوايانه‌وه بووم و له کولانیک چووینه ژوور، که چوار پینج مالی زیاتر لی نه‌بوون و ههر چوار لای دوکان و موغازه بوون و چهنده دار هه‌ناریک له و سه‌ری کولانه‌که نازیان ده‌کرد، بو کئی، نازانم!

عومه‌ری شه‌هلا سه‌ری له گویم نزیک کرده‌وه و گوتی: 'شیخ‌عه‌دنن ههر شتیکی گوت، ده‌مت ناکه‌یته‌وه، به هیچ شیوه‌یه‌ک. تهنیا به ئاماژه‌ی سه‌ر وه‌لامی ده‌ده‌یته‌وه، تیگه‌یشتیت؟'

سه‌رم داخست، له مالیک وه‌ژوور که‌وتین، که په‌نجه‌ره‌کانی وه‌کو شالی پشته‌ی خاوه‌نه‌که‌ی سه‌وز بوون. پیاویک ده‌رگای هه‌وشه‌ی لی کردینه‌وه، که لاوازیکی رپته‌له‌ بوو، چوار ژنی هه‌بوون و ئه‌نگوستیکی پیی چه‌پی قرتابوو و خراپ ده‌شه‌لی. شالیکی سه‌وزی له پشته‌ی ئالاندبوو و ته‌سبیحیکی شینی به ده‌سته‌وه بوو. عومه‌ری شه‌هلا‌ی گرته‌ باوه‌ش و گوتی: 'به‌خیر بین کاک ره‌فیق!'

ره‌فیق ناویکی دیکه‌ی عومه‌ری شه‌هلا بوو و منیش وه‌کو تو تازه گویم لیی ده‌بوو. نه‌مه‌زانی داخو‌خه‌ریکه‌ چ روو ده‌دات و بوچی عومه‌ری شه‌هلا منی هیتاوه‌ته ئیره و چ شتیکی له‌بن سه‌ردایه. دلم گه‌ره‌کی بوو له قه‌فه‌سی سنگمدا

دهربه پريت و ههردوو له پي دهستم ته بوون و...
 چوار ژني قهلهو له چوار گوشه ي حه وشه كه دا دانيشتبوون
 و سه وزه يان پاك ده كرده وه، هه ر ئه وه نده و هيچ پياويكي
 ديكيه ي لي نه بوو. چهند ژووريكي نارپك له دالائيكې باريكا
 به دواي يه كدا ريزكرا بوون و هه موو شتيكي ئه و ماله سهير
 له گه ل يه كدا ناكوك بوو.

له ژووره وه ئيمه هه ر سي كه س بووين، كه سي چواره م،
 كه نازانم كي بوو و مني باش دهناسي، له پشت په رده يه كي
 ئه ستوردا به پيوه وه ستابوو و به رده وام ده كوكي. هه ر
 سيكمان له ژووريكي پر له كتيب و پارچه و په روي سهوز
 دانيشتبووين و له تهنيشت هه ر يه كيكمان باليفيك دانرابوو
 و پيال يه كه چاي كه مرهنگي گه رميشمان له پيش بوو. نيگاي
 من له سه ر گوليكي مافوره كه بوو، كه دوو په له ي ره شي
 كه وتبوونه سه ر و له بهر چاوي مندا تا ده هات گه و ره تر
 دهبوون، به لام نيگاي عومه ري شه هلا و شيخ هه موو لايه كي
 ژووره كه يان گرتبووه وه و دواچار تيكه ه لنگوتن و گفتوگو
 ده ستي پي كرد. گفتوگو يه كي نه ئه وه نده دريژ له نيوان
 عومه ري شه هلا و شيخ عه دناندا دروست بوو و له و ميانه شدا
 چهند چاي ديكه خورانه وه، دوو جار دهنگي مه لابانگان به رز
 بووه وه و شوفيريش نو جار هات و چوو و هه ر نو جار كه ش
 به دهنگي به رزه وه گوتي: 'د رهنك داهات' و عومه ري شه هلاش

هه‌موو جاریک له وه‌لامیدا پیتی گوت: 'که‌میک بوه‌سته!'.
 شیخ عه‌دنان به ده‌نگیک، که له باله‌فرکه‌ی کۆتریکی نیو
 قه‌فه‌س ده‌چوو، پرسى: 'کاک ره‌فیق، بالق بووه؟'.
 عومه‌ری شه‌هلا سه‌یریکی منی کرد و گوتی: 'به‌لئ، یه‌که
 دوو مانگ ده‌بیت.

شیخ عه‌دنان گوتی: 'کچی باش ناوت چیه؟'.
 عومه‌ری شه‌هلا کۆکه‌یه‌کی کورتی کرد و گوتی: 'لاله،
 که‌سوکاریکیشی نییه. منیش هاتووم خیریک بکه‌م ئه‌گه‌ر خوا
 بیه‌ویت!

شیخ ده‌ستیکی به‌ردینه‌دریژ و زیوینه‌که‌یدا هیتا و گوتی:
 'پیرۆزه.

که‌میک دواتر کتیه‌که‌ی لی‌ککرده‌وه و ده‌ستی کرد
 به‌خویندنه‌وه‌ی هه‌ندی‌ک رسته‌ی عه‌ره‌بی، هه‌ردوو‌کمان
 تی‌گه‌یشتین، هه‌م من، هه‌م عومه‌ری شه‌هلا، ته‌نیا راده‌ی
 تی‌گه‌یشتنمان لپی له‌گه‌ل یه‌کدا جیاواز بو.

ئهم بیره‌که‌میک پی‌شتر پیم‌وايه هه‌مان دوینى شه‌و به
 می‌شکی عومه‌ری شه‌هلا‌دا هاتبوو و به‌پوونی دیار بوو، که
 هی‌خۆیه‌تی و دوا‌جار خه‌ریک بوو به‌ئه‌نجامی ده‌گه‌یاندا، به
 بی‌که‌مترین ئازاری و یژدان و... ترس دای‌گرتبووم، ده‌تگوت
 جلی چلکن له‌نیو دلمدا ده‌شۆن. ناو سه‌رم ورمه‌ورمی بوو.
 ده‌تگوت ریک له‌نیوه‌راستی چاخانه‌ی حه‌سه‌نی سمیل قیت

دانشتووم و هه موو پيال له کانم خستوونه ته نيو ئاوى سارده وه،
دهستم له سه زمان پچیبوون و لیویشم هه روا. عومه رى
شه هلا نقورچه يه کى توندى له قاچم گير کرد و من سه رم
هه ژاند و شيخ عه دنان خيرا خيرا گوتى: 'پيروزه ئينشاللا!'

«دايه خه جيم بير که وتبووه وه، ئه و شه وهى، که به يانبييه که ي
ناشتيان و گوره که يان به خوّل و ميخه کى چندراو و چنگيک
په زيانه داپوشى».

دايه خه جى گوتى: 'هه موو که سيک خواى هه يه، ته نيا
خواکانيان له گه ل يه کدا جياوازن».

گوتم: 'چون؟ مه گه ر ئه وه ده بيت؟'

دايه خه جى گوتى: 'بو ناييت؟ زيلوان، ئه و کوره ئه رمه نييه
ئيزم، ئه ويش خواى خوى هه بوو، به لام خواکه ي ئه و له گه ل
خواى من ئاسمان و پيسمان له يه ک جياواز بوون؛ هه ر له به ر
ئه وه ش ونم کرد...'

گوتم: 'هه موو خواکان ميهره بانن؟'

دايه خه جى گوتى: 'نه هه موويان! ئه وان هى، که مروّف
دروستيان ده که ن ترسناکن، زوريش ترسناک».

من له و پوژده وه هه ميشه بير له وه ده که مه وه، که خواى
عومه رى شه هلا و ئه و شيخه ده شيت چهنده ترسناک بيت.

۹

شېخ عهدنان چاوى كز بوون و ئه و ترسه ي سهر پوخسارى
منى نه ده بينى. سهرم هه لېرى و له پوخسارى رامام، كه ههر
ئوه بوو له نيو دوو كه لى جگه رهى عومهرى شه هلا دا ده بيندرا.
لىوى سپى هه لگه رابوون و قه لشي بوون. و ابزانم به پوژوو بو،
چونكه تا خوړئاو ابوو دهمى له هېچ شتيك نه دا. نازانم، به لكو
واش نه بيت، خو لقى به قيا فه ي عومهرى شه هلا تيک ده چوو و
هېچى به رووى خو ي نه ده هينا، ريک وه كو من...

هه موو شتيكى سهر پوخسارى شېخ عهدنان له گه ل
يه كديدا هه ماهه ننگ بوو جگه له لووتى، كه كه ميک به وه ده چوو
ئاوسا بيت، به لام چاوى جوړيک بوون، هېچ كه س سهرى
لى درنه ده كردن، ئه مه په يوه ندى به جامه ئه ستوره كانى
چاويلكه كه يه وه نه بوو. نه ريت و ابوو كه س له چاوى شېخ
رانه مي نيت و...

عومهرى شه هلا نيگاي كه و تبووه سهر په ردا خيک، كه له
پشت سهرى شېخ له سهر ره فه يه كى گه وره داندر ابوو و دوو
دانه ددانى تيدا بوو.

گوتی: 'میوانت ههن؟'

شیخ دوو جار کۆکی و به خنگه خنگیک، که له سنگیه وه هات، گوتی: 'نه، هیچ کهس.'

عومه ری شه هلا به و دردو نگییه ی، که هه میسه له گه لیدا بوو، سه ری به هه ر چوار دهوری خویدا سووراند و به نارامیه وه گوتی: 'دهبی چندتان بدهمی؟'

شیخ چاویلکه که ی که میک بهرز کرده وه و گوتی: 'کاریکم نه کردوه! ئەمه چ قسه یه؟ ئیوه له وه زیاتر مافتان به سه رمانه وه هه یه.'

عومه ری شه هلا دهمی خوار کرد و گوتی: 'ئاوا خو نابتت' و پاشان به خیرایی شتیکی خسته نیو دهستی شیخ و دریزه ی پی دا: 'هه لبت شتیکی وا نییه! خوا قسمه ت بکات جاری دادیت تۆله ی ده که یه وه.'

شیخ پیکه نی و به هه مان ئه و پیکه نینه ی، که به سه ر لیوه کانیه وه وشک بوو، گوتی: 'ئیستا ئەم په له یه ی بو چیه؟ ئەمشه و بمابانه وه. نان و ماستیکمان پیکه وه ده خوارد. له خوای به زیاد بیت چی زۆر ژوو ریشمان هه یه بو...'

عومه ری شه هلا گوتی: 'نه، ناتوانین بمینینه وه، ئیستاش زۆر دوا که وتووین.'

شیخ ته سبیحه که ی تۆ جارن به دهوری په نجه یدا ئالاند و گوتی: 'خوا پشت و په نات بیت! هه ر کاتیک ریتان که وته ئەم

دهوروبه ره سهرئيكيش له ئيمه بدن.
عومه رى شههلا دهستى دانايه سهر چاوى و گوتى:
ئيوهش ههروا! هه ر كاتيك هاتنه تاران، هه ر دهبى سه رمان
بدن.

شىخ گوتى: 'مه گه ر ناگه ر ئيئته وه عىراق؟'
عومه رى شههلا هه ردوو دهستى خستنه گىرفانى
شه لواره كهى و گوتى: 'نا، ئيستا نا.'

تاران ئه و شوئنه بوو، كه بريار بوو بوى بچين، هه لبه ت
له و بارهيه وه زوريش دلنيا نيم. هه زار جور ريوى له نيو ورگى
عومه رى شههلا هه ن، كه كلكى هيچ كاميان به وهى ديكه
ناخوات و ناتوانم له قسه كهى دلنيا بم.

تا شوفيزه كه ئوتومبيله كهى سووراندوه و هيناي و
ئيمه سوارى بووين، زورى پيچوو، له و ماوهيه شدا عومه رى
شههلا و شىخ شتگه ليكيان به بن گوئى يه كدا چرپاند و پاشان
زور زوو بيدهنگى كه وته نيوانيان. نيگاي هه ردوو كيان بو
لاى من بوو و منيش بيئته وهى گرنگيان پى بدهم به ره و لاي
ئوتومبيله كه چووم و سوار بووم، ريك وهك بووكه له يهك، كه
قورميش كرابيئت.

خور ستوونى به زهوى دهكه وت و رهنگيكي وهك خشتى
نيو كوره رى به درهختان دهدا. سيبه رى شوفيزه كه له نيو
قاچه كانيدا گرموله بووبوو. كاتيك، كه بو لاي ئوتومبيل

دهگه راپه وه ههنگاوه کانی شل و خاو بوون و بهسه ر نیکیدا دهلهنگی، به جوریک وهک ئه وهی مهست بیت، ئا بهم شیوهیه سه ری له جامی ئوتومیل هینایه ژووری و له لیوه کانم، که له خووه دهجوولان راما و گوتی: 'ئه وه ئه و ورته ورته چیه له بهر خوته وه دهیکهیت؟'

چاوم داخستن، وهک ئه وهی هیچم نه بیستیت وهلام نه دایه وه و له گه ل خویدا که وتمه قسه کردن...

دایکم وهک که سیک، که شتیکی گرنگی ون کردیت سه ری روخساری کردم و گوتی: 'ئه وه ئه م ورته ورته له چیه؟'

سه رم له قاند و گوتم: 'هیچ! خه ریکم به لاین به خوم ددهم.'

دایکم دهستی بو له چکه که ی برد و گوتی: 'چ به لاینیک؟'

گوتم: 'به لاین ددهم، که ئه م رهوشه زوو دهگوریت.'

دایکم گوتی: 'کام رهوش؟' و باش دهیزانی، که مه بهستم

دارکاریکردنی رۆژانه ی باپیره یه.

دهستم دانایه سه ر شانم و گوتم: 'هه موو به دهنم...'

باپیره نه راندی: 'ئاسۆ.'

دایکم ئاخیکی قوولی هه لکیشا. پاشان دهستی خسته ژیر

چه ناگه ی و گوتی: 'ئه م ماوهیه بیرى هه موومان پره له فرین

و...'

هه سه نی سمیل قیت گوتی: 'ئاسمانی نزم، کوا دهره تانی

فرین ده داته که س؟'

دايكم مؤړه يه كى كرد و به گرژييه وه گوتى: 'ئه گهر فرين
بزانيت، نزمى و بلدى ئاسمان زور جياوازي نيبه.'
من له ژير ليوه وه گوتم: 'فير ده بم.'

شوفير گوتى: 'ئوه له گهل خوت چ ورته ورتيكته؟'
سهرم به خيرايى هه لبرى و به شيوه يه ك سهيرى چاو و
دهم و لچى شوفيره كه م كرد، كه له شويى خوى تاسابوو و
له ژير ليوه وه گوتى: 'بيسميللا...'

له دلى خوډما خهريك بووم به لىنم به خوډم ددها، كه ئه م
ره وشه زور دريژه ناكيشيت، به لام راستگويانه بللم ئه مه هه
ته نيا دلدانه وه يه كى كاتى و سه رپيى بوو و ئه وهنده به لىنكي
توكمه نه بوو، كه بتوانيت له و دل راوكه و نيگه رانيه م دربار
بكات و ترسم بره وينيته وه.

گريان قورگى گرتبووم، دانم به يه ك ده كه وتنه وه و
دهستم وهك ئه وهى بيانه ويت ئاوازيكى مؤسقا بژهن به
شيوه يه كى هاوسه نك ده جوولان. دووباره چاوم داخستن و
به خوډم گوت: 'ئه مه هه مووى ته نيا خه ونيكه، هه ر ئه وهنده
و به س...'

به لام راستييه كه ي ئه وه بوو، كه نه خه وتبووم و عومهرى
شه هلا خهريك بوو بولاى ئوتومبيله كه ده هات و هه لسوكه وتى
هيچ به كه سانى نيو خه ونان نه ده چوو. چاوم كردنه وه و
دووباره دامخسته وه، ئه م جاره توندتر له پيشان. وام زانى

ئاوا باشتره و لانی کهم قورسای نیگای عومه ری شه هلا
 ناکه ویتته سهر پوخسارمه وه و سیخورمه له تهرۆکم نادات.
 هه واسی لانه واز دهستی دانایه سهر شانم و گوتی: 'ببووره!
 نه مده ویست لیت بدهم. ئاخیر لیره زور زوو ناووناتوره بۆ
 کچان هه لده بستن و ئی خو سیوهریش کچه ئیدی.'

ئاورم لی دایه وه و گوتم: 'گرنگ نییه.'
 هه واسی لانه واز پیکه نی و گوتی: 'به راستی دلکی
 بیگهردت هه یه ئاسۆ...'

ویستم بلیم منیش کچم، به لام پیاوانه به لیم به هه واسی
 لانه واز دابوو، که وه کو برایه ک ئاگام له سیوهر بیت و ئەم
 به لینه پیاوانه یه زیاتر دلخووشی ده کردم و هه واسی لانه وازیش
 زیاتر متمانه ی پی ده کردم، لانی کهم من وای بۆ ده چووم.
 دایکم گوتی: 'له کوئ بوویت؟'

وه لامیم نه دایه وه. تاقه تی هیچ کهسم نه بوو، هیچ کهس
 جگه له خووم.

دایکم پرسیاره که ی دووباره کرده وه: 'ئه وه له گه ل تۆم
 نییه؟ له کوئ بوویت؟'

خۆم ویک هینا و گوتم: 'هیچ جینه ک! تا سه ری کۆلان
 چووم و زوو گه رامه وه.'

دایکم گوتی: ده ته ویئت سووه زگم** بکه یت؟ هه واسی
 لانه واز چ کاریکی پیت هه یه؟'

هيچم نه گوت، هيچيشم نه بوو بيليم. دايكيشم ئيدى هيچى نه گوت، ته نيا به تووره يى و پرووگرژييه وه دههات و دهچوو و جنئوى ددان، له ژير ليوه وه ناويكى دههينا به دلنيايى ناوى ههواسى لانهواز بوو.

قاچى راستم هيشتا هه دهشلى و چهند په له په له شينه لگه راوى ليره و لهوى به روخسارمه وه مابوون، كه خهريك بوون چاك ببنه وه، به لام دايكم هيشتا له چوونه درم دهترسا.

يه كيك گوتى: 'وه رنه دهره وه، دابه زن.'

عومهرى شه هلا گوتى: 'هاوسه رمه، ئه مهش قه باله كه ي.

لاله قوربان. ناتوانيت قسه بكات.'

كابرا سه رى له ئوتومبيله كه هينا يه ژوور، قه باله كه ي چهند

جاريك ئه مديو ئه وديو كرد و گوتى: 'دهچنه كوئى؟'

عومهرى شه هلا گوتى: 'تاران، ئه گهر خوا بيه ويت!'

سه رم هه لبرى پياويك به جلى سه ربازي له و جورانه ي، كه

هاتبوونه هه له بجه له پيش ئوتومبيله كه وه ستابوو و به وردى

خهريك بوو هه موو شتيكى ده پشكنى. ويستم له ئوتومبيله كه

داببه زم، به لام شوفيره كه گوتى، كه له شوينى خوم دابنيشم،

گوتى ئه مه فه رمانه!.

رقم له شيوازي قسه كردنه كه ي بووه وه، نهك له بهر

دهنگه كه ي، نهك له بهر ئه وه ي، كه نوكه رى عومهرى شه هلا

بوو و دهنګى به دهنګى ئه و دهچوو، به لکو له بهر ئه وهى، که
عهنته رى دهکرد، پیک وهکو ماموستای پۆلى دووه ممان...
له سايدى ئه و به رى جاده که چهندين مينيپووسنيک به ريز
وه ستابوون و دهسته دهسته خه لکيان سوار ده بوو.
پوخسارى هه موويان وهک يهک بوو، به ريشيني کورت و
هر يه که و په رويه کى سه وزى به نيوچاوانه وه به ستبوو و
گشتيان پنده که نين.

عومهرى شه هلا دهستى کابراکه ي ماچ کرد، هاته وه نيو
ئوتومبيل و گوتى: «هيچو پوچى ناکهس به چه! خوئيشى
نازانيت بو ئوتومبيلى پراگرتوه!».

شوفير قسه يهک و عومهرى شه هلا دوو قسه ي دهکرد،
هر خوا ده زانيت به ته ما بوون تا که ي کفر بکهن و جنيو به
دونيا و بنيا بدن...

نزيکه ي به ره به يان داهاتبوو. من چهندين کاتزمير زياتر بوو
خه وتبووم و هيشتاش خه وم هر دههات. بوئى چره دوو که لى
جگه ره هه وای نيو ئوتومبيله که ي تاريخ داهينا بوو. عومهرى
شه هلا چاوى به جامى ئوتومبيله وه نابوون و به و تاريخيه لى
دهخورى و شوفير ده که له ته نشتيه وه پوچو بووه نيو کورسى
و خه وى لى که وتبوو. پوئشناييکى کز له نيو ئوتومبيلى ده دا
و هر زو له گه ل دوو که لى جگه ره که ي لاليوى عومهرى
شه هلا تیکه ل ده بوو و ماکی خوئى له دست ده دا.

کۆکه رکه ی لى گرتبووم و له گه ل کۆکين قه فه سه ی سنغم
 وه ک هه نbane سه ير به رز و نزم ده بووه وه و ئازار تينى بۆ
 ده هيتام. ده نگی که له شوينىکى دووره وه له گویدا ده زرنگايه وه
 و ده یگوت: 'راکه، خیراتر'.

من نه مده توانى خۆم له کورسى ئۆتۆمبیله که بکه مه وه و
 جيا بيمه وه، وه ک ئه وه ی له ویدا توابمه وه. سه رم بۆ هه ر لایه ک
 ده سووړاند پياویک له ته نیشته پیکه بیکه وه وه ستابوو، ژنیکیش
 رپک له نيو کۆمه لیک ته رمى به سه ریه کدا که له که کراودا به
 دواى که سیکدا ده گه را و هاواری ده کرد. ده نگی له ده شتیکی
 کاکی به کاکی ده زرنگايه وه، ده بووه قه له په ش و بۆ لای خۆی
 ده گه رپايه وه و ده یگوت: 'مه رگ، مه رگ!'.

هه ناسه م نه ده هات و پینه ده چوو عومه رى شه هلا بیه ویت
 جامى ئۆتۆمبیله که بینته خوار. ئیستا ئیدی کۆکه ته و او
 برستى لى بریبووم، کۆکه ی قوول و له سه ر یه ک. هه موو
 جاریک کۆکه کانى دایکم بیر ده که و تنه وه، کاتیک، که راید کرد
 و مه رگ دواى که وتبوو و ده یلوورانده ...

شوفیره که له خه وه هه ستابوو، که ی، نازانم. به و
 پروه گرژه یه وه له بنه وه هه ر سه یری ده کردم و ده یویست
 بلن مه رگ، به لام له ترسى عومه رى شه هلا هه موو جار
 قسه که ی خۆی قووت ده دایه وه و له داشبوردى ئۆتۆمبیله که

پادەما، كە رەنگى رەش بوو و دەستى عومەرى شەھىلى پىنۋە
نووسابوو.

بۇ چەند ساتىك ھەستىم كىرد مردووم. نەمانى ئۆكسىجىن
لەنيو سى و پراوستانى لىدانى تىپەى دلم ھەست پىن كىرد...
شوفىرەكە ھەر دوو چاوى بە جامى ئۆتۆمبىلەكە ۋە نان و
گوتى: 'لە دەستى دەدەين ھا!'

من تىگەيشتم مەبەستى منە. عومەرى شەھىلا چارەيەكى
نەبوو، يان دەبا ئۆتۆمبىلەكە رابگرىت، يان جامەكەى كەمىك
بىننىتە خوار و ئەو، بىژاردەى دووھى ھەلبىژارد. جامى
ئۆتۆمبىلەكەى كەمىك ھىتايە خوار و فلتەرى جگەرەكەى تف
كىردە رۆخ جادە و كەمىك دواتر دىسان يەكىكى دايە بەر
جىنۋان، كە نازانم كى بوو.

ھەۋاي نىو ئۆتۆمبىلەكە كەمىك گۇرا و ئىستا ھەناسەكانى
منىش باشتىر بوون.

عومەرى شەھىلا خەرىك بوو سەرى خۇى دەخوراند،
بەلام شوفىرەكە زياتر پۇچووبوو نىو كورسىيە ۋە من بۇ
ئۆيەمىن جار چاوم داخستن و بىرم لەۋە كىردەۋە، كە كەسىك
ئەگەر قاچى چەپى نەشكابىت و لە خۇشيان دلى نەۋەستابىت
چۆن دەمرىت. وئىنەى دلبەرم بۇ چەند چىركەيەك بە زەيندا
تىپەرى، بەو دلە شووشەيىيە و ئەو لەچكەى، كە خۇى پىن
خىكاند. دەستىم بۇ لەچكەكەى سەرى خۇم بىرد.

حهسه نی سمیل قیت گوتی: 'خۆزگه بنیادهمیش وهکو وشتر
 کۆپانی** ههبايه. ئەو کات بۆ رۆژی پێویست تا بیتوانیا بۆ
 خۆی خوشحالیی دادهکرد!.

دایه خه جی گوتی: 'بنیادهم ههزار کۆپانیشی ههبايه بیهوده
 بو، دواچار ئاوارهیی و مهرگ، هه مووی لی وهرده گرته وه...'.
 خه ریک بووم بیرم له مهرگ ده کرده وه، له مهرگ و ئەو
 ئومیده وارییهی، که من نه مابوو و به دلنیا ییه وه دیاره له
 جیه ک ونم کردبوو. له چکه که مم توند له ملم گری دا. وامزانی
 ئاوا ده توانم بمرم، به لام نه بهو گریدانه تونده و نه بهو
 دهست خستهته قورگه مه وه نه مردم و... له دلی خۆمدا بیرم
 کرده وه خۆ به خورتی ناکریت بمرم. ده بی رینگه یه کی دیکه ش
 هه بیت، به لام چ رینگه یه ک؟ زور تراویله کی ئاینده روویان تی
 کردبووم و به خیرایی بۆم ده هاتن، لی کز و بنیس بوون و
 له نیوهی رینگ، نائومی دی به بی زهحمه تییکي ئەوتۆ دهستی
 له بینا قاقایان گیر ده کرد و ده یخنکاندن و بۆ دوا وهی توور
 ده دان، بۆ ئەو شوینهی، که لینه وه هاتبوون و له بن لینه یه کی
 ته ردا ده یخه واند و په یتا په یتا پیی ده گوتن، "داینا سۆر" و من
 ئیستا ئیدی ده مزانی، که به شیکم له چیرۆکی داینا سۆر و هیچ
 رینگه یه کی دیکه ش نییه و ئەگه ر زۆریش به شانس بم، ده بمه
 یه کیکی وهکو دایکم و دوا جار ئەم چیرۆکه له شوینیکی خراپ
 کوتایی دیت.

عومەرى شەھلا توند دەستىكى لى دام و گوتى: «ئۆرزەوۋە
گىرە»^{۱۰۰}، كە من چاوم كىردنەوۋە و شوفىرەكە پىكەنى و گوتى:
(بىرم نايە كەس ئاوا خراب ھەورامى گۆ كىردىتت).

عومەرى شەھلا لە ئۆتۆمبىلەكە دابەزى و تۆپەلىك دووكەل
و بۆنى كەسكوونى عەرەقى لەگەل خۇيدا لە ئۆتۆمبىلەكە
ھىنايە دەر و... رەنگورۋو بۆ جامەكان گەرايەوۋە.

ئۆتۆمبىلەكە لە كۆلانىكى بىنبەست وەستابوو، كۆلانەكە
سەرىكى دەگەيشتەوۋە سەر شەقامىكى فراوان، كە لە
ھاتوچۆى ئۆتۆمبىلدا جمەى دەھات. خانوۋەكان بە خشت
دروستكراپوون، بە دەرگای گەورە و تاك و تەرا درەختىك
لە بەردەرگای يەكىك لە مالەكاندا ھەبوو، جگە لە و ىنە لە
چاراچىوۋە گىراوانەى، كە تىسمارى^{۱۰۱} رەشىيان پىوۋەكردبوون
و تا چاۋ بىر بكات گۆل و گۆپى وردىلەيان پىوۋە ھەلواسىبوون
و پىاۋىكى خەمگىن ئاوا بە پىوۋە پالى بە دىوارەوۋە دابوو.

شوفىرەكە شتىكى بە دەستەوۋە بوو، كە لە جانتا دەچوو،
بەلام جانتا نەبوو و خەرىك بوو دەبىردە يەكىك لە مالەكانى
نىوۋەراستى كۆلانەكە و ھەيكەلى چەند خانوۋىكى دىكەش،
كە كاريان تىدا دەكرا لە دەورۋوبەردا دەبىندران. خانوۋەكە
دوو دەرگای ھەبوون، يەكىك بارىك و ئەوۋە دىكەيان پان و
ھەردوو كىشىيان شىن بوون، شىنىكى تۆخ...

عومەرى شەھلا لەتەك ئۆتۆمبىلەكە وەستا بوو، رېك لەبەردەم ئەو دەرگایەى، كە بارىك بوو. دەستى خستبووہ سەر سنگى و خەرىكبوو سالاو و چاكوچۆنى لەگەل پىرەمىردىكدا دەكرد، كە لەسەر بانى ئەو مالەى بەرامبەر وەستابوو و سەيرى ئىمەى دەكرد. شوفىرەكە دەرگای ئۆتۆمبىلى پىوہ دا، ھاتە پىنشەوہ و شتىكى چرپاندە گوئى عومەرى شەھلا و پۆيشت، بۆ كوئى، نازانم. من پىم وابوو ئەو دەرڤەتەى، كە دەمويست ئەمەيە و تا عومەرى شەھلا سەرى بە چاكوچۆنى لەگەل ئەو پىرەمىردەوہ گەرمە رابكەم و خۆم لە شوئىنك بشارمەوہ. چەند ھەنگاويك بۆ دواوہ بەرەو لای ئەو شەقامە فراوانە، كە نەمدەزانى ناوى چى بوو و دەگەيشتە كوئى، پۆشتم، بەلام عومەرى شەھلا ھەر خىرا بە دوو سى شانقاوى دريژ بەر لەوہى كارىك بكەم خۆى گەياندمى و توند دەستى گرتم و وەكو بەچكە پشیلەيەكى برسى بە دواى خۆيدا رايكىشام و بردمىە ژوورەوہ.

خانووہكە خانوويكى گەورە بوو، بەلام ھەموو شوئىنكى دوو پەنجە تۆز و گەردى لەسەر نىشتبوو. دەتگوت گورخانەيە و بەو ھەموو سادەييە روالەتییەى، كە ھەيبوو، كەچى وەك عومەرى شەھلا بەسام و ترسناك بوو و پىدەچوو لەو جۆرە خانووانە بيتت، كە بۆ كارى زۆر گرنگ دروست دەكرين، رېك وەكو خانووہكەى ھەسەنى سمىل قىت....

ناوه راسټي حه وشه كه ي پړي خرتوپرت و مېشومه گه ز
 بوو. سه يري دهروديواره كانيم ده كرد، كه تهنيا پروكاري
 دهره وه ي كه رپوچ بوو و پروي ژووره وه يه ك بست قهوزه
 و گياكه له دايوشيبوو و نه و قهوزه و گياكه له يه تا ديواره كاني
 نه و سه ري حه وشه كه يان گرتبوو. عومه ري شه هلا ده سټي
 راسټي دانابووه سه ر نه و قهوزه سه وزباوه ي به رده م دهرگاي
 هاتنه ژووره وه و به ده سټي چه پيشي قاچي خوي به و په پړي
 دله راوكيوه راده وه شانده، به جوريك ، كه واتده زاني ده يه ويټ
 نه و به فره ي دويښي شه و باريبوو له پيلاوه كاني ده كاته وه،
 دواتر بيته وه ي پروي ده مي له من بيت گوتي: 'توز و خولي
 نيره هه مووي به هوي پيستي كه ساني مردووه وه يه' و پيكنه ي.
 بيرمه به سه خټي تفي دهم قوت دايه وه، له عومه ري
 شه هلا ورد بوومه وه و هه ر بيرم له وه كرده وه، كه روژانه
 چ كه سيك له م خانووه گه وره و تاريخه دا دهمريت، دووباره
 زيندووه ده بيته وه و نه و هه موو توز و خوله له دواي خويده
 به جي ديليت.

باشم به بير نايه ته وه بوچي له ناهه راسټي حه وشه كه
 وه سټابووم و بوچي نه ده جوولام و له سه ر نه و پنته په ميه يه
 ناهه راسټي حه وشه كه چه قيبووم و ده تگوت شټيك توند قاچي
 گرتبووم و هه رچي ته قه للام ده دايه به ر خوم به ري نه ده دام.
 عومه ري شه هلا وه كو قورگيكي بريندار نه راندي: 'چ

دەردیکتە؟ بۆ نایەیت؟

هەر لە جیجی خۆم لە دەموچاوی عومەری شەهلا، کە ڕەنگی گۆرابوو ڕامام. ڕەنگی وەکو خوینی کە رویشکی لێ هاتبوو و خەریکبوو دەمەیی. خوینی کە رویشکم لە حەوشە ی مالی سیۆەر بینیبوو. هەواسی لانهواز سەری ڕیپوو و خوینەکە ی دابوو کاک هە یاس تا بیخواتە وە و هەناسە تەنگییە کە ی چاک ببیتە وە، بە لام چاک نەبوو وە، چونکە حالی کاک هە یاس هە رگیز چاک نەبوو وە. لانی کە م من بیرم نایەت... هەواسی لانهواز گوتی: 'ناسۆ، تۆ لە من دەترسیت؟'

گوتم: 'نابی بترسم؟'

هەواسی لانهواز گوتی: 'بمبوورە من نەمدەویست لیت بدەم!'

گوتم: 'بە لام خۆ لیت دام.'

هەواسی لانهواز گوتی: 'ئیدی تێپەری! بیری لێ مە کە وە. سەرم لە قاند و گوتم: 'بە لام هیشتا گیانم هەر ڕەش و شینە، هەموو بە دەنم دیشیت.'

عومەری شەهلا دەستی ڕاکیشام و گوتی: 'وەرە، پیویست ناکات بترسیت!'

ئەمە ی بە دەنگیکی نزمە وە دەری ڕی و لە پڕیکدا ڕوخساری وەکو دە مردوو توورە دەرکەوت و بە چاولیکنانیک گۆرا و بوو شتیکی دیکە. لێم نزیک کەوتە وە، نزیک و نزیکتر...

زيلان گوتى: 'ئاسۆ، سهنته رى چاوديرى شوينىكى خراب نيهه.'

من بۆ نه چوونه سهنته رى چاوديرى دوو جار له چاكي شىخ سهلان نه زرم كردبوو و ههوت جار به دهورى درهخته كهيدا خولابوومه وه. زيلان ليم نزيك بووه وه و گوتى: 'ئاسۆ، چيدى مهچۆ گورستان، دهنت بۆنى خۆلى لى ديت.'
خۆم كشانده دواوه و له ژير ليوه وه گوتم: 'هى باكهيه، توند دهشنى و ئەم خۆل و تۆزەم دەخاتە نيو چاو و قورگ و لوته وه.'

عومەرى شههلا دهستى خسته نيو په نجه كانى و ليوى ماچ كردم و گوتى: 'بۆچى زارت بۆنى خۆلى لى ديت؟ بۆنى مردوويك، كه هيشتا دهستى له ژيان به رنه دا بيت.' و پيكه نى و چاويكى داگرت.

كشامه دواوه، به لام عومەرى شههلا توندتر ئاميزى لى دام و پيكه نى، وهكو پلنگىك، كه خۆى ههلا دايته سه ر نيچيره كهى. سه رمام بوو. دهنگوت له سههۆلاودا ههلكيشراوم. ههستم دهكرد شتىك له قورگمدا گيربووه و دهيه و يت ده ريبه ريت، به لام هه ر زوو په شيمان ده بووه وه و دهگه رايه وه بنه بانى قورگمه وه. به رچاوم سه ير رهشكه و پيشكهى دهكرد و تالاويك هه موو زارمى پر كردبوو. پيم وايه شه و داها تبوو، يان من رۆچوو بوومه نيو تاريكىكى چر و ئەنگوسته چاو وه. عومەرى

شه‌هلا گلۆپى پى كرده‌وه، كاتژميره‌كه له‌سه‌ر ژماره‌ى دوو وازانم خه‌وى لى كه‌وتبوو. رۆشناييه‌كه ئازارى چاومى ده‌دا. چاوم به‌ نيوه‌كراوه‌يى هيشتبوونه‌وه. عومه‌رى شه‌هلا پشتى له‌ من بوو و هه‌ر پيڤه‌كه‌نى و شتيكى ده‌خواردوه‌وه، كه‌ پيم و ايه‌ ئاو بوو. به‌ خيزايى سه‌رم وه‌رسووړاند؛ به‌ كه‌له‌ و چروچاويك، كه‌ ده‌نگوت چيدى هى من نين، يان هيج كات هى من نه‌بووبن و من تازه به‌وه‌م زانبيتت، نازانم!

دايكم گوتى: 'زۆر خۆت پيشانى عومه‌رى شه‌هلا مه‌ده‌!'
گوتم: 'بۆ؟'

گوتى: 'تۆ هه‌قت به‌و شتانه‌ نه‌بيتت.'

گوتم: 'ئه‌گه‌ر بانگى كردم؟ يان كارى پيم هه‌بوو؟'

دايكم گوتى: 'وه‌ره به‌ من بلئ.'

عومه‌رى شه‌هلا گوتى: 'هيشتا خه‌وتوووت؟'

هيجم نه‌گوت. عومه‌رى شه‌هلا توند روومه‌تى ماچ كردم و

گوتى: 'چ و اتايه‌كى هه‌يه، پياو ژنه‌كه‌ى خۆى ليى بترسيت؟'

توند چاوم نوقاندن، هه‌ناسه‌م راگرت و ئه‌و دووباره

گوتى: 'هيشتا هه‌ر خه‌وتوووت؟ هه‌سته ئه‌م جلانه له‌به‌ر، كه‌

ده‌بى برۆين.'

نه‌مه‌ده‌ويست چاوم بكه‌مه‌وه، به‌لام به‌ سيخورمه‌يه‌ك، كه‌

له‌ ته‌نيشتى دام بن ده‌ستى خۆم پيلووم له‌يه‌ك جيابوونه‌وه و

چاوم كرانه‌وه و ئه‌و له‌ ژووره‌كه‌ چوو ده‌ره‌وه.

کراسیتیکی سووری خهت شین و پانتۆپیکی کورانهی، که دوو گیرفانی گه وره ی له پیتشه وه و دواوه هه بوون، له لای چه پم داندرا بوون. هه لمگرتن و بهر له وهی عومه ری شه هلا دیسان به سه رمدا بنه پینیت و بیته وه ژوور، کردمنه بهر. له پیش ئاوینه راوه ستام و بو چه ند چرکه یه ک له و دیمه نه ی خۆم، که ته واو به کوران ده چووم رامام. گریام و زۆر زوو له گه ل وه لامی سینییه مین هاواری عومه ری شه هلا له ژووره که چوومه دهر. فرمیسه که کانم سرین، به ره و لای حه وشه چووم و سواری ئۆتۆمبیل بووم.

عومه ری شه هلا به شیوه یه ک سه یری کردم و گوتهی: 'ژن ئه وه نده خو له میزدی خو ی ناترسیت، ئاوا، که له خو بچیت!'. ده مویست بمرم، به لام نه مردم.

سه رمم داخست و بیده نگ بووم، وه کو زۆربه ی ئه و رۆژانه ی، که مه ست ده بوو و هه رکه ده گه رایه وه مال، دایکم ده بیبردمه وه ژووری و ده یگوت: 'نه نگت دهر نه یهت، له ژووریش نه چیه دهر، تیگه یشتیت؟'.

من ئه و شه وه هه مووی له بن په تو ده مامه وه و هه موو گیانم شه لالی عاره قه ده بوو و ته واو له په لوپۆ ده که وتم و به یانییه که ی دایکم ناچار ده بوو به خورتی هه شت جام ئاوم بداتی و ده بایه بیانخۆمه وه و دواچار ئه و هه موو ئاو خواردنه وه یش دادی نه ده دام.

سهرم كه ميک هه لېرى و بى گويدانه نيگا ژيربه ژير و فيکه دريژه کاني عومهرى شه هلا، كه مروقيان دههرى دهکرد، هه موو زهيني خوُم خسته سهر ئه و کولان و شه قامانه، كه پيياندا تيده پهرين و من تا ئه ودهم شويني وا قهره بالغ و فراوانم نه بينيبوو و بو من تازه بوون. شه قامه کان گشتيان جياواز و قهره بالغ بوون، ههر نه شده برانه وه، له م سهريان دهچوويته ناو و له سهره کهى دى دهگه يشتيته شه قاميکى ديکه.

شه قامه کان جمهيان دههات، پر له كه سانیک بوون، كه پيدهچوو بو کاریکی گرنگ له مالى هاتبنه در، هه لبه ته دوو ئه وهندهش له شه قامه کاني ديکه دا هه بوون، به لام هيچ کاميان وهک ئه و شه قامه نه بوون، كه ئوتومبيله کهى عومهرى شه هلاى لى وه ستابوو و پييان دهگوت ژاله**.

عومهرى شه هلا ئوتومبيله کهى له نزیک مزگه و تیکدا راگرت، کيسيه کى دايه دهستم و گوتى: 'ئه م گوره وييانه بگره، فروشتنه کهيان زور گرنگ نيبه بو من. ته نيا برؤ نيو مزگه و ت و ههرچى، كه گویت لى بوو مووبه موو بو منيان بگيره وه!'

سهرم بادا و گوتم: 'بو نمونه شتى وهکو چى؟'. ريگى ئه وه م هه بوو له بهرامبه ر خویدا قسه بکه م، به لام زور که م، بويه ئاوا به کورتى پرسيارم لى کرد و ئه و گوتى:

زەينت لەسەر جموجۆلى ئەو سەربازانە بيت و بزانه چى دەلین.

سەرم داخست و هيچم نەگوت. هيچيشم نەبوو بليتم. زەينم لە جيگايەكى دووتر دەرگيرى مشتومرپوو لەگەل راستى خۆمدا، كە ئىستا ئيدى مردبوو و من هەرچى دەمکرد نەمدەتوانى ژيانى بەبەردا بکەمەوه و لە دەستى ئەو هەموو بارە قورسەى دەروونم دەربازيم بيت.

دەسكى دەرگای ئۆتۆمبیلەكەم گرتبوو، كە عومەرى شەهالا لچكى كراسەكەمى راکيشا و گوتى: 'من هەر لەم دەوروبەرانە دەخوليمەوه. نەچى بىر لە هەلاتن بکەيتەوه!'

«حەسەنى سمیل قيت راستى دەکرد؛ خۆزگە بنيادەميش وهكو وشتر كۆپانى هەبايه و من ئەگەر يەككىم هەبايه بە دلنبايهوه تا ئىستا بۆ پۆژيكي وهك ئەمرو و بۆ دەربازبوون لە دەستى عومەرى شەهالا زۆر ئازايەتى و ئوميدەواريم خەزن كەردبوو...».

عومەرى شەهالا گوتى: 'بۆ خوارەوه'.

لە ئۆتۆمبیل دابەزيم. عومەرى شەهالاش دابەزى. من بۆ لای مزگەوتەكە چووم و ئەو بايدايەوه لای پياويكى قەلەو، كە لەوبەرى شەقامەكە بە عەرەبانەيهك دۆندرمەى دەفرۆشت و لەسەر عەرەبانەيهكى ديكەش دونيايهك شووتى بە شيۆديهكى ريكوپيک لەسەر يەك دانابوون و بەو چاوه رەش و

دەرپه پړیوانه یه وه، که ده تگوت دوو په نجره دی گه وره دی دارینی
کراوه ن، هر سهیری منی ده کرد.

مزگه و ته که زور گه وره بوو و گومبه زی هه بوو، دهرگاکانی
گه وره بوون و جگه له لیواره کانی هه موو لایه کی سهوز بوو
و دیواره کانی که رپووچی و زهره و به نووسینی عهره بی
ئاوه زیږ و رهش رازیندرابوونه وه.

ناو مزگه وت قهره بالغ بوو، پیک وه کو دهره وه. ژماره یه کی
زور ئوتومبیل به هاوته ریپی ده هاتن و ده چوون. ژماره یه کی
زور ژن له نیو حه وشه سه رقالی به سته به ندی هه ندیک
شت بوون، که که میک به دهرمان و خوراک و شتومه کی
خوارده منی ده چوون.

ئوتوبووسیکی سپی له به رده م دهرگای مزگه و ته که
وه ستابوو و چه ند ئوتوبووسیکی دیکه ش له دوايه وه
وه ستابوون، خه لکیکی زور له نیویاندا دانیشتبوو، خویان
و سه روکه لله ی تاس، کلاوی پو خدار، جانتای گه وره و
جلوبه رگی یه کده ست و یه کجوری سه ربازییه وه. بیرمه
ئو پوژه هه نسکم دها و به قورگی پر له گریانه وه له نیو
ئوتوبووسه کاندا خولامه وه و له ماوه ی که متر له یه ک دوو
کاترمیردا دوو جین گوره ویم فروشتن، به لام نه متوانی شتیک
له باره ی جموجول و چالاکیان هه لکریتم، ته نیا تیینی ئه وه م
کرد، که ئوپه راسیونیان هه یه و ده چنه به ره کانی جه نکه وه.

كاتىك ئەمەم بە عومەرى شەھلا گوت، تا ھىزى تىدابوو
 شەقازللەھەكى لى دام و گوتى: 'سەگباو! پىم گوتبوويت چاو
 و گویت بکەوہ. ئەم وړینانە بە کەلکى من نایەن. تو دەبا
 بتزانیا بۆ چ لایەک دەچن، ئوپەراسیۆنەکیان کەى دەست
 پى دەکات و...'

ژنىک لەوبەرى شەقامەکە لەنیو ئوتۆمبیلیکی رەشدا
 دانىشتبوو و سەیری منى دەکرد. عومەرى شەھلا لەوبەرى
 شەقامەکەوہ بۆ لای من ھات. بە دەستیکی گۆرەویى
 ھەلگرتبوون و ئاوا، کە بۆ ئەم لایە دەھات، پەنجەى دەستی
 دیکەى بۆ لای کابرای قەلەو دريژ کرد، کە عارەبانەیک
 دۆندرمە و لە عارەبانەکەى دیکەى شووتى پى بوون و خەلکى
 خستبووہ ژيژ چاوديرییهوہ.

عومەرى شەھلا دەستیک گۆرەویى دیکەى پى دام و
 گوتى: 'ئەم جارە باش ھەستى خۆت ڤاگرە. شتى پووچم
 ناویت! ئەگەر گۆرەویشت تەواو کردن، لەو پیاوہیان وەرېگرە،
 دۆستە!'

ئىستا ئىدى دایناسۆر گۆرەوییهکانى پى دابووم و
 خۆى رۆیشتبوو و من خەریک بووم بە لچكى کراسەکەم
 فرمیسکەکانم دەسپىن. لەسەر سەکو چیمەنتۆییهکەى لای
 چەپى بەردەم مزگەوتەکە دانىشتبووم و لە دەستەکانى خۆم
 ڤامابووم، کە عارەقەیان کردبوو و دەلەرزىن.

يه کيک گوتى: 'ناسؤ'.

سهرم بهرز کرده وه، به لام بیجگه له و کابرا شووتیفرؤشه ی، که له و بهری شه قامه که ته ماشای منی ده کرد و چاوی ده کوتان و دهستی له هه وادا باده دا، به شیوه یه ک، که بیه ویت بلئی، "من هیچ کاره نیم" و زمانی نهیده هیتا، که سی دیکه چاوی له سهر من نه بوو.

ئوتوبوو سه کان خه ریک بوون یه ک دوا ی یه ک پر ده بوون، له پیچی شه قامه که رت ده بوون و ئیدی ته واو، نه ده بیندران. هاتن و چوونی خه لکیش بو نیو مزگه و ته که که م بوو بووه وه و من هه روا له سهر سه کو چیمه نتوییه که ی به رده م مزگه وت، وه کو سوالگه ریکی تازیه بار دانیشتبووم.

ژنه که له ئوتومیل دابه زی. چهند پاکه تیکی گه وره ی له دهسته وه بوو و خه ریک بوو بو لای مزگه وت ده هات. له به رده م ده رگای مزگه وتدا پاکه ته کانی دایه کابرایه کی کورته بنه و خو ی لای من دانیشت.

دهستی به سه ریدا هینام و گوتی: 'ناوت چیه کوری باش؟'

سهرم به هیواشی به ره و پووی وه رسوورانند. چاوی قاوه یی و گهش بوون و پیستی پیده چوو که میک لوچییان تیکه وتبیت، وه کو مقه بایه کی ته نک، که که وتبیته سهر ئاگر. لیوی به لیوی دایکم ده چوون، به لام تونی دهنگی دل بهری به

بیر هیئامه وه.

دایه خه جی گوتی: 'دهنگت مردووان زیندوو دهکاته وه.
دلبر پیکنی و گوتی: 'خوم بهر له هه موو مردووه کانی
جیهان مردووم!'

دایه خه جی گوتی: 'له کویت ون کرد؟'
دلبر گوتی: 'کی دهلیتی؟'
دایه خه جی گوتی: 'خاوه نی ئه و دلّه دهلیم، که به گهر دنته وه
هه لتواسیوه؟'

ئهم جاره دلبر هیچی نه گوت و گریا.
ژنه که گوتی: 'له کوئی ونت کردووه؟'
گوتم: 'کی؟'
ژنه که گوتی: 'ئهو گوره وییانه دهلیم، که به هویانه وه
لیدانت خوارد.'

لی من سه رمم داخست و بیدهنگ بووم.
ژنه که گوتی: 'ناوت چیه کوری باش؟'
سه رم هیشتا داخستبوو. نه دهبا قسه بکه م. عومه ری شه هلا
به فرمانیکی خوائاسایانه قسه کردنی لی قه دهغه کردبووم،
مه گهر ته نیا له بهرده م خویدا دهنای بوم نه بوو قسه بکه م. جگه
له وه ئه و زمانه سیئیه مه شم ئه وهنده باش نه بوو، که تازه فیتری
بوو بووم و قسه شم کردبا له حیاتی تیئیکه یه نم زیاتر سه رم لی
تیک دهنای. سه رم هه لبری و به جووله ی دهست تیئیکه یاند، که

ناتوانم بدویم.

ژنه که گوتی: 'بؤچی؟'

من سهرم داخست و بیدهنگ بووم و ئه و چه ند
ورده کاغزی له پیشم دانان و گوتی: 'وهره، من هه موو
گوره و بیه کانت لی ده کرم!'

ده بایه خو شحال بم، به لام نه بووم و گوره و بیه کانم دانه
ژنه که و چه ند ورده کاغزم لی وهرگرتن و خستمه گیرفانم.
گیرفانه کانم گه و ره بوون و جیی پارهی فروشی سالیک،
ته نانه ت زورتی گوره و بیی ژنانه و پیاوانه یان تیدا ده بووه وه،
به لام له و هاوینه گهرم و تاقه تپروو کینه ی سالی ۱۹۸۹ دا،
هیچ کات دهسته سر و گودبووه کانم جییان له و گیرفانانم
نه بووه وه.

خور به تاقی ئاسمانه وه گیربوو بوو و بریاری دابوو
مرؤف بخنکینیت. نزیکه ی نیوه رۆ بوو. ئه و ژنه هیشتا له ته ک
ئۆتۆمیله که وه ستابوو و ههر سه یری منی ده کرد و منیش
له ترسی عومهری شه هلا، که سیبه ره که ی زووتر له خوی
ده گه یشته سهرم، خهریک بوو خۆم ته ر بکه م، به لام ته ریم
نه کرد. کابرای شووتیفرۆش له و به ری شه قامه که هاته ئه مبه ره
و چه ند جووت گوره و بیی دیکه ی دامی و گوتی: 'بگره. ئه م
جاره خۆت وهره گوره و بیه کان ببه. کاک ره فیق پیی گوتوم
هه موویانت پیکه وه نه ده می.'

کابراي شووتيفروش ته ڙهه کي ** قه له و چاوزهق بوو و
لڼوي وهک ئه وهی تازه ئاوی خوارديتته وه ته ر بوون. قيت و
قوز ده رويشت و ورگي بو ناوه وه ده برده وه؛ له گه ل ئه وه شدا
ورگي هه لده به زييه وه و دهنگي ده هات.

گوره وييه کانم وهرگرتن و سه رم له بهر خو م نايه وه.
کابراي شووتيفروش چوه وه ئه وه به ري شه قام و من پالم به
ديواري مزگه وته که وه دا و له گوره وييه کان نز بوومه وه، که
له ده جووت زياتر نه بوون و هه موويان مور بوون.

کولان کشومات بوو و شه قاميش هه روا. بيده ننگي وه کو
که تيره هه کي تير به قير و به رد ر ټڙه کانه وه نووسا بوو. سي به ري
پشيله يه که له سه ر ديواري مزگه وته که هه لبه زدا به زي بوو و
سرته سرتي چهن د ژنيک له گوشه ي لاي راستي هه وشه که
به رگوي ده که وه ت. که ميک دواتر دهنگي مه لابانگان به رز
بووه وه و يه کسه ر کولان و شه قامه که جووله ي تیکه وت و پر
بوو له سي به ري ئه و که سانه ي، که به خيرا يي به ره و مزگه ت
ده چوون، به لام سي به ري عومه ري شه هلا له نيو هيچ يه ک
له سي به ره کاندا نه بوو، يان هه بوو و من ئيدي نه مده بيني.
ئيس تا ئيدي خو م ته ر کرد بوو. ته ري پانتور په که م ئه زي ته ي
ده دام؛ له گه ل ئه وه شدا جگه له به رگه گرتني چاره يه کم نه بوو.
شه رمه نده و خه جاله ت سه رم له بهر خو م نايه وه و تا دره نگان ي
شه و له وي له سه ر قاچيک مامه وه. کابراي شووتيفروش و ئه و

ژنهش مانه وه. وهك ئه وهى ئه وانيش خويان ته ر كرديت، له ترسى چ كه سينك، نازانم. نازانم بوچى هيشتا هر له وئ بوون، رهنكه بو سووسه كاريش هاتبته ئه وئ، يان كاريكى له و چه شنه، ته واو نازانم رهنكه... به لام هر سيكمان به ده ستى خالييه وه گه رايه وه مال، به و جياوازييه ي، كه كه س به هوى كونه كرده وهى زانيارى ليپيچينييه وهى له گه ل ئه واندا نه ده كرد، به لام من ليديانكي ته واوم به ده ستى عومهرى شه هلا خوار، ئه و شه وه و چه ند شه وى دواتریش...

۱۰

چەند هەنگاوێک لە مزگەوت دوور کەوتمەوه. بڕیارم دابوو رابکەم، چۆن و بۆ کوێ، نازانم. تەنیا دەبا پیشتر هەموو شتیەک بە وردی هەلسەنگاندا و زەینی ئەو پیاوه قەڵەوهی، کە بەرامبەر مزگەوت بە عارەبانەیهک دۆندرمەیی دەفرۆشت و بە عارەبانەیهکی دیکەش دونیایەکی شووتی بە ریکی لەسەر یەک کەڵەکە کردبوون و زەق زەق منی خستبوو ژیر چاودیرییهوه، پەرت بکەم، چۆن، ئەوەشم نەدەزانی!. ڕەنگە بمتوانییا داوای یارمەتی لەو ژنە بکەم، کە لە تەک ئۆتۆمبیلە ڕەشەکە وەستابوو، بەلام راستیت بووێت لەو ژنەش دلنیا نەبووم و...

سەرم وەرسووێراند. هیچ کەس لە شەقامەکە زەینی لە من نەبوو. تا دەرفەت بوو دەبوا لەوێ بڕۆم، جا بۆ هەر لایەکی بییت. بۆ هەر لایەک، کە عومەری شەهلائی لێ نەبییت، بەلام کوێ؟ نەدەکرا، نەمدەتوانی، من خۆ کوپانم نەبوو تا سوود لەو ئازایەتییه وەربگرم، کە پیشتر دامکردبییت و بە دلنیایهوه

ههنگاو هه‌لینم و دوور بکه‌ومه‌وه، دوور و دوورتر... بۆ هه‌ر لایه‌ک ده‌چووم ده‌نگی عومه‌ری شه‌ه‌لا له‌نیو سه‌رمدا هورپه‌هوری بوو و بۆ دواوه‌ی ده‌گی‌پامه‌وه. بۆ دواوه‌گه‌پامه‌وه. کابرای شووتیفرووش خه‌ریک بوو رای ده‌کرده لای من. بالنده‌کان دانی زۆربه‌ی ئاره‌زووه‌کانیان خواردبووم و له‌سه‌ر دووریانیکدا به‌ جی مابووم، که عومه‌ری شه‌ه‌لا بۆی دروست کردبووم. هه‌ر کاتیک بمویستبا قاچم که‌میک بخه‌مه‌ ئه‌و دیوی، عومه‌ری شه‌ه‌لا به‌ قاچه‌ درێژه‌کانی بیره‌کانمی ده‌فلیقاندوه‌وه و نه‌مه‌توانی له‌ جیی خۆم بجوولیم و... نه‌جوولام، له‌و شوینه‌ی لئی بووم پاره‌ستام. کابرای شووتیفرووش ده‌ستی خستبووه سه‌ر شانم و ده‌یگوت: 'بۆ کوئی؟'

سه‌رم هه‌لبێری وگوتم: 'توالیت... و زمانم گیرا. کابرای شووتیفرووش هه‌ناسه‌یه‌کی قوولی هه‌لکیشا و به‌ خاتره‌مییه‌وه‌ گوتی: 'توالیت له‌وئ نییه' و ده‌ستی بۆ لای مزگه‌وت درێژ کرد و گوتی، که ده‌بی بجمه‌ نیو مزگه‌وته‌وه و...

گوتم: نه، ئیدی پنیوستم پنی نییه. به‌لام کابرای شووتیفرووش لیم که‌وته‌ گومان و ترساندمی. ده‌ستیکی به‌ روومه‌تمدا هینا، پیکه‌نی و گوتی: 'له‌ من مه‌ترسه'. ترسابووم و به‌ ترسه‌وه‌ چاوم بریپووه‌ ئه‌و ژنه‌ی، که له‌وبه‌ری شه‌قامه‌که‌ بانگی کابرای شووتیفرووشی ده‌کرد و

به خیرایی ده هاته ئه مبه ره و دهستی راده وه شانده و من پیم
 وابوو، که ئه ویش هر ده بی سیخوری عومهری شه هلا بیت.
 له بهردهم مزگه وتدا دانیشتم و ههردوو دهستم خستنه نیو
 گیرفانی پانتۆره کهم و په نجه کانم قوچاندن.

ماریا خانم به نیگه رانییه وه له ته نیشتمه وه دانیشتم و
 گوئی: 'ده بی ئه و خه ورۆیشتمه ت چاره سه ر بکه یین.'

سه رم داخست و هیچم نه گوت. پیشان ته نیا به شه وان
 ده رۆیشتم، ئیستا نیوه رۆیانیشی هاتبووه سه ر و خوا ده زانیت
 جگه له ماریا خانم چ که سانیکه دیکه ش له وه ئاگادار بوون!
 عومهری شه هلا به توندی سه ری به دیواردا دام و قژی
 راکیشام و گوئی: 'حه رامزاده! به م وه خته ی شه وه بۆ کوئی
 ده چوویت؟'

چاوم کردنه وه و به واقورماوییه وه له روخساری عومهری
 شه هلا، که پیله قه ی دووه می هه لێنا بوو له که له که م بدات،
 پامام. هیشتا ور و کاس بووم، هیشتا ته واو تینه ده گه یشتم
 بۆچی لیم ده دات. چاوی له ژیر رووناکیی زه ردباوی گلۆپه که
 به سه ر روخسارمدا خوشین و گه یشتمه نووکی په نجه ی پیم
 و دیسان دیمه نه که له نیوه دووباره بووه وه. دهستم دانا به
 سه ر که له که م و به پچرپچرییه وه گوتم: 'بیوره...'

به لام ئه و پیله قه یه کی توندتری به که له که مدا دا و به
 جوړیک له ژووره که چوو ده ره وه، وهک ئه وه ی بۆ کاریکه ی

گرنگ بانگیان کردبیت. چاوم به هر چوار لای ژورره که دا
 گپړا. هیچ کاتژمیریک به دیواره وه نه بوو. شیوهی ژورره که ش
 له گهل شهوانی دیکه جیاواز بوو، به لام هیشتا هر تاریک بوو،
 یان په رنگیت بهر چاوی من تاریک بووبن و من وام ههست
 کردبیت، نازانم!

له پیش په نجره دانیشتم. دهستیکم به سهرمه وه گرتبوو
 و دهسته که ی دیکه م، که بیرم نایهت دهستی چه پم بوو، یان
 هی راست، توند دانا بووه سهر سکم، که له بهر نازاری زور
 پرزه ی لئ بریبووم.

ماریا خانم گوتی: 'خوشت ده تزانی، که به شهوان له
 خه ودا ده رویت؟'

ویستم بلیم: 'هواسی لانه وازیش پیی گوتووم، به لام وشه
 وه کو تامی گه زو به پاتی زمانمه وه نووسا بوون و نه مده توانی
 هیچ بلیم.'

ماریا خانم دهستی خسته ژیر چه ناگه م و که میک به رزی
 کرده وه و گوتی: 'تو چته؟ له شتیک ده ترسیت؟'

له چاوی، که ماندوویتیان لئ دهباری پام و گوتم: 'نه'.
 ماریا خانم گوتی: 'نیگه ران مه به! منیش سهرده مانیک به
 شهوان له خه ودا ده رویشتم، به لام نیستا نا، نه و دهمه ی، که
 زور گه نجر بووم.'

پرووم وهرسوورپاند و به تاسه وه گوتم: 'ئيسستا ئيدى
ناپرويت؟'

ماريا خانم گوتى: 'ئيسستا نه؛ بويه ده ليم ده بى ئه و
شه ورويشتنه ت چاره سهر بکه ين' .
دايكم گوتى: 'فهرموو وهره ژوورئ. له وييه! كچه كه مه،
ئاسو' .

ژنه كه له لاي راستى ژووره كه پالى به چهند باليفي كه وه دا
و گوتى: 'جامه ئاويكى گه وره و چهند دانه كلوشه كر و كه ميك
خه لووز و تويكلي هيلكه ي كولاو بينن و...'.
دايكم چوو شته كان بيتيت و من له چاوى ژنه كه، كه
دهتگوت چاوى قه له ره شن رامام. دايكم گوتى: 'فهرموو
ئهمه ش ئاو و...'.
ژنه كه پينچ جگى خستنه نيو جامى ئاوه كه و گوتى: 'وهره
پيش كچه جوان، سه يري ناو جامى ئاوه كه بکه و هرچى من
گوتم به دواى مندا دووباره ي بکه وه' و دوو كلوقه ندى خستنه
نيو ئاوه كه.

دوو شتى وهك بلئى دوو چاوى بريقه دار بن له قورگى
ژنه كه گير بووبوون و من هرچى دهمكرد نه مده توانى چاويان
له سهر هه لېگرم.

ژنه كه توند كيشاى به پشته سه رمدا و گوتى: 'هوشت له
كوئيه؟ سه يري نيو ئاوه كه بکه' .

سهیری نیو ئاوه که م کرد. که متر له چند چرکه یه ک، شتیکی وهک دوو په له ی بچوک له نیو ئاوه که که وتنه هه له که سه ما و من له ترسان چاوم داخستن.

ژنه که گوتی: 'زریان خانم، پیاویک ههنگاو به ههنگاو به دوا یه وه یه.'

دایکم گوتی: 'هه واسی لانه وازه، خۆم ده زانم. نهک هه وازی لی ناهینیت! دوا جار به لایه کیشی به سه ر دینیت.'

ژنه که گوتی: 'پیم وانیه. به هه واسی لانه واز ناچیت. ته وایک له و قه به تر و قه له وتره.'

دایکم کیشای به پشته ده ستیدا و گوتی: 'دهی باشه، ئیستا ده بی چ بکه یین؟'

ژنه که گوتی: 'هیچ نیگه ران مه بن. هه زار سالی ره به ق له نیو شووشه یه کدا زیندانی ده که م. ناتوانیت هیچ بکات تا...'

له پر ئه و دوو په له یه بوونه دوو بیچم و له چاوی چه پی هه ردووکیاندا خوین ده تکا و چاوی راستیشیان خه وتبوو.

دایکم گوتی: 'بیسمللا!'

ژنه که زارکی جامی ئاوه که ی به په رۆیه کی ره ش دا پۆشی و گوتی: 'هه له م کرد، نه ده بوو به اتبام! ببورن زریان خانم،

ئیدی من هیچم له ده ست نایه ت.'

سپه ری پیاویکی بالابه رز که وتبووه سه ر چوارچیوه ی په نجه ره و به جووله جوول کورت ده بوو و دریز ده بووه وه

و پوښنای ژووره که ی ددزی و دهیدایه وه. چاوی راستی
 خه وتبوو و چاوی چه پی زه ق زه ق بوو. سینه ری به عومهری
 شه هلا نه ده چوو، دهنگیشی هه روا. هه ستام چومه پیش
 په نجره و راهه ستام. له وسهری هه وشه، که تاکه گوشه ی
 بینیم بوو رامام. له ژیر لیوه وه گوتم: «بیسمیلا!» و سینه ری
 کابراکه دووباره بهر دیواره که کهوت و هه زووش بزر بوو.
 دهنگیک له دهره وه را که شی نیو ژووره که ی پر ده کرد؛
 شیوه ئاخاوتنی سه یروسه مه ره و نارپیک، که تا ئه وکات له
 هیچ شوینیک شتی وام نه بیستبوو. ئه ژنوم دهله رزین و له نیو
 سه رمدا ده تگوت چل ژن خه ریکن چل که له قه ند ده شکینن، ورد
 و خیرا. نازار به نیو هه موو گیاندا ده گه را. هه لوه سته یه کی
 ده کرد و وامده زانی ته واو بووه، رپیک له و کاته دا به عه رزیدا
 ده دام و قه لیک له نیو قژمدا دهیدایه باله فرکه و ده یگوت:
 'مه رگ.'

دهستم خستنه سه ر قاچم، پالم به دیواره وه دا و له سه ر
 ئه و مافوره کونه ده ستنه ی نیوکه وی ژووره که دانیشتم.
 سرته یه کی گری پیاوانه گوتی: 'سبه ی ده بی کاره که ته واو
 بکه ییت.'

دهنگیکی دیکه، که نازانم کی بوو و که میک له دهنگه که ی
 پیشتر گرت و زبرتر بوو، له وه لامدا گوتی: 'کاری هه موویان
 ته واوه ئیدی. من بو خوم هه ر سبه یینی ده گه ریمه وه عیراق.

هېچ پيم خوښ نيه بۇ تيرهى ياجووج و ماجووج بيمه
په يامبهرى عه شق و ئوميد.

يه كيك گوتى: 'باشتره هه موومان بچين كه ميك پشوو
بدهين، درهنگه.'

عومه رى شه هلا گوتى: 'شتيك ده خون بوتان بينم؟'

هه موويان پيكه وه گوتيان: 'نه.'

حه سهنى سميل قيت گوتى: 'دايناسوره كانيش ميژووى
به سه رچوونيان هه يه.'

عومه رى شه هلا گوتى: 'بۇ نمونه چهند؟'

حه سهنى سميل قيت گوتى: 'په يوه ندى به و كه سانه وه
هه يه، كه ليسان دهرسن.'

ئهمه رى گوت و سه رى دايمى كرد و من دهمزاني
مه به ستنى عومه رى شه هلايه، هه ليهت عومه رى شه هلاش
ئهمه رى باش دهمزاني.

عومه رى شه هلا گوتى: 'حه سهن، هينده مه خوينه وه!
ميشكت تيكچووه ها!'

حه سهنى سميل قيت روظنامه يه كى له بن بالى دهر كيتشا و
گوتى: 'له جيهان كدا، كه هه مووى هه ر جهنگه، مروف ته نيا
پيراده گات روظنامه بخوينته وه.'

عومه رى شه هلا جگه ريه كى ديكه رى داگيرساند و
سووتووه كه رى فرى دايه سه ر روظنامه كه و گوتى: 'مروف

ته نیا ده بی بیر له پاره بکاته وه، پاره و هیچی دیکه نا. هیچ شتیک له پاره گرنگتر نییه.

نازانم حه سه نی سمیل قیت ئه و شه وه بو بیده نگ بو و هیچی نه گوت.

سرته و چپه چپ رۆچوو بو وه نیو بیده نگیه وه، ئه مه تاکه ی، نازانم! حاله هیچ باش نه بوو. نه مه توانی له شوینی خۆمدا ته کان بخۆم. ده تگوت که وتوو مه ته نیو لانکیک و یه کیک خیرا خیرا رامده ژهنیت و ناوه ستیت. ده رگای ژووره که کرایه وه، رۆشنا یییک به شینه یی له ژووره که ی دها و من زوو چاوم داخستن و هر چه ندی عومه ری شه هلا دهستی به نیو قژمدا هینا، جینیوی دا و سوته کی جگه ره که ی به ده موچاومدا کرد، نه جوولام.

من پیشتی که سانیکی زۆرم کوشتبوو، به لام ته نیا له میشتکی خۆمدا و ئه مه هیچ په یوه ندی به دونیای دهره وه ی منه وه نه بوو، به لام بریا په یوه ندی هه بایه و بمتوانیایه عومه ری شه هلا بکوژم و له نیوی ببه م، وام کوشتبا وه ک ئه وه ی هه رگیز نه بوو بیت، لی نه مه ده توانی، نه ده کرا...

ماریا خانم دهستی به نیو قژمدا هینا و گوتی: 'له که یه که وه ئاوا له خه ودا دهرۆیت؟'

چاوم هه لیتان و له و ورده کوریشکانه ی، که له مه ودای دیاریکراودا له گوشه ی چاویدا دروست بوو بوون، رامام و

گوتم: 'من لیره چ دهکه م؟'

پیاویک له ولاتر له پوځ دهرگای مزگهوت وه ستابوو و سهیری ئیمه دهکرد. چه کمه ی رهشی له پی بوون و چه کمه کانی هه مووی قوراوی بوون، پیده چوو دهرلینگی شه لواره که ی که میک درایتت.

ماریا خانم گوتی: 'ئه و پیاوه دهر بازی کردی. خه ریک بوو بکه ویته ژیر ئوتومیله وه!'

سه رم بو لای پیاوه که وهر سووراند و ئه و نیگای لی دزیمه وه و من هه ر بیرم ده کرده وه، که ئه و پیاوه م پیشتی له کوئی بینیه و نازانم بو ئه و پوژهم بیر که وته وه، که توفیقی چاوشووشه تاکه پیلایویکی تیگرتم و گوتی: 'نف له خوت و عومه ری شه هلا!' و من تا گه ره کی شیخ قادر یه کبین رامکرد و ئیستاش هه ر هه ناسه برکیی ئه و را کردنه زوره ملییه م.

خاتوونیکى به نیو سالان که وتوو، عه بایه کی رهشی له خو ی پیچابوو له دهرگای مزگه وته که هاته دهر، به هه ر چوار دهوری خویدا روانی و به گورگه لوقه بو لای ئیمه هات و گوتی: 'سالو خاتوو میرابی، ئه وه دهر پویت؟ حاجی خانم موه دت کارى پیتته...'

ماریا خانم سه ری هه ژاند و گوتی: 'تو فه رموو. منیش دیمه وه خزمه تتان.'

ماريا خانم دهستی گوشيم و گوتی: 'نه گهر پیت خوش
بیت، له گهل مندا وهره ژووره وه.'

به نه سپایی چاوم به ده وروبه ری خومدا گپړا و گوتم: 'نه،
من هر لیره دهمینمه وه.'

ماريا خانم گوتی: 'که واته تو فراوینت بخو تا من
ده گه پیمه وه.'

هیشتا هه نگاوی یه که می هه لنه هینا بوو. دهنگم هه لپری و
گوتم: (خاتون، زور سوپاس).

ماريا خانم ئاوری دایه وه و گوتی: 'تو خه لکی کویت؟'
نازانم بو گوتم: 'که رکوک'. و ماريا خانم هیچ به لایه وه سهیر
نه بوو.

ماريا خانم به هیمینی وه گوتی: 'ماريا، به ماريا بانگم
بکه...' و برؤ نیو مزگه و ته وه.

هیشتا پاروی یه که مم نه خستبو وه دهممه وه، که عومهری
شه هلا نه راندی: 'په له بکه، هه زار کارم هه یه'. چاوم به نیو
ژووره که دا گپړا. هیچ هه والیک له و سببه رانه نه بوو. هیچ
دهنگیک له هیچ مالیکدا نه ده هات، وهک نه وه دی هر نه بن
وابوو، له گهل نه وه شدا ئاماده نه بووم خوم به شیت دابنیم.
شه و نه و که سانه له هه وشه ی مال که دا بوون، دهنگیانم به
پرونی وهکو هاوار و نه رهنه ری عومهری شه هلا بیستبوو و...
لانی که م نه وه شتی که، که لینی دلنیام!

عومهرى شههلا دووباره نهړاندې: 'زوبه، ئه وه خهريكى چيټ؟'

به په له بهره و ده رگاي هه وشه رام كرد، بو لاي عومهرى شههلا، كه له نيو ده رگا وه ستابوو و سمپلي كشت ده كرد و ده يگوت: 'دوينى شه و ده تويست بچيه كوئى هه رامزاده؟'.
سه رم داخست، ده ستم دانايه سه ر سكم و هيچم نه گوت.
عومهرى شههلا گوتى: 'دلنبايه چاره ت ده كه ما! جارى به رى بكه وه.'

ئوتومبيله كه ي عومهرى شههلا له هه وشه نه بوو و تا مزگه وت به پنيان روښتني. سه رم ده سوورا و چاوم ره شكه پيشكه ي ده كرد. وه ك ديار بوو مزگه وت له و شوينه ي ئيمه ي لى بووين زور دوور نه بوو. لاني كه م نزيكتر له و كاته ي، كه به ئوتومبيل ده هاتين. له پيچي كولاني شه شه م چووينه سه ر شه قاميكي لاوه كي و پيچمان كرده وه و عومهرى شههلا دوو ده رهن گوره وي دايه ده ستم و گوتى: 'كوتايى ئه م شه قامه ده گاته وه مزگه وت. زور وريابه، به ده سته تالى نه گه رپيټه وه مال، تيگه يشتيت؟'

گوره وييه كانم لى وه رگرت و گوتم: 'سه رچاوا!'.
سه رم داخست و له پيچي شه قامه كه تپه ريم، به لام پيم وايه عومهرى شههلا هه ر له ويى به جى ما. و ابزانم له لاوه چاوديريى ده كردم، به لكو واش نه بيټ، چاوه رپي كه سيك

بوو بیت، که من زور باشم دهناسی، به ته وای نازانم، رهنگه
واش نه بیت!

ماریا خانم دهستی دانایه سهر شانم و گوتی: 'تو خو
هیشتا هیچت نه خوار دووه؟'

بیری سیوهرم دهکرد، بیری دایکم، بیری هواسی لانه واز،
که نه و شهوه نه گه رایه وه مال و دایناسور منی قووت دا و
توانی له نیتو ورگی خویدا ههرسم بکات، نه ویش ئاوا به خه یالی
ئاسووده... گریان قورگی گرتبووم. که تیبومه نیتو توری
غوربهت، توری عومهری شه هلا. پیم خوش بوو بگه ریتمه وه
مال و هه موو کولانه کانی شار له گه ل سیوهر لیک بدهم و
دواتر دایکم له گه ره کی قاوه چییان تا کولانی خومان بخرمه
پیکه نین و پیم بلی، 'ئاسو، تو مایه ی دلخوشیی منی' و منیش
نازی به سهر دا بکه م، به لام نه مه ههر ته نیا ئاره زوویک بوو،
ئاره زوویکی دوور و مه حال، که ته نیا چیرۆکه کان ده یانتوانی
بالی لی بروینن و هه لی بفرینن.

ماریا خانم ژیر چه ناگه ی گرتم و گوتی: 'نه وه تو ده گریت؟
پیاو خو ناگرییت.'

دهستم خسته سهر ته روکی چه پیم، که دوینن شه و عومهری
شه هلا پیله قه ی لی دا و هیشتاش ههر ده ئیشا و گوتم: 'به لام
من خو پیاو نیم!'

ماریا خانم گوتی: 'ورده ورده ده بیته پیاو!'

سهرم داخست و هيچم نه گوت.

ماریا خانم گوتی: 'رېکهوت وا کهوتهوه، که ئیمه له گه ل
یه کدا ئاشنا بین.'

به لام من وام بیر نه ده کرده وه. هرچه نده باوهرم به
شانس و چاره نووس و زور شتی له و جوره هینابوو، که چی
پیده چوو شتیکی گه وره تر له شانس و چاره نووس، ماریا
خانم و منی ئاشنای یه کدی کردییت؛ رهنکه سیمام به سیمای
نه وه که ی بچیت، که چوو بووه به ره کانی جهنگ و له وینه یه کی
سی به چوار و جووتیک چه کمه زیاتری بؤ به جی نه مابوو،
رهنگه واش نه بی، نازانم...

هه زم ده کرد له گه ل ماریا خانمدا بدویم، له باره ی
پووداوه کانی دوینی شه و هه موو ئه و شه و پوژانه ی
پیشتریش، به لام دل راوکی ری پی ده گوریم و هه موو جاریک
که لبه تیژ و هو فناکه کانی ترس، وینه ی عومه ری شه هالیان
ده هینایه وه بهر چاوم و به بیرى ده هینامه وه، که دایکم مردوه
و عومه ری شه هلا مسوگر له شوینیک به گیرم ده هیئت و
که ولم ده کات.

شه ویلاگم گرژ بووبوون، وهک بللی شتیک نیگای به و
دوو دهرزه ن گوره ویه قورمیش کردیم، که عومه ری شه هلا
پیدابووم و هیشتا یه کیکم لی نه فرۆشتبوون. به له ز پابووم و
به شه له شهل به ره و لای چه ند پیاویک چووم، که له وسه ری

کولانیکى ته ننگه به ردا هاتبوونه نیو شه قامه که و له سهر و سه کو تیان دیار بوو باری داراییان باشه و گوتم: 'به ریزان، گوره ویی باشم هه ن، تکایه دانیه کی بکرن.'

پیاویکیان، که بالای له وهی دووهم کورتنر بوو و ورگیشی وهکو چاوی ته واویک دهر په ریبوو و پیده که نی، گوتم: 'به چه ند؟'

گوتم: 'چی به چه ند؟'

کابرا پیکه نی و گوتم: 'ئه ی بابه! گیانی که سابهت له تودا نییه ها... گوره وییان ده لیم!'

دهستم به سهرم داهیتا و گوتم: 'هه رچه ندی له دهستان ده بیته وه.'

گیانی که سابهت له مندا هه بوو، باشیش هه بوو، خو ئه گه نه بایه، له و ماوه کورته دا ئه و هه موو گوره وییانه م پین نه دفرؤشران. خه ریک بووم ته واو شارهزا ده بووم، پیویستی کاره که م بوو ده با فیتری بیم، هه رچه ند کوربوون، بویری ئه نجامدانی زور کار به مروف ده به خشیت و ئه مهش به هره یه کی تایبته بوو بو من...

کابرا دهستی برده گیرفانه گه وره کانی و گوتم: 'بینه هه ته نیا جووتیکم ده ویت.'

دوو تمه نییکم لی وهرگرت و جووته گوره وییکم دایی و دیسان کیسه لئاسا گه رامه وه لای دهر گای مزگه وت.

باران نه باريبوو، به لام عهد ته رېوو و قاچم له و نيو ئاوه دا
ته رې دهبوون و ده خلیسکام. دایکم دهستی گرتم و گوتی: 'ئاسو،
راکه، سه یری قاچه کانت مه که.'

سهرم به رز کرده وه و گوتم: 'دایه ناتوانم رابکه م.'
دایکم گوتی: 'وهره به کول هه لنگرم. نه گهر لیره بمینی ه وه
مه رگ چاوت دهر دینیت!'

له دایکم راما بووم و نه مده زانی ئه و دهر و انیته کوئ و
بیر له کئ ده کاته وه. له میسکی مندا ئه و حه وت مانگ بوو
دوو گیان بوو، له عومهری شه هلا دهرتسا، ههر رای ده کرد،
ده گریا و ...

له سئ کولانی ئه ولاتره وه بونی شیرى کولاو ده هات.
پیاویک به شینه یی خه ریکبوو بۆ لای من رای ده کرد و له پر
له سه رى کولانیک، که دهنگی حه په حه پی سه گیک ده هات، ون
بوو. ماتوریک به خیرایی به تهنی شتمدا رت بوو و گه رایه وه
و من هه رچی هه ولم دا، که رابکه م، نه متوانی. ماریا خانم
هاواری کرد: 'وریابه!' و هه ستا.

ژنیکی رهقه له ی لاواز دهستی گرتم و رایی شامه لای
خوی. ماتوره که سوو رایه وه و بوی دهرچوو. ژنه که دهستی
گوشیم و گوتی: 'سو پاس بۆ خوا، به خیر تیپه ری! زیاتر
وریای خۆت به رۆله گیان' و پاشان عه باکه ی کو کرده وه و له
خوی وه رپیچا و رۆیشت.

ههوا وهکو گورگیکی برسی پاری تاریکی دهنه. دهوروبه ری مزگهوت ههروا چۆل بوو. شنه بایه کی نه رمی دههات و تینویتی گهرمای نیوه پوی قووت دهنه. هیشتا هیچ ههوالیک له عومه ری شههلا نه بوو، به لام ئه و پیاوه قه له وه هیشتا هۆش و زهینی هه ر لای من بوو.

خاتوو ماریا به رهو لای من پای کرد. دهستیکی له ئاستی شان و سه ریدا راده وه شانده و له ژیر لیوه وه شتیکی دهگوت، شتیکی، که تیگه یشتنی بو من که میک سهخت بوو، به لام له بهر ئازار رهنگم شین هه لگه رابوو، قاچم دهیانتریواند و نووکی پهنجهی دهستم گۆد بووبوون. ماریا خانم دهستی دانابوو ه سه ر شانم و بو لای مزگهوتی دهبردم. چراکان یه ک دوا ی یه ک دادهگیرسیندران و شهقام نوومی نیو پۆشنایی کزی گلۆپی دارتیلهکان دهبوو. ههندیکی به ههنگاوی خیرا و ههندیکی دیکه به هیواشی و لاره لار، له شهقامه که به رهو مال دهبوونه وه. ماریا خانم گوتی: «کوری خاس، که سیک ههیه به دواتدا بیت؟».

سهیریکی ئه وسه ری شهقام کرد وگوتم: «به لئ».

ماریا خانم گوتی: «کئ؟».

من نه مزانی بو گوتم: «نازانم».

ماریا خانم گوتی: «ئئ باشه، تا دینه دوات برۆ نیو مزگهوت.

درهنگه و منیش ده بی برۆم شه و راکشاوه و...».

چەند وشەيەكى دوايى به پوونى تينهگەيشتم، هەلبەت زۆرئيش گرنگ نەبوو، چونكە سبەينئيش دووباره دەمبينيەوه و ليم دەپرسى.

ماريا خانم هەستا و پوويشت و من لەبەر سكتيشتە خۆم هەلدايه حەوشەي مزگەوتەكە و بەرەو توالت چووم. حەوشەي مزگەوت پووناك بوو و چەند پياويكى زەبەلاح زەبەلاحى سميل ئەستوور لە دەورى حەوزيكي گەورە لەسەر چيچكان دانئشتبوون و دەستنويزيان هەلدەگرت. سەماوەرئيك لە تەنيشت دەرگاي مزگەوت دانرابوو و گيزەگيزى دەهات و لەگەل هەر گيزەگيز و خۆتەكاندانئيكدا ماندوئيتيى خۆي به هەوادا فوو دەکرد و كابرايەك ليكلنكە ئاوى لە گەرۆمەي** دەکرد. سيبەرئاسا به تەنيشتياندا رەت بووم، چەند ساتيک دواتر، كە گەرآمەوه هيج كەس لەوي نەمابوو. چراكاني نئو مزگەوت هئيشتا هەر رۆشن بوون، بەلام هەموو شتيك لە شەقامدا وەكو گيانداريكي نيوهگيان رۆچوبوو نئوخۆي. قاچم دەلەرزين، قاوم رەشكەپيشكەيان دەکرد و دلتئيكهه لچوون ئەمانى لئ هەلگرتبووم و هئيشتا عومەرى شەهلا لەهيج شوئنيك ديار نەبوو و ئەو پياوه قەلەوه شووتيفرۆشەش لەوي نەمابوو. و ابزانم ئەم چەند خولەكەي، كە ليرە نەبووم، عومەرى شەهلا هاتوو و خوا خۆي دەزانئيت بەهۆي ئەو گۆرەوييانەي، كە نەمفرۆشتبوون و ئەو ماوه كەمەي ديار

نه مابووم، بریاره چ به لایه کم به سهر بینیت.

له پینش دهرگای مزگه وتدا دانیشتم. هه موو شوینیک تاریک بوو، تاکوته را گلوپه کانی ئه وسهری شه قام داده بیسان. ترس و توقین له سه روکه لله ی ئه و باله خانه بلندانه ی ئه و بهر و ئه مبهری شه قامه که ده تکایه نیو گیانم، نیو قژ و جله کانم، خیرا خیرا... ویستم رابکه م و له و شه قامه و له ده ست عومهری شه هلا و کابرا شوو تیفرۆشه که، که دلنیام به م دره نگانه ی شه و خه وتوو، خۆم دهر باز بکه م. له ناکاو ژنیک له دهرگای پشته وه ی مزگه وت هاته دهر. توند دهستی گرتم و گوتی: 'وهره با بچینه نیو مزگه وت. لیژه هه و سارده. رهنگه کاریکی بۆ هاتبیته پینش' و من ئه م جار هه ش نه متوانی رابکه م. عومهری شه هلا به و هه موو ده مامکه جیا جیا یانه ی، که هه بیوون، له هه موو جیگایه کدا ئاشنای تاییه تی هه بیوون، ته نانه ت له مزگه وتیشدا. من وام هه ست کرد، که ئه و ژنه ش وه کو ئه وانی دیکه سیخوپی عومهری شه هلا بیت.

هاوین بوو، به لام سه رمای شه وانی ئیژره، سه یر به سه رمای زستانه کانی هه له بجه ده چوو. چه ند جار به ئه سپایی سه یری سه ری و خواری مزگه وتم کرد و که میک دواتر چوومه ژووره وه. کاتژمیر له دوو و نیوی شه وی ره ت دابوو و هیشتا عومهری شه هلا له چ کونان دیار نه بوو. له خوار قه فه سه یه ک، که پری کتیب بوو، راکشام. خه وم نه ده هات،

بهلام پیلوم قورس بوون. چاوم داخستن و له دللى خومدا وُه
ئین یه کادو'م خویند. بیدهنگی گسکی له و نیوه دها و تاریکی
رؤچوو بووه ناخی مرؤقه وه.

ژنیک له سووچیکى مزگه وتدا نویژی ده کرد، پرووی
کرد بووه لایه ک، هه ر ده بی پروگه بوویت.
حه سه نی سمیل قیت گوتی: 'رُوو له هه ر لایه ک نویژ
بکه ییت قبوله'.

دایکم گوتی: 'نابیت نا! نویژ هه ر ده بی رُوو له پروگه
بکریت'.

حه سه نی سمیل قیت گوتی: 'خوا له هه موو شوینیکه
و پروگه له ناخی مرؤقه کاندایه، عه ره بستان و عیراق و
کوهیتیشی نییه'.

دایکم پیکه نی و عومه ری شه هلا موره یه کی له هه ر سیکمان
کرد؛ من و دایکم و حه سه نی سمیل قیت، که له هه موو جتییه ک
بوو و ئیستا ئیدی له هیچ جتییه ک نییه. من ئیستا به دواى
پروگه یه کدا ده گه رام، که له ناو دلمدا بوو، هه رچی بوی
ده گه رام نه مده دوزییه وه.

ژنه ی تاین عه باکه ی خوی پیدا دام و خویشی هه ر له وی
له ته نیشتمدا راکشا و نووست. نازانم تا که ی له دللى خومدا
وُه ئین یه کادو'م خویندبوو و فووم به هه وادا کردبوو، که
ژنه که گوتی: 'بنوو. هه موو شتیک چاک ده بی' و من چاوم

داخستن، له گه ل ئه وه شدا، که ده مزانی هیچ شتیک چاک نابیت،
هه ولّم دا بخه وم و...

سه ربازه که گوتی: 'ناته ویت له وینه که دا ده ربچیت؟'

پیکه نیم و گوتم: 'با، بو نا؟'

سه ربازه که گوتی: 'ئه ی ئه م چپه چپه ت له چیه ئاسو؟'

وه ره ده ی!'

رامکرده لای و باپیره هات و دهستی گرتم. ئاوړم دایه وه

و تیشکیک دای له چاوم.

ماریا خانم گوتی: 'هه سته! بو لیږه خه وتوویت؟'

بوئی ئسپه ند* ده هات، بوئی ماسیییه کانی رووباری

سیروان و قه نه فله کانی گهردنی دایکم. رو شنایییکی چر دای

له چاوم و ناچار بووم ده ست به چاومه وه بگرم.

ماریا خانم گوتی: 'هه سته ئیدی!'

هه ستم. مزگه وت قه ره بالغ بو، زور قه ره بالغ. چاوم

هه لگوفین و گوتم: 'چی بووه؟'

ماریا خانم پیکه نی، روومه تی ماچ کردم و گوتی: 'جه نگ

کو تایی هات!' و من پیکه نیم و له دلّی خو مدا بو دایکم گریام،

بو دلّبر و بو هه موو ئه و مردووانه ی، که هیشتا هه ر له بیرم

بوون.

لی خو ئه مه کو تایی رووداوه که نه بوو؛ ئه مه یان به

دلّنیاییه وه ده توانم به تو بلیم، هه ر وه ک چو ن به ماریا خانم

گوت. راستى پووداوه كه ئوه بوو، كه عومهرى شه هلا ون بووبوو، هر وهك ئوهوى كه سايه تى چيرۆكيك ون ده بيت، ههلبهت راسته قينه تر. من له باره و نيوونى عومهرى شه هلا نيگه ران نيم. ترسى من له وهدايه، كه عومهرى شه هلا هاتبته لاي تو و بيه ويت خه ونه كانى منداليت لى بدزيت و خه ونى ده سترد و پهريشانيان له جى دابنيت، به جورىك، كه تو هه رگيز نه توانى چاره سهريان بكه يت. ههلبهت منيش تواناى چاره سه ركرديانم نيه؛ له بهر ئوهويه، كه بو چاره سه ركرديان له گه ل ماريان خاندا ده چمه فهره نسا. بيگومان ئه مه دوخىكى كاتيبه. بوى هه يه خه ونه كانم هه رگيز چاره سه ر نه بن. بوى هه يه من، يان ماريان خانم له شارىك، شه قامىك، كولانىك ون ببين، بوى هه يه له فهره نسا شدا جهنگىك هه ل بگيرسىت و هه يچ كات نه چينه ئه وى، يان به كى كان به هوى شكانى قاچى چه پمانه وه بمرين، يان له خو شحالىدا دل مان بوه سىت و...

پيشتر له چه ند به شىكدا قسه م له گه لدا كردوويت، به لام هيشتا راستىم پى نه گوتوويت، لانى كه م هه موو راستىبه كه؛ هه رچه نده هيشتا پىم وايه زووه، كه له گه ل تارمايى عومهرى شه هلا ئاشنا ببىت.. ده ترسم خه ونه كانت تامى چاره ره شى بگرن و سيبه رت بو سه رزه مينىك دوور بخريته وه، كه هه ر هه شت هه زار سال ته نيا جارىك لورىكى گه وره و رهنگ

خۆله ميشيى پيدا تينده پهرىت، ئه ويش بۆ بردن و هه لښتنى
كه سانىكى زيندوو، بردن و زينده به چالكردنيان له چالى گه وره،
زۆر گه وره و شوفيرى هه ر هه موويان به مسوگه رييه وه
سووركه لهى كلاو له سه رن، مه ستن و ناوى هه مووشيان
عومه رى شه هلايه.

بەرھەمە چاپکراوەکانی دیکەى وەرگێڤ

- ۱- لیبرالیزم و دیموکراسى، نۆربیرتۆ بۆیۆ
- ۲- چیرۆک و چیرۆکنووس، مەنسوورى یاقووتى
- ۳- تاییه تەندییەکانى کادیر و رۆلى حزب لە پینگەیاندىدا،
(نووسین و ئامادەکردن)
- ۴- سەلاحەدینی ئەیووبى، یان کورد لە میسر، جۆرجى زیدان
- ۵- کۆمەلى مەدەنى- ئازادى، ئابوورى و سیاسەت، مووسا
غەنى نەژاد
- ۶- ئانارشیزم، دکتۆر مستەفا رەحیمی
- ۷- ناسیۆنالیزم، رېچارد جیى
- ۸- دیموکراسى لە رووى میژوویى و تیۆرییەوه، ئانتونى
ئاربلاستەر
- ۹- ناسیۆنالیزم، فرید هالیدای
- ۱۰- سەمای مەرگ، بوزورگى عەلەوى
- ۱۱- گەشتەکانى مارکۆ پۆلۆ، زوهره میر تاهیر
- ۱۲- ئاشنابوون بە هیگل، پۆل ستراتیڤن
- ۱۳- ئاشنابوون بە ئەفلاتون، پۆل ستراتیڤن
- ۱۴- سپیدان ئیڤرە ئارامە، بۆریس قاسیلیف، بە هاوبەشى لەگەڵ
زارار جۆلا

- ۱۵- یاداشته‌کانی رۆژانی تهنیایی، گابریل گارسیا مارکیز
- ۱۶- دوو سه‌دهه بیده‌نگی، عه‌بدولحوسه‌ینی زهرینکوب، به
هاوبه‌شی له‌گه‌ل موسا مه‌مه‌ده‌رەش
- ۱۷- بنچینه‌کانی فیدرالیزم، ئەسه‌دوللای ئەله‌م
- ۱۸- ئاشنابوون به ئەرستو، پۆل ستراتیرن
- ۱۹- مه‌مه‌دی قازی کئییه و چیی کردووه، سه‌ید عه‌لی سال‌حی
- ۲۰- باشترین هۆنراوه‌کانی نیچه، کۆکردنه‌وه‌ی شو‌جاعه‌دینی
شه‌فا

- ۲۱- سه‌رکه‌وتنی بیر، ئۆرایزن سویت ماردن
- ۲۲- مرۆف و ئازهل، سادقی هیدایه‌ت
- ۲۳- ئاشانبوون به دیکارت، پۆل ستراتیرن
- ۲۴- پروانه فورات خویناوییه، یه‌شار که‌مال
- ۲۵- ئاو‌خواردنه‌وه‌ی میرووله، یه‌شار که‌مال
- ۲۶- که‌له‌شیره‌کانی به‌ره‌به‌یان، یه‌شار که‌مال
- ۲۷- چیرۆکه‌کانی شکسپیر، چارلز لام و می‌ری لام
- ۲۸- دیو دیو!، بوزورگی عه‌له‌وی
- ۲۹- تیرۆر، تیرۆریزم و تیرۆریزمی نیوده‌وله‌تی، عه‌لی‌ره‌زا
سه‌میعی و عه‌بدولکه‌ریم سال‌کی
- ۳۰- به‌ردی سه‌بووری، سادقی چوبه‌ک

ئاماده‌ی چاپ:

- ۱- جه‌مبه‌لی کوپ‌ی می‌ری هه‌کاریان، ئیحسان جۆله‌می‌رگی،
گۆرین بۆ پیتی (ئارامی)

- ۲- ریگی بی سهره‌نجام، سیروان خه‌سره‌وزاده
۳- سمکوی شکاک و بزووتنه‌وهی نه‌ته‌وهیی کورد، پزگار
به‌رفروخت
۴- مالی ئیدریسییه‌کان، غه‌زاله‌ه‌لیزاده

قوربانىي

ژماره

۲۵۶